

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

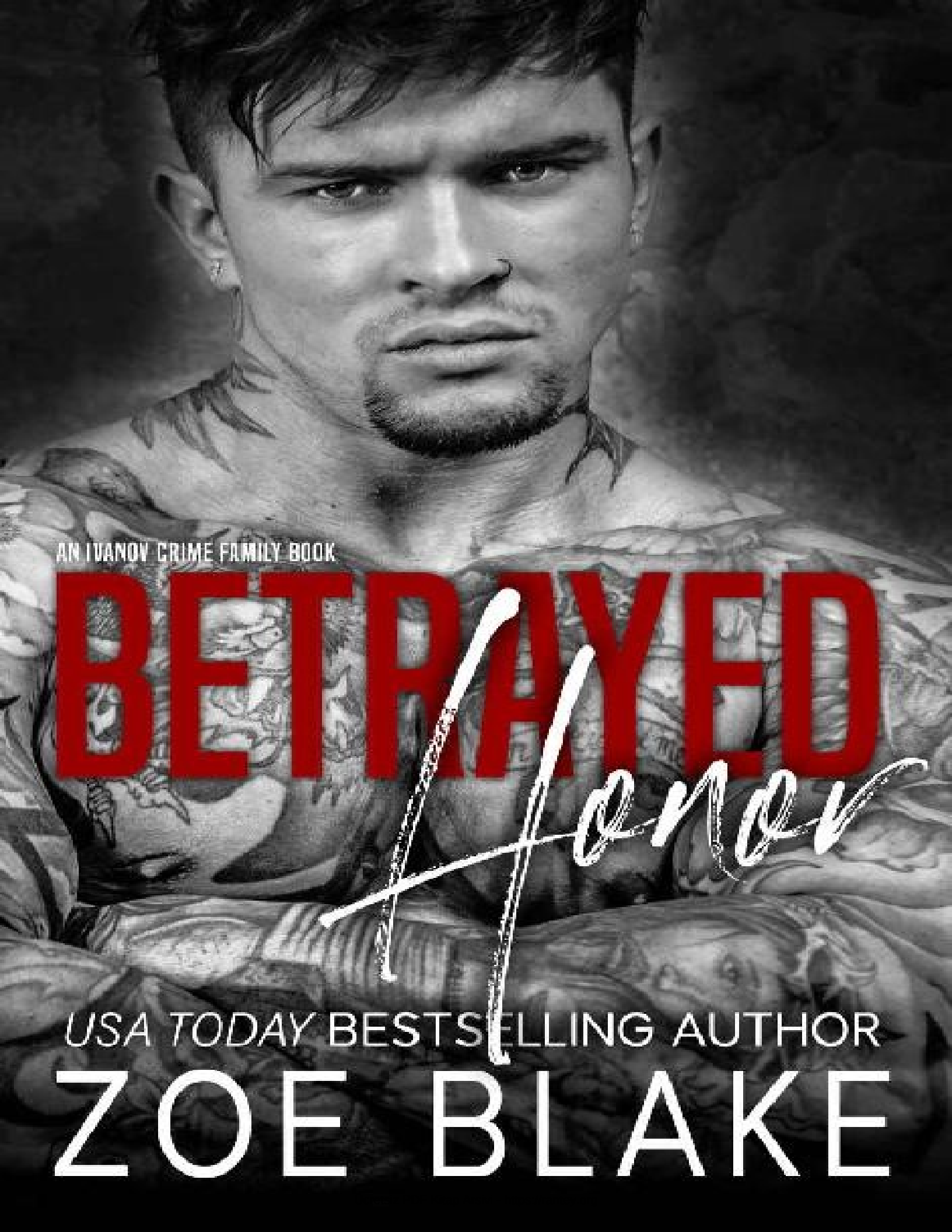
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN IVANOV CRIME FAMILY BOOK

BETRAYED

Ivanov

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İHANETE UĞRAYAN ONUR

IVANOV SUÇ AİLESİ, ÜÇÜNCÜ KİTAP

ZOE BLAKE

Poison Ink Publications

Copyright © 2021 by Zoe Blake

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Dark City Designs Fotoğrafçı:
James Critchley

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28 Sonsöz

[Zoe Ayrıca Zoe Blake tarafından Blake Hakkında](#)

NOTEFROMZOEBLAKE

İşte bu kitaba ilham veren güzel Rus şarkısı.

Gece Karanlıktır

Nikita Bogoslovsky tarafından bestelendi

*Karanlık gece, bozkırda sadece mermiler ıslık çalıyor,
Sadece rüzgar telefon tellerini inletiyor, yıldızlar hafifçe titriyor ...
Karanlık gecede, aşkım, uyumadığını biliyorum, Ve bir
çocuğun beşiğinin yanında, gizlice bir gözyaşını
siliyorsun.*

*Nazik gözlerinin derinliklerini nasıl da
seviyorum, Dudaklarımı onlara nasıl da
bastırmak istiyorum!*

*Bu karanlık gece bizi ayırıyor, aşkım,
Ve karanlık, sıkıntılı bozkır aramıza girdi.*

Sana inanıyorum, sana, sevgilim.

Bu inanç beni bu karanlık gecede kurşunlardan korudu ...

Sevindim, ölümcül savaşta sakınım:

*Ne olursa olsun beni sevgiyle karşılayacağını biliyorum.
Ölüm korkunç değildir, bozkırda onunla birden fazla kez karşılaştık ...
Ve şimdi burada bir kez daha üzerimde beliriyor,
Bir beşiğin yanında uykusuz oturarak dönüşümü
bekliyorsun, Ve böylece bana hiçbir şey olmayacağını
biliyorum!*

Тёмная ночь

Темная ночь только пули свистят по стени
Только ветер гудит в проводах тускло звезды мерцают В
темную ночь ты любимая знаю не спишь
И у детской кроватки тайком ты слезу утираешь
Как я люблю глубину твоих ласковых глаз
Как я хочу к ним прижаться сейчас губами
Темная ночь разделяет любимая нас
И тревожная черная степь пролегла между нами
Верю в тебя в дорогую подругу мою
Эта вера от пули меня темной ночью хранила
Радостно мне я спокоен в смертельном бою
Знаю встретишь с любовью меня что б со мной ни случилось Смерть
не страшна с ней не раз мы встречались в степи
Вот и теперь надо мною она кружится
Ты меня ждешь и у детской кроватки не спишь И
поэтому знаю со мной ничего не случится

CHAPTER 1

M *ikhail*
Üç yıl önce.

"NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?"

Sesimin keskin tonu kitaplıklarla kaplı çalışma odasının soğuk karanlığını yarıp geçerken Nadia döndü, parlak mavi gözleri şokla irileşmişti. Elinde tuttuğu gümüş şişe dudaklarına değmeden hemen önce dururken kolu havada asılı kaldı.

Büyük pencerelerden süzülen ay ışığının yumuşak, mavimsi beyaz parıltısı solgun yüzünü aydınlatıyordu. Bu ona ruhani bir hava veriyordu, sanki geceleri uğradığı güzel bir hayaleti ürkütmüştüm. Dans ve kahkahaların kısık sesleri bir dünya öteden geliyordu. Evin uzak kanadında olduğumuz için onlar da uzakta olabilirdi.

Bu mesafeden kimse onun yardım çılgınlıklarını duyamazdı.

Omzunun hemen üzerinden, ağabeyinin okkalı deri koltuğuna küstahça uzanmış, ayaklarını masaya dayamış, tanımadığım bir adam vardı ama adını bilmemem onu öldürmeme engel olmayacaktı.

Kollarını iki yana açtı, avuç içleri dışarıdaydı. "Rahatla!" Kelimeyi gevelerken dudaklarından kravatının üzerine köpüklü tükürükler döküldü. "Bir iki yudum alabilir. Bu bir parti." Başını Nadia'ya doğru salladı. Adam sarhoş bakışlarını yeniden odaklamak için bir an durduktan sonra ona abartılı bir göz kırptı.

Onu kollarıma alıp odadan dışarı çıkarmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Kendini bu şekilde tehlikeye atmaya nasıl cüret eder?

Tanımadığı bir adamla gizlice içki içmek için kendi partisinden uzaklaşmak mı?

Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Konukların çoğu ucuz takım elbiseler giymiş pislikler ve daha da ucuz parfüm kokan dar elbiseler giymiş kadınlardı. Başka bir deyişle, bir Ivanov partisinde bir araya gelen iş ortakları, siyasi ileri gelenler ve suç patronlarından oluşan olağan kalabalık. Hepsi Nadia'nın doğum gününü kutlamak için buradaydı. Aslında hiçbiri onun doğum gününü kutlamak için burada değildi. Çok azı onu sıranın içinden bile seçebilirdi.

Buraya gelmelerinin tek bir nedeni vardı: kardeşlerine yaklaşmak.

Her biri ailenin sahip olduğu tartışmasız güce kapılmıştı.

Her biri sahte bir gülümseme ve açık bir avuçla geliyor, iyilik yapmak ve ceplerini doldurmak umuduyla.

Her biri onur konuğu olan doğum günü kızını görmezden geliyor.

Fark edilmeden çekip gitmesine şaşmamalı, ama sadece arkadaşı Yelena'ya saldıran bir sarhoşu arkadan sürüklemekle meşgul olduğum için.

Döndüğüm anda gittiğini anladım. Yıllar geçtikçe onu sürekli aramak bir alışkanlık haline gelmişti. Ivanov'ların güvenlik şefi olarak, teknik olarak ona göz kulak olmak, onu korumak benim görevimdi.

İşim ve kendi özel cehennemim.

Hangi kısmın beni daha çok kızdırdığından emin değildim.

Ev yabancılarla doluyken tek başına dolaşıp gittiğini.

Ya da başka bir adamla kaçıp gittiğini.

Parmaklarım yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı.

Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse olamaz.

Bunu düşünmek mantıksız ve bencilce bir şeydi, özellikle de ona dokunmama bile izin vermediğim için, ama o anda doğru düşünemiyordum. İlkel bir *ulumamı* dizginlerken göğsümde bir şey sıkıştı.

Acımasız bakışlarım altında kıpırdanırken, iki ön dişi alt dudağının yumuşak dolgun etine gömüldü. Onun sevimli bir tiki. Benim

Sevdiğini bildiğim aromalı dudak parlaticısının vişne tatlılığını tadabileceğim gibi dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim.

Nadia başını eğdi ve döndü. Adama matarasını geri vermek için eğildi ve kolunu cilalı meşe masanın geniş yüzeyine uzattı. Bunu yaparken, çiçekli elbisesinin fırfırlı kenarı kalçalarının arkasına kadar uzanıyordu. Sağ kalçasının arkasında, kışının yumuşak kıvrımının hemen altında, etek ucunun arkasından görünen çok şirin bir çili vardı. Külotuna bir göz atmak için çocukça bir girişimle başımı yana eğme dürtüsüne direndim.

İsa.

Cehennemden bahsetmişken, tam olarak oraya gidiyordum. Beni oraya gönderecek olanlar iki kardeşi olacaktı.

Bu delilikti. Eğer kardeşleri ne düşündüğümü bilselerdi, kafama bir kurşun sıkarlardı. Yıllarca süren sadakatimin canı cehenneme.

Nadia'nın nihayet on sekiz yaşına girmiş olması önemli değildi. Ona dokunmak yasal olabilirdi ama bu onu daha az yanlış yapmıyordu. Nadia, Ivanov ailesinin korunan küçük kız kardeşiydi ve yasak meyvenin tam tanımıydı. Gregor ve Damien'i, ona bu şekilde baktığım için beni şebeke dışı depolarımızdan birine götürüp eşek sudan gelinceye kadar dövdükleri için suçlayamazdım.

Önümde dururken gümüş bileziğindeki tılsımlarla oynadı ve saçmaladı: "Mikhail, bu Adam. Adam Fischer. Peter'ın ağabeyi. Peter'ı tanıyorsun, değil mi? Samara'nın erkek arkadaşı? Adam bizden birkaç yıl önce mezun oldu."

Fischer.

Rus değildi. Ona karşı bir darbe daha. En azından şimdi mezar taşı için bir isim buldum.

Adam matarasını sahte bir selamla kaldırdı ve "Na zdorov'ye!" diye seslendi. Sonra uzun bir yudum aldı.

Nadia'ya sinirli bir bakış attım. En azından Adam'ın, çoğu Amerikalının Rusların her içki yudumladığımızda kullandığını sandığı bir kadehi yanlış kullanmasından utanacak kadar akıllıydı. Adam şişeyi Nadia'ya geri vermek için eğildi. "Bir yudum daha al, tatlı şeyler."

Tatlı bir şey mi?

Kontrolümü kaybettim. İleri atıldım.

Nadia yolundan fırladı, kollarını kaldırırken dudaklarında küçük bir korku çılgılığı vardı.

Onu geçtim ve Adam'ın ayaklarına vurarak masadan düşürdüm. Yumruklarım Adam'ın üzerine tam oturmayan polyester takım elbisesinin fazladan kumaşına saplandı ve onu sandalyeden kaldırdım. Adını bilmeden ya da sesini duymadan önce bile onun Rus olmadığını biliyordum. Bir Rus, o gün işe gelirken giydiği buruşuk takım elbisenin aynısını bir başkasının evindeki kutlama etkinliğinde giyerek ev sahiplerini asla utandırmazdı.

Kulağını törpülemek için yaklaştım. "YA vyrvu tebe glaznyye yabloki i zasunu ikh v tvoye degenerativnoye gorlo."

Adam'ın ince dudakları çarpık bir gülümsemeyle küçük dişlerinin üzerinde genişçe gerilirken, ön kollarını önce yukarı, sonra bileklerime doğru iterek tutuşumu kırdı. "Çekil de Natalia'yla daha iyi tanışabilelim. Merak etme," diye alay etti, "işim bittiğinde onu sana teslim edeceğim."

Ona az önce gözlerini oyacağımı ve dejenere boğazına sokacağımı söylediğim için bu olma y a c a k t ı . Onu masanın arkasından sürükledikten sonra etrafımda döndüm ve kapıya doğru ittim. "Onun adı Nadia, seni bok çuvalı ve benim yüzümden ona dokunacaksın.

lanet olası ceset."

Boylarımız birbirine denkti, her ikimizin de boyu 1.80'in üzerindeydi ama ben ondan en az 30 kilo daha kaslıydım, bu da bana avantaj sağlıyordu. Bu ve rahat bir Amerikan banliyösünde değil, Sibirya'nın acımasız buzlu vahşi doğasında yetişmiş olmam gerçeği. Adam'ın herhangi bir siyasi gücü olmadığını ve Ivanov'ların suç girişimiyle bağlantısı olmadığını bilmeme rağmen, onu partiden kanlı ve yaralı bir şekilde çıkarırsam yine de kötü görünürdü. En iyi kararına rağmen, bir daha Nadia'ya yaklaşmaması için onu uyarak gitmesine izin vermek zorunda kalacaktım.

En azından bana yumruk atana kadar planım buydu. Sonra bütün bahisler kapandı.

Adam yakındaki kitaplıktan pirinçten çift başlı bir kartal heykelciği kaptı ve kolunu genişçe sallayarak neredeyse çeneme çarpıyordu.

Bir adım geri attım ve sııttım. Takım elbisemin ceketini çıkardım ve arkamdaki masanın üzerine attım. Adam kıpırdanmaya ve kollarını bana doğru savurmaya devam ederken yavaşça etrafımda dönerek gömleğimin kollarını sıvadım.

Nadia'nın yalvarışı arkamdan geldi. "Mikhail, yapma. Bu benim hatam."

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım ve "Seninle bir dakika içinde ilgileneceğim" diye uyardım.

Adam bu kez pirinç heykelciği savurduğunda heykelcik elinden kayarak odanın bir ucundan diğerine uçtu. Arkasındaki camı kırmadan önce neredeyse Nadia'nın omzuna çarpıyordu. Hırlayarak sağ kolumu uzattım ve yumruğumla onu çenesinin altından yakaladım. Sendeleyerek geri çekildi. Ona tekrar tekrar vurdum. Sarhoş olması umurumda bile değildi. Yumruk atacak kadar ayıksa, yumruğu yiyecek kadar da ayıktı. Son kez savurduğumda, elmacık kemiğinin parmaklarımın altında paramparça olduğunu hissettim. Adam dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü tutarken acı içinde inliyordu. Çenesine attığım hızlı bir tekme çılgınlıklarını susturdu.

Bedeni İran halısının üzerine düşerken, adamlarımdan biri olan Ilya kapıda belirdi. "Alarm çaldı, ihlal sinyali veriyor."

Kalçalarımın üzerine çökerek parmak eklemlerimdeki kanı Adam'ın gömleğine sildim. Başımın pencereyi işaret ettim. "Kırık pencere." Ayağa kalktım ve Adam'ı işaret ettim. "Bay Fischer'ın misafirliği fazla uzadı. Lütfen onu dışarı çıkarın."

Ilya, Adam'ı kollarının altından tutup kaldırdı ve topal bedenini kapıya doğru sürüklerken geriye doğru yürüdü. "Olmuş bil, Patron."

Onu eşiğe kadar takip ederken, "Ubedites", chto gosti nichego ne vidyat" diye talimat verdim. İhtiyacım olan son şey parti misafirleriyle bir olay yaşamaktı.

Ilya başını salladı, sonra da rahatça "Onu öldürelim mi?"

diye sordu. Arkamdan yumuşak bir soluk geldi.

Ilya yanımdan geçip karanlık odanın derinliklerine bakarken başladı. "Izvini, Patron. YA yeye tam ne videl."

Elbette Nadia'yı görmemişti. Bu sık rastlanan bir durumdu. Büyük Ivanov kardeşlerin sessiz küçük kız kardeşi olarak herkes onu genellikle görmezden gelirdi.

Ben hariç herkes.

Boyu bir buçuk metreden biraz fazla olan Nadia omzuma bile gelmiyordu. Canlı bir oyuncak bebek gibiydi. Minicik burnunun kenarında hafif çiller vardı, ağzı Cupid'in yayı gibi narindi ve yumuşak çilek sarısı bukleleri çok sevimliydi. Sinirli bir şekilde dudağını her ısırığında, ona karanlık ve tehlikeli şeyler yapmak istiyordum.

Evet, herkes onu görmezden gelebilir ama ben gelemem.

Bir odaya girdiğimde ilk aradığım ve geceleri en son düşündüğüm kişiydi. Ne zaman evden çıksa, sadece okula gitmek için bile olsa, sağ salim eve dönene kadar diken üstünde olurdum.

Kontrol. Ivanov'lar her an saldırabilecek acımasız düşmanlarıyla tehlikeli bir hayat sürüyorlardı. Nadia bir zayıf noktaydı, düşmanlarının kullanmaktan çekinmeyecekleri bir zayıf noktaydı ama bu asla olmayacaktı. Benim gözetimimde olmazdı.

Ivanov'ların evindeki bir numaralı kural, hiç kimsenin Nadia'nın önünde ya da duyabileceği şekilde iş konuşmamasıydı. Aile, Nadia'nın suç faaliyetlerinin boyutlarından asla haberdar olmamasını isterdi. Nadia'nın bildiği kadarıyla babası başarılı bir ithalat ve ihracat işine sahipti ve bu işi öldüğünde kardeşlerine devretmişti. Ben ve ekibimin sağladığı yoğun güvenlik, Amerika'nın tehlikeli bir ülke olmasıyla açıklanıyordu.

Ilya'nın özrünü el sallayarak geçiştirdim. "Nichego, Ilya. Prosto delay, kak ya govoryu."

İkisi de gider gitmez, sesi gergin bir fısıltıyı zorlukla aşı da konuştu. "Partiye tekrar katılmalıyım. Annem beni arıyor olacak."

Düz bir avuçla kapıyı iterek kapattım. Kapının üst kısmının hemen altında sabitlenmiş olan ağır pirinç sürgüyü yerine kaydurdım.

Dönüp Nadia'yla yüzleştim. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

CHAPTER 2

N^{adia}

MIKHAIL SADECE KIZGIN DEĞİLDİ. *Kızgındı.*

Adem'le birlikte çalışma odasına gelirken içimdeki isyan kıvılcımını söndürmüştüm, geriye sadece zayıf bir duman ve kalıcı bir kükürt kokusu kalmıştı.

Duman ve sülfür, Şeytan'ın yaklaştığına dair uyarı işaretleri.

Gürleyen yüz ifadesi ve öfke dolu gözlerine bakılırsa, Mikhail bu tanıma tam olarak uyuyordu.

Bu gece erken saatlerde oturma odasında, sözde doğum günü partimde *yanımda* olan iki arkadaşımı aradım. Yelena kardeşim Damien ile dans ediyordu ve çok sinirli görünüyordu. Genelde ondan uzak durmaya özen gösterirdi. Kardeşim ona ters davranıyordu. Bunun sebebinin onun Akrep, kendisinin ise Yay burcu olması olduğunu söyledi. Bu iki burç anlaşmak için yaratılmamıştı. Yelena'nın inandığı bir şey varsa, o da astrolojinin gücüydü.

Samara, erkek arkadaşı Peter'ı oturma odasından evin yatak odası kanadına doğru takip ediyordu. Beklenmedik bir kıskançlık duygusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Samara'ya erkek arkadaşını çok görmüyordum. Ondan hoşlanmasam da yine de onun adına mutluydum. Hiç bu kadar şanslı olmamıştım. Süper korkunç aşırı korumacı ağabeylerim ve utangaçlığım yüzünden hiç erkek arkadaşım olmamıştı.

Bir de Mikhail'e olan aptalca, anlamsız aşkım var, diye fısıldamıştı hain zihnim.

Tam o sırada, birkaç metre öteden bana bakan biriyle göz göze geldim. Bakışlarımı yakaladıktan sonra bana doğru yürüdü. Peter'ın ağabeyi Adam'dı. Bizden birkaç yıl önce mezun olmuştu.

Ceketinin içine uzanarak küçük gümüş bir şişe çıkardı. "Biraz ister misin?"

Etrafıma baktığımda artık ne Damien'ı ne de annemi görebiliyordum. Gregor'un dışarıda, verandada puro içtiğini biliyordum. Mikhail'i de aradığımı kabul etmeyi reddettim ama onu da göremedim.

Yani, neden olmasın? Artık on sekiz yaşımdaydım. Her zaman herkesin bir köşede sessizce oturup tüm kurallarına sorgusuz sualsiz itaat edeceğine güvendiği iyi kız olmaktan bıkmıştım. "Elbette."

Yüzümü duvara dönmek için konuklara sırtımı döndüm. Soğuk metal şişeyi kavrayıp içindekileri ağzıma attım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ciğerlerimi zorlayan öksürüğü kontrol altına almaya çalıştım. Başarılı olamadım.

Adam'ın sırtıma attığı sert bir tokat beni ikinci bir sert öksürüğe zorladı. "Sakin ol, tatlı şey."

Elimin tersiyle çenemdeki küçük bir sıvı damlasını silerken ona zayıf bir gülümseme verdim.

Omuzlarını büktü ve şişeden uzun bir yudum aldı. Göz kırptı ve "Bu iyi bir viski" dedi.

Viski. Yani şu anda içimi erimiş metal gibi yakan şey buydu. Alkolle olan deneyimim, okuldaki bir futbol maçından sonra tribünlerin arkasında elden ele dolaşan ılık bira ve bir aile partisinde ara sıra yudumlanan şampanya ile sınırlıydı.

Başımı salladım ve boğazımdaki acıyı bastırarak, "Evet, iyi viski," dedim.

Başıyla işaret etti. "Bu parti berbat. Hadi sessiz bir yer bulalım ve biraz eğlenelim."

Tereddüt ettim. Ne kardeşlerim ne de Mikhail, partimden bir misafir bile olsa, biriyle yalnız dolaşmamdan hoşlanmazlardı. Gregor etkinlik başlamadan önce bana, her zamanki gibi burada ailenin iş ortaklarının olacağını ve buna göre davranmam gerektiğini söylemişti. Ailem genellikle iş nedeniyle eğlenirdi. Benim doğum günüm sadece bir bahaneydi. Ne zaman eğleneceklerine dair kurallar yürümeye başladığımdan beri kafama kazınmıştı.

Beni onlarla tanıştırmadıkları sürece kimseyle konuşmak yok.

Beni ilgilendirmeyen konuşmaları dinlemek yok.

Kardeşlerime veya bir güvenlik görevlisine haber vermeden birincil etkinlik alanından tek başıma veya herhangi biriyle, yatak odama bile gitmek yok.

Kulağa ne kadar masum gelirse gelsin, hiç kimsenin sorusuna cevap vermeyin.

Ailemin aşırı korumacı olduğunu söylemek hafif kalır. İthalat-ihracat işleriyle ilgili bir şey her zaman evin etrafında devriye gezen silahlı güvenlik görevlileri anlamına geliyordu. Küçüklüğümden beri hayatımın bir parçası oldukları için onlara alışmışım. Gerçi bunun nedeninin daha çok ailemin soyuyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Amerika'da doğmuş olsam da, bir kez Rus olan her zaman Rus'tur. Bir Rus, etrafındakilere ya da hükümete olan güvensizliğini asla tam olarak kaybetmez. Bu bizim DNA'mızın derinliklerine işlemiştir.

Adam diğer elini kalbinin üzerine koyarken elimi tuttu. "Hadi ama, tatlı şey. Kalbimi kırma. Hadi gidelim."

Çekilmeme izin vererek omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım ama bizi izleyen kimseyi görmedim.

Daha iyi bilmeliydim.

Odada olmadığı zamanlarda bile Mikhail hep izliyordu.

Çok yoğun ve düşünceliydi. Yardım edemedim ama bir bağlantımız olduğunu, benzer ruhlar olduğumuzu düşündüm ya da belki de sadece hüsnükuruntu idi.

Ben de etrafımdakilerin dışında kaldım, sessizce izledim ama nadiren konuştum. Mikhail hariç, onu sessiz gözlemci rolünde tutan şey koruyucumuz olarak işine olan bağlılığıydı. Benim içinse utangaçlık ve Ivanov kardeşlerin görünmez küçük kız kardeşi olmaktı.

Kardeşlerimdeki kibir ya da küstahlığın hiçbiri bende yoktu. Onlar için her şey çok kolaydı. Bir odaya girdiler ve sadece varlıklarının gücüyle odadaki herkesin dikkatini çektiler. Benim için aynı şey söz konusu değildi. Çoğu zaman insanlar orada olduğumu bile unuturdu. *Kendim* olduğum için tanınmıyordum. Gregor ve Damien'in küçük kız kardeşiydim; tüm kimliğim buydu.

Bir başkasının sizi tanımlamasına izin vermenin tehlikeli derecede rahatlatıcı bir yanı vardı. Gerçekten kendim olmak zorunda değildim. Kendimi zeki, yetenekli ya da yetenekli olarak ayırt etmek için hiçbir baskı yoktu.

işe yarar bir şey. Ne anlamı olabilirdi ki? Ne yaparsam yapayım, her zaman en başta Ivanov kardeşlerin küçük kız kardeşi olarak tanımlanacaktım.

Mikhail iki yıl önce kardeşlerimin yanında çalışmaya başladığından beri benim tek aşkımdı. Okuldaki tüm erkekler Mikhail'in yanında aptal ve toy kalırdı. Hiçbiri onun yoğun varlığına yaklaşamazdı. Güçlü ve sessiz bir tipti, tıpkı *Twilight*'taki Edward'ın garip, ısıltılı vampir havası olmayan hali gibiydi.

Bu yüzden, aptal bir kız öğrenci gibi ona uzaktan hayranlık duymuştum ve bunun asla bir sonuca varmayacağını biliyordum. Öncelikle, benden neredeyse beş yaş büyüktü. Muhtemelen sadece sofistike kadınlarla çıkıyordu. İçki içebilecek kadar yaşlı ve kendi daireleri olan kadınlarla. Ben onun için bir hiçtim, sadece işinin bir parçasıydım, korumasını bekledikleri sıcak bir beden.

Ancak şimdi, ilk kez, o ezici, süper yoğun bakışlar tamamen bana yönelmişti. Ivanov'ların *görünmez* küçük kız kardeşi olarak görmezden gelinmeye alıştıktan sonra, birdenbire çok fazla *görüldüğümü* hissettim. Kendimi açıkta ve savunmasız hissetmeme neden oldu. Ya ona aşık olduğumu tahmin ederse? Kelimenin tam anlamıyla ölürdüm. Bu odadan çıkmalı ve ondan uzaklaşmalıydım.

Masanın keskin kenarı kalçalarıma değene kadar birkaç adım geri attım. Kuru dudaklarımı yaladım ve boğazımı kapatmakla tehdit eden boğucu korkuyu yutmaya çalıştım. "Başiboş dolaşma kuralını çiğnediğimi biliyorum."

Koyu renk gözleri soğuk ve sert bir hal aldı. Sözleri sıkılmış dişlerinin arasından sızarak sağ yanağının üst kısmında küçük bir tikin seğirmesine neden oldu. "Aylak aylak dolaşma kuralını çiğnediğin konusunda haklısın."

Ben başladım. Mikhail daha önce bana hiç küfretmemişti. Aslında bana karşı sesini bile yükseltmemişti. Genelde benimle çok az konuşurdu ve o zaman bile sadece en basit kibar nezaketlerden, *günaydın* ve *iyi akşamlar* gibi şeylerden bahsederdi. Ara sıra mavi bakışlarının beni izlediğini fark etmesem, hayatta olduğumu bilmediğini düşünebilirdim.

Ayağımı yere vurma dürtüsüne direnerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve savunmaya geçerek, "Bana bağırmana gerek yok," diye karşılık verdim.

Mikhail bana doğru hışımla geldi.

Bir çığlık atarak masanın etrafından dolandım ve Doc Martens ayakkabılarımın kalın lastiklerine takılarak ayaklarımın altındaki siyah ve kraliyet mavisi İran halısının pelüş liflerine takıldım. Artık aramızda büyük, sağlam bir meşe masa olmasına rağmen kendimi hâlâ güvende hissetmiyordum. Bu düşüncüyü işlemek zordu.

Daha önce Mikhail'in yanında kendimi hiç güvende hissetmemiştim, aslında tam tersi, ama bir şeyler değişmişti. Bunu açıklayamıyordum. Sanki birisi bir düğmeye basmış gibiydi. Hava gerginlikle çatırdıyordu. Nabzım hızla atıyor, damarlarıma adrenalin pompalanırken ellerim titriyordu; sanki bedenim de odanın atmosferindeki değişikliği, dinamiğimizdeki değişimi ve tehlikeyi hissetmişti.

Sorunun bir kısmı da çok *iri* olmasıydı. Heybetli boyundan kollarındaki kalın kaslara kadar her şeyi iriydi. Bir Roma tanrısının sıcak kanlı bir heykeli gibiydi. Benim çok daha küçük olan bedenimin üzerinde yükselmesinin yanı sıra, otomatik olarak daha yaşlı olmanın getirdiği otorite avantajına da sahipti.

Burnundan derin bir nefes alarak sağ yumruğunu sol avucuyla kavradı ve parmak eklemlerini yavaşça ve metodik bir şekilde kırdı. Yakışıklı yüzü, jilet gibi keskin elmacık kemiklerinden daralmış gözlerine kadar sert çizgiler ve kenarlardan oluşuyordu.

Odadaki gergin sessizlik gerildi.

Tek duyabildiğim, arkamdaki rafta eski deri ciltlerin arasına sıkışmış pirinç bir saatin durmak bilmeyen tik taklarıydı.

Tik tik tik.

Kalbimin hızlı atışıyla eşleşti.

Tik tik tik.

Ya da bir saatli bombanın tik takları.

Tik tik tik.

Başımı hafifçe çevirdiğimde bakışlarım birkaç metre ötedeki kilitli kapıya kaydı. Ağır metal sürgü ulaşamayacağım bir yerdeydi. Neden kardeşlerim gibi uzun boylu olamıyordum? Yine de kapıya vurursam belki biri beni duyabilirdi.

Mikhail'in gözleri bakışlarımı takip etti. "Asla başaramayacaksın." "Beni burada esir tutamazsınız."

"İzle beni."

"Bu delilik. Misafirler gittiğimi fark edecekler."

"Hayır, fark etmezler."

Sözlerindeki acımasız gerçek kalbimi delip geçti. O haklıydı. Hem Gregor hem de Damien bu gece kendi sorunlarıyla meşgul görünüyordlardı. Annem ev sahibesini oynamakla meşguldü. Samara erkek arkadaşıyla birlikteydi ve Yelena da muhtemelen hâlâ dans ediyordu. Ben gideli yarım saatten fazla olmuştu ve kimse beni aramaya gelmemişti.

Mikhail dışında kimse.

Mikhail bana doğru döndü. Telaşa kapılarak ben de hareket ettim ve masayı aramızda tutmaya çalıştım. Kedi-fare oyunumuz, onun benimle kapı arasında durmasıyla sona erdi. Çıplak bacaklarıma çarpan buz gibi bir esinti sırtıma bir ürperti gönderirken botlarım pencerenin kırık camında çıtırdadı. Dışarıdan odaya süzülen tütün dumanının koyu toprak kokusunu yakalayabiliyordum.

Gregor'un purosundan olmalı. Pürüzlü camdaki açıklıktan bağırp yardım isteyebilirdim ama o zaman Gregor parti sırasında dışarı çıkma kuralını çiğnediğimi ve özel çalışma odasına birini aldığımı, onun da camını kırdığını öğrenecekti. *Bonus olarak da içki içtiğimi.* Sadece bir yudum viski olsa bile, yirmi bir yaşına kadar cezalı olacaktım.

Başımı öne eğdim. Tek seçeneğim Mikhail'i ikna etmeye çalışmaktı. "Daha on sekiz yaşındayken içki içtiğim için bana kızgın olduğumu biliyorum ama-"

Mikhail ellerini masanın cilalı yüzeyine koydu ve eğildi. Son iki yıldır onu sadece takım elbiseyle ya da siyah uzun kollu termal gömleği ve siyah kargo pantolonuyla tepeden tırnağa siyah giyinmiş olarak görmüştüm. Onu ilk kez takım elbise ceket olmadan ve gömleğinin kollarını kıvrımış olarak görüyordum. Kolları parlak renkli dövmelemlerle kaplıydı.

Geleneksel Rus Khokhloma tarzındaydılar, bu da çok anlamlıydı. Mikhail hakkında bildiğim birkaç şeyden biri de Sibiryalı bir yetim olduğuydu. Khokhloma, Rusya'nın o bölgesine özgü çok belirgin bir halk sanatı tarzıydı. Sağ ön kolunda parlak turuncular, kırmızılar ve siyahlar içinde, karmaşık girdaplar ve çeşitli çiçeklerle çevrili arka ayakları üzerinde duran büyük bir ayı vardı. Sol kolunda ise aynı cesur renk düzeninde yükselen bir Anka kuşu vardı.

Aynı anda hem korkutucu hem de çok seksi görünüyordu. Geçen yaz Yelena ve Samara'yla birlikte bir hevesle kalçama yaptırdığımız küçük kalp dövmesini aptalca küçük pembe bir leke gibi gösterdiler.

Üst dudağının köşesi hırıltıyla kalktı. "Çıldırmanın çok ötesindeyim, Kroshka."

Kroshka?

Onu yanlış duymuş olmalıydım. Hayatta olduğumu zar zor bilen o soğukkanlı Mikhail Volkov'un bana Rusya'da bir erkeğin kız arkadaşı için kullanılan yaygın bir sevgi ifadesi olan *küçük poppet*'im demesi kesinlikle mümkün değildi. Onunla hiç bu kadar uzun süre yalnız kaldığımı sanmıyordum ve belli ki bu benim

Başım. Şu anda kimse beni özlemiyor olsa da, eninde sonunda doğum günü pastasını getirecekler ve gittiğimi fark edeceklerdi.

Bu odadan çıkmam gerekiyordu. Özellikle *de senin seksi olduğunu düşünüyorum* gibi aptalca bir şey söylemeden önce.

Umarım iş o noktaya gelmezdi. Umarım bu odadan çıkarım ve Mikhail benim hayatta olduğumu bilmemeye devam eder ve tüm bunları unuttur. Sadece pencere için bir bahane bulmam gerekecekti. Bu yeterince kolaydı.

"Partiden sonra anneme ve Gregor'a her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Cezamı sonra çekeceğim."

Tam boyuna kadar ayağa kalktı. "Oh, sanırım cezayı şimdi çekeceksin."

Gözlerim büyüdü. Beni yaramazlık yapan bir çocuktan farksız mıyım gibi cezalandırabileceğini nasıl düşünürdü? Aceleci bir hareketle, onunla yüzleşmek için masanın arkasından çıktım. "Sen benim kardeşlerimden biri ya da erkek arkadaşım değilsin. Benim üzerimde hiçbir yetkin yok."

"Hiç de bile," diye bağırdı. "Poshel na

khuy, Mikhail!"

Bunu söylediğim anda başımın belada olduğunu biliyordum.

CHAPTER 3

M*ikhail*

SENİ SİKEYİM Mİ? Onu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, onun erkek arkadaşı olmadığını ve onun üzerinde hiçbir otoritem olmadığını hatırlatmaktı.

Aramızdaki neredeyse beş yıllık yaş farkını boş verin. Onun için hiçbir zaman kardeşlerinin çalışanından fazlası olamadım. Bu parayla ilgili değildi. Ondan bende bolca vardı. Kardeşleri iyi para ödüyordu ve sık sık daha kazançlı anlaşmalarında bana da pay veriyorlardı. Dünyanın dört bir yanındaki bankalarda sakladığım on milyonlarca dolarım vardı.

Bu paradan çok daha önemli bir şeydi. Aileyle, bir isme, bir üne, bir geçmişe sahip olmakla ilgiliydi. Bende bunların hiçbiri yoktu. Sibirya'nın derinliklerindeki bir yetimhanenin soğuk beton basamaklarına bırakılmış istenmeyen bir piçtim. Bir hiçtim ve güçlü Ivanov mafya ailesinden Nadia Ekaterina'nın bir hiçle evlenmek şöyle dursun, çıkmasına bile izin vermezlerdi.

Ama bu, benim tatlı masum Nadia'mın şöyle demesini sorun etmediğim anlamına gelmiyordu

Siktir git.

Gözlerim kısıldı. Sert bir nefes verdim ve ardından "Az önce bana ne dedin sen?" diye bağırdım.

Yanakları koyu kırmızıya boyandı. Bakışlarımı kaçırdı ve "Beni duydun" diye fısıldadı.

Saldırdım.

Kaçmak için dönerken dudaklarından kısa bir çığlık koptu ama hiç şansı yoktu.

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, vücudunun ön kısmı benimkiyle aynı hizada olacak şekilde onu kendime yaklaştırdım. Çiçekli babydoll elbisesinin ince kumaşı, zaten kısa olan etek ucunu daha da yukarı kaldıracak şekilde, elimle sırtının alt kısmına dolandı. Diğer elimle etrafına uzandım ve kışını avuçladım. Kalçalarını öne doğru sarsarak sikimin sert çıkıntısını hissetmesini sağladım.

Başımı eğip dudaklarımı neredeyse onunkilere değdirirken, "Bu bir davet miydi?" diye sordum.

Bakışlarının ağızma kayışını izledim. Çok güzel açık mavi, badem şeklinde gözleri vardı. Kar fırtınasından sonraki gökyüzünün rengindeydiler, gri tonları olan mavi.

Dudaklarını yaladı. "Mikhail, ben-"

Ağıza sahip çıktım. Tadı vişneli dudak parlatıcısı ve viski gibiydi. Dilim içeri daldı, onunkine hiç fırsat vermedi. Tereddütle dilinin ucunu benimkine değdirdi. Verdiği tepkinin masumiyeti neredeyse felaketim olacaktı. İnleyerek daha da bastırdım. Kanın bakır tadını alana kadar ağızımı onunkine sürtüyordum. Bu beni sadece teşvik etti.

İki yıl boyunca bastırılmış arzular hırlayarak canlandı ve tasmaını kopardı. Ele geçirilmiş bir adamdım. Çok uzun zamandır onun hayatında bir gölgeydim, her zaman kenarlara tutunmuştum ama asla onun bakışlarının ya da gülümsemesinin ışığına izin vermemiştim. Kendimi, kazara elinin ufak bir dokunuşuyla, kahkahasının sesiyle ya da yanından geçerken parfümünün kokusuyla hayatta kalmaya zorlamıştım. Onu düşünmenin, hayal etmenin bile yanlış olduğunu biliyordum. O benim kirli ellerimin dokunuşu için çok saf, çok iyiydi. Onu sadece bozacağımı biliyordum. Ona başka bir erkeğin dokunması fikrinin tüm mantıklı düşünceleri alt üst eden ilkel bir öfke yaratacağını hiç hesaba katmamıştım. Sanırım boş yere onun her zaman tatlı ve masum kalacağını, etrafına inşa ettiğim güvenli kalede korunacağını ummuştum.

Bu gece ilk kez ailesinin kurallarını çiğnemişti. Artık benim korumam altında olmayan, dilediğini yapmakta özgür bir yetişkin olarak geleceği gözümün önüne geldi ve varlığımın her zerresi protesto için uludu.

Cehennem ateşini göze almıştım ama umurumda değildi. Eğer masumiyetini kaybetmesi, etrafındaki dünyanın kötülükleri tarafından lekelenmesi kaderinde varsa, bunu yapacak iblis ben olurdum.

O benimdi ve bu sondu.

İleri atılarak onu kitaplığa çarptım. Çarpmanın etkisiyle birkaç heykelcik ve birkaç kitap yere düştü. Elimi kışından çekip kalçasının yumuşak derisini okşadıktan sonra sol bacağını dizinin altından kavradım ve yan tarafımı kavrayacak şekilde yukarı kaldırdım. Duruşumu değiştirdim ve kalçalarımı onun göbeğine dayadım. Yumuşaklığı, sikim uzadıkça zonklayan sert ağrıyı zar zor hafifletti.

Boştaki elimle elbisesinin üzerinden sağ göğsünü avuçladım ama bu yeterli olmadı. Bir hırıltıyla yakasını yırttım, omuzlarından sıyrılana kadar kumaşı önden parçaladım. Teni o kadar solgundu ki, ıslıl ıslıldı. Üzerinde sadece basit, pastel sarı pamuklu bir sutyen vardı ve bu sutyeni görmek beni neredeyse çıldırtıyordu, Paris'ten alınmış en pahalı dantel iç çamaşırının bile yapabileceğinden daha fazla. Parmaklarımı kayışın altından geçirerek aşağı doğru çektim. Hareket, omzunun kıvrımında ve göğsünün üst kısmında soluk, kırmızı çizik izleri bıraktı. Eğildim ve açıklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi mükemmel bir pembe meme ucuna yapıştım. Onu ağzımın derinliklerine çekerken dişlerimle narin etini sıyırdım. Karşı koyamayarak ısırdım, sert değil ama yeterince sert.

Nadia haykırdı ve uzaklaşmaya çalıştı. "Mikhail, bekle-"

Şehvet ve öfke sisi içinde kaybolmuştum ve onun çılgınlıklarını duyamıyordum.

Elbisesinin kumaşını avuçladım ve sağ omzundan çektim. Sutyenini pençeleyerek aşağıya doğru yırttım. İki güzel göğsünü de ortaya çıkarana kadar durmadım. İkisini de avuçlarımdan arasına aldım. Onun kremi, lekesiz teni ile benim bronzlaşmış ve dövüş yaraları olan ellerim arasındaki farkı görmek şok ediciydi; saf masumiyet ile saf olmayan günahkârlığın vücut bulmuş haliydi.

Yüzümü göğüslerinin arasına soktum ve parfümünün tatlı, narin kokusunu içime çektim, saat beşteki gölgemin sıyrıklarının tenini sıyracağını biliyordum. Dilimin ucu tenini yalamak için dışarı çıktı. Tadının hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Diğer meme ucunu ağzıma çektim ve dişlerimin keskin kenarıyla acımasızca dişledim.

"Lütfen Mikhail, bu kadar sert olma" diye yalvarırken tırnakları omuzlarıma batıyordu.

İki elimi küçük beline götürerek, dengesi bozulana kadar bacaklarını daha da açtım. Tek çaresi kollarıma yapışmaktı. Sonra boynunun pürüzsüz sütununu yaladım. Onun hızlı ritminin tadını alabiliyordum.

dilimde kalp. Ucuyla kulağının narin kabuğunun izini sürdüm. Elbisesinden geriye kalan eteği kaldırdım. Parmaklarımın arkasıyla külotunun sıcak pamuğunu okşadım.

Parmağımın ucuyla kumaşın üzerinden amının dikişini takip ettim. "Benim için ıslandın mı, kroshka?"

Başı bir o yana bir bu yana kayıyordu. Gözleri sıkıca kapanmıştı. "Lütfen, yapamam... yapamam...." diye fısıldadı, sesi nefes nefese bir iniltiyle kesildi.

Elimi külotunun içine sokup onu avuçladım. Orta parmağım ıslak dudaklarının arasına girerek ıslak sıcaklığını aradı. İçine girerken, vücudunun etrafımda sıkılaşmasından zevk aldım. Neredeyse acı veren bir arzu dalgası omurgamdan aşağıya, doğrudan şaftıma doğru yükselirken başım geriye düştü. Aynı dar deliğin sikimin etrafında kenetlendiğini düşündüm. İkinci bir parmağımı soktum.

Nadia ayak parmaklarının ucunda yükselirken güzel pembe ağzı bir nefesle açıldı. "Ah!

Bu... bu...."

Dudaklarım ağzının köşesini öptü. "Şşşt, bebeğim. İyi bir kız ol ve benim için aç."

Onu tekrar öptüm, dilimin itişini parmaklarımın itişiyi eşleştirdim. Kaygan ve benim için hazırды, ama yine de kalın şaftımın dokuz santimini alamayacak kadar dardı.

İçine üçüncü parmağımı soktum.

Nadia öpüşmemizi kesti ve haykırdı. "Dur, acıyor," diye inerken küçük eli bileğimi etkisiz bir şekilde sarmak için aşağı uzandı.

Boşta kalan elimle onun kavrayışını kırdım. Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek kolunu başının üzerine kaldırdım ve arkasındaki kitapların deri ciltlerine sabitledim. Gümüş nazarlık bileziği hareketle birlikte şingırdadı ve çınladı.

Boynunu törpüledim, "İşte bu, bebeğim. Al şunu. Acıyı al."

Üç parmağımı dar amına sokmaya, onu açmaya, hazırlamaya devam ederken, başparmağımın pedi klitorisinin üzerinde dönüyor, kalçalarını kıvırmaya yetecek kadar baskı uyguluyordu. Şaftım boyunca basınç arttıkça karın kaslarım sıkıştı. "Bebeğim, daha fazla bekleyemem. Mne nuzhno tebya trakhnut'." Tanrım, bu doğruydu. Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi onu becermeye ihtiyacım vardı.

Dönerek bir kolumu Gregor'un masasının yarısına geçirdim ve birkaç defter, kalem ve küçük bir lambayı yere düşürdüm.

Onu masanın üzerine eğdim. Onu tutmak için elimi yumuşak çilek sarısı buklelerinin arasına soktum ve elbisesinin eteklerini yukarı doğru çevirerek pamuklu külotunu ortaya çıkardım. Elimin hızlı bir hareketiyle külotu vücudundan yırttım.

Nadia avuçlarını masanın üzerinde düzleştirdi ve şok olmuş bir çığlıkla gövdesini yukarı itti, ancak elimden gelen baskı onu tekrar yüzüstü yatmaya zorladı. Avuçlarımı kıkırda ve kalçasında dolaştırarak, "Bu gece kötü bir kız mıydın?" diye homurdandım.

İçimde hastalıklı ve çarpık bir şey yükseldi. Ona yapmak istediğim tüm kirli şeyleri dile getirmek istedim. O melek yanağının, sözlerimin kaba cinselliği karşısında dehşet ve hayranlıkla kızardığını görmek istedim. Arzunun acısını ve zevkin serbest bırakılmasını hissetmesini istedim. Hepsini istiyordum. Her parçasını. Her nefesini. Her nefesini. Teninin her santimini. Vücudunun her sıkışı. Artık hepsi bana aitti.

Omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştı ama saçını tutuşum buna engel oldu. "Ne?"

Kolumu kaldırarak elimin düz kısmını kıkırda indirdim. Tenin tene çarpmasıyla oluşan çatırtı odanın içinde yankılandı. Parlak kırmızı bir el izi mükemmel tenini lekeledi. "Kötü bir kız mıydın?"

Nadia "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Ona tekrar şaplak attım. "Cevap ver bana."

Burnunu çekti. "Lütfen, bana şaplak atma. Acıtıyor."

Yalvarmalarına aldırmadan her iki yanağına birer kez olmak üzere iki şaplak attım. Doc Martens ayakkabılarının izin verdiği ölçüde ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Ow!"

Elimi bacaklarının arasına soktum ve parmağımın ucuyla klitorisini okşadım. "Bir cevap istiyorum, kroshka."

"Evet! Evet! Kötüydüm."

Bir parmağımı içeri soktum ve döndürdüm, dar girişindeki hassas sinirleri kızdırmak istiyordum.

Saçını çektim, sadece keskin bir acı verecek kadar. "Kötü bir kız olduğunu söylediğini duymak istiyorum. O tatlı ağzından o pis sözleri duymama izin ver."

Elimin kenarını artık sıcacık olan kıkırda yanaklarının arasına sokarak, başparmağımın ucuyla onun küçük, büzülmüş deliğini okşadım. Aletim, bir gün onu oraya götürme düşüncesiyle pantolonumun bağına doğru gerildi, derin ve sert, merhamet için ağlayana kadar.

Kalçalarını istilacı dokunuşumdan uzaklaştırmaya çalışırken poposu sıkıştı. "Aman Tanrım! Hayır... Oraya değil!"

"Söyle. Duymak istediğimi söyle, ben de durayım," diye emrettim.

"Ben kötü bir kızdım," diye inledi. Nefesi masanın cilalı yüzeyini buğulandırdı.

Elbisesini yukarı doğru ittim, sırtının alt kısmında toparladım. İşte o zaman gördüm: sol kalçasının yukarısında küçük pembe bir kalp dövmesi vardı.

"Bu lanet bir dövme mi?" Homurdandım.

Vücudunu köhne bir dövme salonunda dejenere bir mahkûmun pençesine bıraktığı ve iğnesiyle etini defalarca deldiği görüntüler aklımdan geçti. Şimdi zamanı değildi, ama bunu yaptırmak için kaçtığı gün onu kimin koruduğunu öğrendiğimde kelleler uçacaktı.

"Evet" diye ciyaklarken sesi tiz ve gergindi.

Yüzükoyun yatan bedeninin üzerine eğildim ve kulağını ısırdım. "Görünüşe göre bana bu sevimli küçük kıcını cezalandırmam için bir neden daha verdin."

Tek tepkisi alçak sesle, gırtlaktan gelen bir inlemeydi.

Dizimi bacaklarının arasına koyarak iç kalçalarını ittim ve onu açtım. Pantolonumun fermuarını indirdim ve sikimi serbest bıraktım. Parmaklarımı kalın şaftın etrafına sararak, artan baskıyı hafifletmek için yumruğumu birkaç kez yukarı ve aşağı pompaladım. Başımı arkaya attım ve gözlerimi kapattım, onun uysal bedenine acımasızca vurmak için ezici arzuyu dizginlemeye çalıştım, şu anda tatlı amına girersem onu ikiye ayırabileceğimi biliyordum.

Sıkılmış dişlerimin arasından derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtığımda Nadia'yı omzunun üzerinden bana bakarken buldum. Alt dudağı titrerken parlak mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. Bakışlarını yumruğuma kadar takip ettim.

Korkmuş bir bakire gibi koca sikime bakıyordu.

Yüce İsa.

Bir bakire.

Ben bir canavardım.

Öfkem ve arzum yüzünden Nadia'nın bakire olduğunu unutmuştum.

Beni ona çeken masumiyet, ellerim ona dokunduğu anda kasten aklımdan çıkardığım şeyin ta kendisiydi. Ona bir shluha vokzal'naja'dan, bir tren istasyonu fahişesinden daha iyi davranmamıştım. Onun eğitimsiz bedenini karanlık ve çarpık dünyama kabaca itmiştim.

Daha derin zevklere ulaşmak için yalvarma ve acı çekmeyi içeren arzular. Kirli dokunuşum onun nazik masumiyetini lekelemişti.

Şüphelerimi doğrulamak için parmaklarımı daha derine sokmam yeterli olacaktı ama buna gerek yoktu. İliklerime kadar dokunulmamış olduğunu biliyordum. Olmayacak kadar korunaklıydı. Ailesinin adı ve erkek kardeşlerinin azılı şöhreti yüzünden Nadia'nın bırakın erkek arkadaşı olmasını, biriyle çıktığı bile olmamıştı.

Birisi güvenliğimizi atlatıp ona bu kadar yaklaşmayı başarmış olsa bile, bundan haberim olacağından hiç şüphem yoktu. Çünkü kardeşleri, küçük kız kardeşlerine dokunmaya cüret eden kişinin cesedini ortadan kaldırma konusunda bana güvenirlendi.

Aynı küçük kız kardeş şu anda yarı çıplak ve bir masanın üzerine eğilmiş, onu arkadan becermem için hazır bekliyordu.

Trakhni menya, ben ölü bir adamım.

CHAPTER 4

N^{adia}

MIKHAIL BENDEN UZAKLAŞTI, bakışları dehşetle doluydu.

Bana arkasını döndü ve pantolonunun fermuarını çekerken çıkardığı metal tıkırtılarını duydum.

Doğrulurken elbisemin eteklerini aşağı doğru ittim, erotik şaplaqlarının hala kıcıma yaydığı hafif sıcak acıdan irkildim. Sütyenimin askılarını yukarı çektim ve konuşmaya korkarak onun telaşlı adımlarını izlerken elbisemin kalıntılarına tutundum.

Bastırıcı sessizlikteki gerilim bir kez daha odayı doldurdu. Saatli bomba geri dönmüştü.

Tik, tik, tik.

Mikhail birkaç adım ötede volta atarken elini saçlarının arasında gezdirdi. Ben.

Tik, tik, tik.

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm. Yansımamı yakalamak Sağ tarafımdaki pencereye bakarak, dağınık buklelerden oluşan saçlarımı hızla düzelttim. Bana bakan yansıma, doğal olmayan bir şekilde kocaman, endişeli gözlere sahip, sulu ve solgun bir hayaletten başka bir şey değildi. Aynadaki görüntümde hiçbir renk belirtisi olmamasına rağmen, kıpkırmızı kızarmış yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyordum.

Botlarıma bakarken sessizliği bozdum. "Özür dilerim. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Mikhail döndü ve bana doğru hışımla ilerledi, ancak bir nefes ötemde durdu. İki kolunu da bana uzanacakmış gibi kaldırdı ama sonra durakladı. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve çenesini sıkı. "Yapma. Yapma bunu."

Ona doğru bir adım attım, sıcaklığını şimdiden özlemiştim. "Ne yapacaksın?"

Mikhail, az önce ne olduğunu anlamıyorum." Cevap vermeden döndü ve bir kez daha volta atmaya başladı.

Tik, tik, tik.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için eğilerek lambayı yerden aldım ve masanın üzerine koydum. Sonra diz çökerek defterleri ve defterlerden düşen kâğıtları topladım. Kardeşlerim de babamın bilgisayar ya da muhasebe yazılımı yerine fiziksel defterleri tercih etme alışkanlığını sürdürdüler. Bir keresinde babama QuickBooks'u öğretmeye yardım etmeyi teklif ettim. Aile işine ilgi gösterirsem bunun aramızda bir bağ oluşturabileceğini düşünmüştüm. Devletin bu işlemlerin izini sürebileceği ve bunların mahkemede ortaya çıkarılabileceği gibi saçma sapan şeyler söyledi ve kız çocuklarının faydasızlığı hakkında mırıldanırken beni ofisinden kovdu.

Sanırım Mikhail'in beni yıllar önce kendi babamla aynı odada reddetmesi uygundu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Kendimi aptal ve sersem hissederek elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ama daha fazlası akmaya devam etti. Tam o sırada devasa eller omuzlarıma düştü. Başımı kaldırdığımda Mikhail'in önümde kalçalarının üzerine çökmüş olduğunu gördüm. O kadar sessiz hareket etmişti ki, ani yakınlığı karşısında irkildim.

Sabit tutuşuyla beni ayağa kaldırdı. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Çok uzun boyluydu. Başımın tepesi omzuna ancak ulaşıyordu. Bu yönü her zaman hoşuma gitmişti. Kaslı kolları beni sararken yanına gidip yanağımı göğsüne bastırmanın nasıl bir his olacağını merak ederek sayısız gece geçirmiştim.

Yüzümü avuçladı. Benim ellerimin pürüzsüzlüğüne kıyasla onun elleri biraz nasırlı gibiydi. Başparmakları yanaklarımda gezinerek gözyaşlarımı sildi. Bakışlarında öyle bir hüznün vardı ki. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en parlak safir mavisiydi, benim sıradan mavimsi gri gözlerime hiç benzemiyordu. Bu da bakışlarını çok daha yoğun ve büyüleyici kılıyordu. Söyleyeceği şeyden korkarak nefesimi tuttum.

"Benim tatlı Kroshka'm. Benim küçük poppet'im. Üzgün olan benim. Yaptığım şey affedilemez."

Uzanarak ellerimi bileklerine doladım. "Öyle deme. Bunu ben istedim. Hâlâ da istiyorum. Seni istiyorum!"

Bakışları göğsüme kaydı ve usulca küfretti. Elbisemin yırtık yakası bir omzumdan sarkmış ve göğsümün üst kısmını ortaya çıkarmıştı. Bir ısırtık izinin belli belirsiz hatları ve çenesindeki kıldan kaynaklanan birkaç parlak kırmızı sıyrık izi vardı.

Parmak uçları hafifçe izleri takip etti. "Sana bunu yaptığım için beni kuduz bir köpek gibi vurmaları. Benim gibi birinin acımasız dokunuşuna maruz kalmayacak kadar safsın."

Sonunda Mikhail'le birlikte olma şansımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. "Hayır. Sana söyledim. Bunu ben istedim."

"Ne istediğini bilmek için çok gençsin." "Artık 18 yaşındayım!"

Mikhail ellerini indirdi ve geri çekildi. "Aynen öyle. Tanrım, sen neredeyse hâlâ bir çocuksun ve ben sana... bir... *sikik* gibi davranıyordum." Eliyle gözlerini ovuşturdu.

Yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarımı sildim. "Bunun benden hoşlandığın anlamına geldiğini sanıyordum."

Elini başımın arkasına doladı ve beni kendine çekti. Ellerimi göğsüne koydum. Kalbinin düzenli atışını hissedebiliyordum ve umutsuzca rüyalarımdeki gibi yanağımı ona bastırmak istiyordum. Tıraş losyonunun baharatlı, erkeksi kokusu burnumu gıdıkladı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Sabahki *tıraş* losyonunun belli belirsiz kalıntılarını koklayabildiğim bir adama bu kadar yakın olmanın *kız-erkek arkadaşça* bir yanı vardı.

Ağızma bakarken başı yana eğildi. Kendimden utanarak dudaklarımı yaladım ve parmak uçlarımla göğsünün derinliklerinden yayılan hırıltının düşük titreşimlerini hissettim. "Bebeğim, sana karşı hissettiklerim için *hoşlanmak* çok hafif bir kelime."

Sevinçle ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve ellerimi boynuna dolamak için kollarımı kaldırdım, ağzını bir kez daha kendi ağzımda hissetmeyi her şeyden çok istiyordum. Öpücüklerinin nasıl hissettirdiğine dair sadece küçük bir tat almıştım ve şimdiden daha fazlasını arzuluyordum. Olmasını hayal ettiğim her şeydi. Dudaklarının verdiği his, bir hız treninin keskin bir eğimin en tepesinde duraklaması gibiydi. O anda hem dehşete kapıldım hem de heyecanlandım. Vücudum

Beynim kendimi böylesine ölümcül bir tehlikeye atmaktan duyduğum heyecanı uzlaştırmaya çalışırken, yerçekimi kuvvetlerinin etkisine hazır olun.

Kucaklaşmamızı kesti ve bilinçli bir adım geri çekildi. "Bu bir daha asla olamaz, Nadia. Bunu anlayan gerek. Sen bir Ivanov'sun. Daha iyisi için yaratılmışsın."

"Öyle deme. Daha iyisini istemiyorum. Seni istiyorum.

Seviyorum-" "Dur," diye kükredi. "Tek kelime daha etme."

Tik, tik, tik.

"Bu kardeşlerimle mi ilgili? Onlarla konuşabilirim."

"Gerçekten istediğim bir şeyin önüne herhangi birinin, kardeşlerinin bile geçmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayır bebeğim, bu kardeşlerinle ilgili değil, bu onurla ilgili. Ailenin onuru, ve benim parçalanmış onur anlayışım. Bu benim senin kadar masum ve kurnaz olmayan biri için çok yaşlı ve çok lekeli olmamla ilgili."

"Bu doğru değil!"

Elbisemin yakasına yapıştı. "Lanet olsun, Nadia. Elbisene bak. Bunu sana ben yaptım. Onu yırttım, seni de, lanet bir hayvan gibi. Tanrım, eğer durmasaydık seni de bir hayvan gibi parçalardım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup sıkıca kavradım ve söylediği her kaderci kelimedede vücudumu sarsan titremeleri kontrol altına almaya çalıştım. Mikhail mırıldandığı bir başka lanetle, atılmış takım elbise ceketini kaptı ve omuzlarına sardı.

Parmağını çenemin altına koyarak ağlamaklı bakışlarımı kendi bakışlarına çevirdi. "Bu iş burada ve şimdi bitiyor. Sana sadece acı veririm, Kroshka."

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?"

"Hayır, benim kararım nihaidir. Bana kalırsa böyle bir şey hiç yaşanmadı."

"Kardeşlerime söyleyebilirim." Bu çok huysuzca bir sözdü ve söylediğim anda pişman oldum.

Adam bilgece başını salladı. "Yapabilirsin."

İkimiz de yapmayacağımı biliyorduk. Ailemin varsaydığı kadar saf değildim. Yaptıkları bazı şeylerin tam olarak yasal olmadığını biliyordum. Kardeşlerimin evimize sık sık gelen nüfuzlu kişiler tarafından hem korkulan hem de saygı duyulan kişiler olduğunu fark etmemek zordu. Mikhail'e zarar vermeyeceklerinden emindim ama onu kesinlikle kovarlardı ve hatta belki de Rusya'ya geri gönderirlerdi ki bu da onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına geliyordu.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Mikhail kolunu omuzlarıma doladı ve beni nazikçe kapıya doğru yönlendirdi. Arkamızda bıraktığımız yıkımı incelemek için başımı çevirdim. "Dağınıklık ne olacak?"

"Ben halledeceğim. Önce seninle ilgilenmeme izin ver."

Gözlerimde taze yaşlar birikti. Sesi bana karşı her zaman kullandığı mesafeli ve profesyonel tonuna geri dönmüştü. Tutku ve ihtiyaç dolu o çakıllı sesi gitmişti.

Mikhail bana yatak odama kadar eşlik etti ve üzerimi değiştirmem için kapımın önünde bekledi. Dışarı çıktığımda beni tepeden tırnağa süzdü ve onaylayan bir gülümseme takındı. Uzun ve karanlık koridorda hiç konuşmadan yürüdük. Sonunda, sıcak ışık parıltılarını görebiliyor ve misafirlerin kahkahalarını ve müziklerini duyabiliyordum. Kendimizi uzak bir gezegenden medeniyete geri dönen yolcular gibi hissediyorduk.

Gerçekten sadece bir saat geçmiş olabilir miydi? Bana bir ömür gibi geldi. Birkaç kısa dakika içinde Mikhail'le bir geleceğe göz kırpmış ve sonra onu kaybetmişim. Kim olduğum yüzünden değil, ailemin kim olduğu yüzünden acımasızca elimden alınmıştı. Bu adil değildi.

Konukların görüş alanının hemen dışında durduk.

Ona bir kez daha yalvarmaya çalıştım. "Lütfen Mikhail, en azından bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Bana bakmayı bile reddetti. "Hayır, bu bir hataydı. İkimizin de unutulmasının daha iyi olacağı bir hata. Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız. Özlenmeden önce büyük partine geri dönmelisin."

Elimi göğsümün ortasına bastırdım. *Bir hata*. Onun gözünde ben bir hatadan başka bir şey değildim. Bu kelime fiziksel bir acıya neden olmuştu. Yere baktım, kan görmediğim için gerçekten şaşırmışım.

Mikhail yer değiştirdi. Sıcak elini yüzümün yan tarafına koydu ve alnıma iffetli bir öpücük kondurmak için eğildi. "S Dnem rozhden'ya."

Mutlu yıllar mı? Sahip olduğum son şey mutlu bir doğum günüydü.

Nefesimi tutarken gözlerimi kapattım ve dokunuşuna yaslandım.

Lütfen.

Lütfen söyle.

Sadece söyle.

Lütfen.

Bu bana en azından küçük bir umut kırıntısı verebilirdi. Mikhail durakladı.

Bekledim.

İçini çekerek döndü ve karanlık koridorda geri yürüdü, her adım onu benden biraz daha uzaklaştırıyordu.

Kroshka. O kadar çok istemiştim ki, bana bu sevgiyi söylemesini. En azından bir kez daha onun küçük poppet'i olmak istiyordum. Daha önce bana böyle seslendiğinde çok sevinmişim. Bunun son kez olacağını bilseydim, tadını çıkarırdım. Onu kalbime bastırır ve zihnimde tekrar tekrar oynatırdım.

Gidişini izlemek için döndüm, geri dönmesini diledim, en azından arkama bakması için zihnimde sessizce ona yalvardım.

O yapmadı.

Tik, tik, bom.

CHAPTER 5

M*ikhail*

On sekiz mumu yanan pastanın getirildiğini görmek için tam zamanında partiye döndüm. Konuklar Timsah Gena'nın şarkısı olan *Mutlu Yıllar*'ın bizim versiyonunu sarhoş bir şekilde yorumlamaya başladılar.

Zavallı kızım hiç de mutlu görünmüyordu.

Mumların yumuşak ışıltısı güzel mavi-gri gözlerine fırtınalı bir hüznü veriyordu.

Lanet olsun. Bunu durdurmam gerekiyordu. Böyle düşünmek beni ölüme ya da daha kötüsüne götürebilirdi. Ve evet, ölümden daha kötü şeyler de vardı. Ivanov kardeşlerle geçirdiğim süre boyunca birçok kez, şahsen birçok adam için ölümden daha kötü bir kader olmuşum.

O benim değildi.

Asla olmaz ve olamaz.

Bu sadece kardeşlerine değil, ona da ihanet etmek olurdu. Muhtemelen sadece bir kız çocuğunun aşkından faydalanmış olurdum.

Elimi yumruk yapmadan önce esnetmişim. Teninin sıcaklığını hâlâ avucumda hissedebiliyordum. İşleri bu kadar ileri götürdüğüme inanamıyordum. Ona karşı kontrolümü kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda görmesini hiç istemediğim bir yanıma da ona göstermişim. Onu omzuma atıp mağarama götürmek ve günlerce anlamsızca becermekten başka bir şey istemeyen hayvani tarafım. Diz çökmesini isteyen yanıma,

Yarağım boğazının derinliklerine itilirken nefes almasına izin vermem için gözleriyle yalvarıyordu. Karanlık ve sapkın tarafım ise ben acımasızca onun daracık göt deliğine girerken merhamet dilemesini istiyordu. Cinsel tercihlerim onun gibi bir masum için fazla karanlık, fazla sapkındı ve kardeşlerine olan sadakatim ya da aramızdaki yaş farkı olmasaydı bile bu doğru olurdu.

Her şeyimi onun kardeşlerine borçluydum. Sadece aileye ya da kuşaklar öncesine dayanan bağlantılara güvenilen bir dünyada, ucuz bir şişe Moskovskaya votkası ve yarım paket sahte sigaradan başka hiçbir şeyi olmayan kibirli bir ordu çavuşuna şans tanıdılar.

Başımı salladım.

Benim adım.

Ne ismi?

Mikhail Volkov?

Hiçbir şey değildi. Hiçbir *anlamı* yoktu.

Mikhail Volkov. Heps i bu kadardı. Mirasımı ima edecek bir göbek adım yoktu, çünkü yoktu.

Volkov mu?

Bu doğru düzgün bir soyadı bile değildi.

Sibirya'nın Cheremkhovo adlı küçük bir kömür madeni kasabasında, annemin beni doğumumdan birkaç saat sonra, göbek kordonu sanki hiç bağlanmamış, hatta vücudundan sıcaklık ya da can suyu almamış gibi karnımdan gevşek ve soğuk bir şekilde sarkarken terk ettiği yetimhanenin adıydı.

Cheremkhovo'da iki seçeneğim vardı: kara barut ya da kurşun.

Ya madenlerde ıssız bir hayatın ardından kara ciğerden ölecektim ya da asker olup bir kurşunla ölümü göze alacaktım. Her iki durumda da, tüm yollar işe yaramaz bir hayatın berbat bir şekilde sona ermesine yol açıyordu.

En azından orduya katılmak beni Sibirya'dan kurtardı.

Bir barışı koruma misyonunun uğurlu bayrağı altında 14^{üncü} Ordu ile Transdinyester'e düştüm. Komünist rejimin çöküşünden yaklaşık yirmi yıl sonra Sovyetler Birliği tarafından terk edilen kırk iki bin tabanca, tank ve karadan havaya füzelerden oluşan cephaneliği sistematik olarak satan yozlaşmış bir generalin komutası altındaydım.

Orada, metruk bir ofis binasının çatısında yüzüstü yatıyordum, bardaktan boşanırcasına yağan buz gibi yağmurdan sıırıslıklam olmuştum ve Lobaev Arms SVLK-14S keskin nişancı tüfeğinin kaygan namlusunu kavırıyordum

Generalden bir işaret bekliyordum. Etrafımda yarısı yıkılmış binalar, çatlamış çimento ve yabancı otlardan başka bir şey yoktu. Burası Transdinyester'de havaalanı olarak kullanılan bir yerdi. Meşru bir işi olanlar genellikle Moldova üzerinden uçar ve ardından tartışmalı sınırı geçmek için bir araba kiralarlardı. Hareketlerinin izlenmesini daha az önemseyenler ise özel uçakla doğrudan bölgeye uçuyor, terk edilmiş eski askeri hava üssünden faydalanıyorlardı; Ivanov kardeşler de o gün bu şekilde gelmişlerdi.

Emirlerim basitti: uçaktan çıkan iki adamı kafalarına birer el ateş ederek öldürmek.

Emri sorgulamadım. Neden sorgulayayım ki?

Alçak, sahtekâr bir subaydan gelse bile emir emirdir.

Nadiren önemsememe rağmen, bu sefer hedeflerimin adını biliyordum. Generalin ofisinde konuştuklarına kulak misafiri olmuşum. Hedefler Gregor ve Damien Ivanov'du, silah ticaretinin iki güçlü oyuncusuydular ve Amerika'dan geliyorlardı. Bu, generalle yaptıkları son anlaşma olacaktı. Üzerlerinde yirmi milyondan fazla izi sürülemez tahvil olacaktı ama generalin sadece küçük bir miktar alması gerekiyordu. Geri kalanını, Gregor ve Damien'ın inatçı ve ne yapacağı belli olmayan generali görevden alarak yerine getirdikleri adam için ayırmışlardı.

Öngörülemezlik iş için kötüydü.

Ivanov'lar ordunun planlarını öğrendiğini bilmiyorlardı. Generalin, çektiği acılar karşılığında sadece birkaç milyon dolarla sessizce emekliye ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

O gün bir seçeneğim vardı.

Generalin emrini yerine getirip bir sonraki adamla şansımı deneyecektim, kaderim her zaman silahın arkasındaki homurtu olacaktı ama ganimetten hiçbir şey alamayacaktım. Ya da Ivanov kardeşler çabalarım için gereken takdiri göstermezlerse, askeri mahkemeye çıkma ve Allah'ın belası bir Rus hapisanesinde ömür boyu hapis yatma riskini göze alarak generali ortadan kaldırırdım.

Ivanov'ların özel uçağında kapı açılıp merdivenler indirilirken tüfeğimin dürbününden baktım. İki adam da tepede belirdi. Merdivenlerden inerlerken general bana verdiği işareti onlara verdiği bir selam olarak gizledi. Uzun bir nefes aldım ve elimi sabitlemek için yavaşça bıraktım. Parmağım tetiği okşadı.

Doğru anda ateş ettim. Tek atış.

Doğruca generalin kafatasına.

Gregor ve Damien minnettarlıklarını göstermek için generale vermeyi planladıkları birkaç milyonluk tahvili bana verdiler ve beni hemen işe aldılar.

En değerli varlıkları olan ailelerinin güvenliği konusunda bana güvendidiler.

Bu gece, bu güvene ihanet etmişim.

Bir daha asla olmayacaktı. Nadia'yı sessizce izlemeye devam edecektim ama asla dokunmayacaktım. O hayatına devam edecek ve ona layık bir adam bulacaktı, ben de ruhumun derinliklerinde benim olması gerektiğini bildiğim şeye dokunduğu için onu öldürmemek için elimden geleni yapacaktım.

En azından benim niyetim buydu ve üç çileli yıl boyunca yeminimi tuttum.

Sonra düğün günü her şey değişti.

CHAPTER 6

Nadia
Üç yıl sonra, bugün.

SILVER ROLLS ROYCE Phantom limuzini Massachusetts Bulvarı'ndan Embassy Row'a doğru ilerliyordu. Nicholas Katedrali'nin beyaz kireçtaşından yapılmış yüksek sütunları görüldüğünde derin bir nefes aldım ve kendimi olacıklara hazırladım.

Yelena, limuzinin geniş iç mekânına rağmen hepimizi kalabalıklaştıran hacimli eteğin altına uzanarak altındaki kabarık eteği kabarttı. "Bu limuzinden buruşuk bir gelinlikle çıkmanıza izin vermeyeceğim. Prenses Di'nin düğününü hatırlıyor musunuz? O güzelim gelinlik tüm o kırıksıklıklarla tam bir felaketti."

Şampanya rengi ipek kumaşın üzerindeki ince tülü düzeltmesine yardım ettim. Gelinlik Ziad Nakad'ın Snow Crystal gelinlik koleksiyonundandı. A kesim balo elbisesi binlerce minik Swarovski kristali ve incilerle kaplıydı ve etek ve korsajın her yerine karmaşık buz kristali desenleri dikilmişti. Çocukluğumun en sevdiğim Rus masal karakterlerinden biri olan Kar Kraliçesi'nin giyeceği bir şeye benziyordu. Dramatik uzunluktaki Fransız ipek tül duvağı da aynı derecede çarpıcıydı. Böylesine şeffaf bir kumaş üzerine bu kadar çok kristali ancak narin ve uzman bir el dikebilirdi.

Renkli camların ardından, her biri özel Ralph Lauren smokinleri içinde şık bir şekilde giyinmiş olan kardeşlerimi ve Mikhail'i gördük.

Katedralin merdivenlerinde, şu anda beş çanın gelinin gelişini selamlamak için koro halinde çaldığı devasa çan kulesinin hemen altında.

Görölemeyenler ise çatıdaki keskin nişancılar ve ceketlerinin altında silahlarla katedral arazisinde devriye gezen sayısız adamdı. Ailemin iş ilişkileri hakkında bana söylediğı yalanlara inanmayı uzun zamandır bırakmıştım. Gregor ve Damien gerçekte ne tür bir iş yaptıkları konusunda tamamen açık olmasalar da, en azından artık bunun tamamen yasadışı bir şey olduğunu biliyordum.

Bu haber beni pek şaşırtmadı. Sanırım içten içe hep şüphelenmiştim, sadece bu ihtimalle yüzleşmek istememiştim. Beni bu kadar az rahatsız etmesi beni şok etti. Sanırım bu benim Rus kanımdan kaynaklanıyordu. Rusya'da iş konusunda yasal ve yasadışı arasında çok ince bir çizgi vardı. Her ne olursa olsun, ailem sırf ben itiraz ediyorum diye kesinlikle durmayacaktı, bu yüzden yaygara koparmanın bir anlamı yoktu. Bazıları buna pasif ve zayıf bir tutum diyebilir ama ben buna basitçe ailenin bir parçası olmak diyordum. Aile aileydi. Kan kandı ve dolaptaki birkaç iskelet bunu değıştiremezdi.

"Başıım dönüyor. Fidyede o son votka shot'ını içmemeliydim," diye yakındı Samara. "şu anda bir McD's Cafe Mocha için adam öldürebilirim."

Fidye, Gregor'un evinde bugün erken saatlerde gerçekleşen sevilen ama kaotik bir Rus geleneğıydi. Tüm konuklar dans ediyor, şarkı söylüyor ve gülüyordu. Kadınlara duvak giydirdiler, gelin gibi davranarak damadı yanlış kadını mihraba götürmesi için *kandırmaya* çalıştılar. Kardeşlerim tüm erkeklere klasik Cartier tank saatleri ve kadınlara da Cartier beyaz altın ve pırlanta tenis bilekliklerinden oluşan fidye hediyeleri dağıttı.

Pembe, beyaz ve gümüş renkli zefir bezeli kurabiye tepsileri, çikolata ve zencefilli çörek gibi diğeri tatlılar ve bol miktarda şampanya ile birlikte elden ele dolaştı. Ardından tabii ki votka ve gelin ve damadın gelecekteki mutluluğuna ve muhteşem bir düğüne yapılan sayısız kadeh kaldırmalar vardı - tabii eğer damat rüşvetle gelin ve damadın ailesinden ve arkadaşlarından fidye almayı başarabilirse.

Pencerenin dışında, Mikhail saatini kontrol ederken huzursuzca bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Sonra Gregor'a bir şeyler söylemek için eğildi, o da başıyla onayladı.

"Sanırım erkekler endişelenmeye başladı," dedim.

Bu son dakika kış düğününü planlamanın en büyük kısmı, Mikhail'in omuzlarına yüklenen güvenlikle ilgiliydi. Ailemin benzersiz işi göz önüne alındığında, bizi mülklerimizden birinin kontrolü dışına çıkaran herhangi bir yüksek profilli etkinlik hepimizi riske atıyordu. Chicago'dan takviye kuvvet çağırdılar. Dimitri yeni gelini Emma ile birlikte katılıyordu. Yanında ağır silahlı en az yirmi beş adamını getirmişti.

Tüm bu yoğun güvenlik önlemleri karşısında endişeye kapılan Gregor'a, eğer bir sorun çıkma ihtimali varsa büyük ve gösterişli düğünü iptal edip evde küçük ve özel bir şey yapmamız gerektiğini söyledim ama o kararlılıkla reddetti.

Babamın en sevdiği atasözünü tekrarladı. "Berezhonogo Bog berezhot." *Tanrı kendini güvende tutanları güvende tutar.* İşte buradaydık, yarı otomatik silahlarla çevrili ciddi bir dini ayini kutluyorduk. Bazen hâlâ ailesinin sırlarını bilmeyen o saf kız olmayı diliyordum.

Yelena aynı pencereden dışarı bakmak için arka koltuğa doğru eğildi. "Güzel.

Damien'in dün gece bana yaptıklarından sonra, beklemeyi hak ediyor."

Samara elini uzatıp saçının bir buklesini boynunun dibindeki karmaşık topuzun içine soktu. "Tüm kirli detayları istiyorum."

Yelena bakışlarında komplocu bir parıltıyla eğildi. "Ebeveyn yatak odasında farklı duş başlıklarının olduğu kocaman bir duş kabini var ya? Aslında en yüksek iki tanesinin etrafına birkaç deri kayış bağladı ve sonra- "

Yelena durdu ve bana baktı. Yüzünün önünde küçümseyici bir el salladı. "Biliyor musun, boş ver. Kiliseye girmeden hemen önce anlatmak için pek de uygun bir hikâye değil."

Boynuma ve yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. Eteğimdeki kristal bir boncukla oynadım. Yelena ve Samara'nın hayatıma geri dönmesiyle geçtiğimiz ay muhteşem geçmişti. Küçük kuyumcu dükkânımda sayısız saatler geçirmiş, birlikte iş yapma planları yapmıştık. Samara'nın aklına Georgetown'da daha büyük bir yer kiralamak ve burada tüm yeteneklerimizi sergileyebileceğimiz bir butik oluşturmak gibi harika bir fikir gelmişti. İçinde onun resimleri, Yelena'nın elbise tasarımları ve benim mücevherlerim olacaktı.

İkisini de büyük planlarla bu kadar mutlu görmek bana hayatımın bir şekilde donduğunu hissettirdi. Sanki son üç yılımı nefesimi tutarak bir şeyler o l m a s ı n ı bekleyerek geçirmiştim. Arabanın camından dışarı bakarken

Mikhail'i bir kez daha gördüm. Smokininin içinde son derece yakışıklı görünüyordu.

Yelena'nın telefonu çaldı. Ekranı bakmadan telefonu açtı. "Alo?" Sonra ikimize de "*Ben Damien*" diye seslendi.

Cep telefonuyla çan kulesinin altında volta attığını görebiliyorduk.

Yelena gözlerini devirdi. "Bu kadar ısrarcı olmayı bırak Akrep, geliyoruz." Telefonu bir kenara fırlattı ve arka koltukların arasında birikmiş olan düğün eteğini topladı. "Damien, okullu kızlar gibi gevezelik etmeyi bırakmazsak buraya yürüyüp bizi limuzinden sürükleyerek çıkaracaklarını söylüyor."

Samara kıkırdadı, sonra hıçkırdı, belli ki votka onu sarhoş etmişti. "Gregor'un beni omzuna atıp merdivenlerden yukarı ve kilisenin eşiğinden aşağı taşımamasını beklemesdim." Komplocu bir göz kırpmayla, "Bunu daha önce de yaptı," diye ekledi.

Yelena'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Damien da öyle. Cidden, Nadia, mağara adamı kardeşlerinin nesi var?"

Omuz silktim, benden gerçekten bir cevap istemediğini biliyordum. "Muhtemelen gitmeliyiz."

Samara her iki elimizi de kavradı. "Sadece bir saniye daha. Üç yıl önce bugünden kaçmak için deli gibi koştuğumuza inanmak zor ama yine de buradayız! Kader gerçekten vefasız bir kaltak olabiliyor ama bizi tekrar bir araya getirdiği için çok mutluyum. Sizi seviyorum kızlar."

Elini sıktım, sonra da "Gregor'un böyle küfrettiğini duymasına izin vermesen iyi edersin" diye takıldım.

Gregor'un kadınların küfretmesinden nefret ettiğini hepimiz biliyorduk. Bunun onları kaba ve kadınsı olmayan biri gibi gösterdiğini düşünürdü. Bazı konularda çok eski kafalı bir Neandertal olabiliyordu, özellikle de kendisi canı ne zaman isterse mavi bir çizgiyle küfrettiği için.

Samara iki kolunu da avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Ne? Çıldırmak dedim, çıldırmak değil-"

Kapı şiddetle açıldığında konuşması yarıda kesildi. Gregor'un fırtınalı yüzü limuzinin içine bakarken belirdi. "Seni uyarmıştım." diye homurdandı.

"Sakın buna cüret etme!" diye bağırdı Yelena.

Aynı anda ben de haykırdım. "Gregor! Gelinliğini mahvedeceksin!"

İkimizi de görmezden geldi.

Koluna uzanarak onu limuzinden çıkardı ve tek bir hareketle omzuna aldı. Samara onun sırtına vurarak "Beni hemen yere indir, seni vahşi!" dedi.

Yelena ve ben arka koltuktan fırladık ve Samara'nın duvağını kaldırmak için yarıştık, böylece kaba ve kirli çimento ve taş merdiven boyunca sürüklenmeyecek ve yırtılmayacaktı. Yelena oraya ilk varan oldu ve bir yandan Damien'a kardeşini kontrol etmesi için seslenirken, bir yandan da zarar görmeden önce ipek kumaşı hızla kaldırdı.

Takip etmeye çalıştım ama nedime elbisemin ağır lacivert kadife eteği ilk birkaç taş adımı atarken ayağıma takıldı. Dizlerimin üzerine düşüp elbiseyi yırtacağımdan ve ön tarafındaki karmaşık buzdan yıldız patlaması desenini mahvedeceğimden emindim ama dirseğimdeki güçlü bir el beni kesin bir utançtan kurtardı.

Mikhail'in yoğun safir mavisi bakışlarını üzerimde görmek için başımı kaldırdım, sonra sıcak elinin çıplak koluma dokunduğu yere baktım. Sanki damgalanmış gibi elini anında çekti.

Gözlerimdeki yaşları görmemesi için başımı eğerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Karşılığında sadece başını salladı, hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemesini beklediğimden değil. Üç yıl böyle geçmişti. Taş gibi sessizlikler ve kaçamak bakışlarla geçen üç yıl. On sekizinci yaş günümde olanlar hakkında hiç konuşmadık. Aslında o geceden beri neredeyse hiçbir şey konuşmamıştık. Sanki aramıza devasa bir buz duvarı örülmüş gibiydi. Her zaman acı verecek kadar kibardı, daha fazlası değil.

Bir adım daha atmadan önce kokoshnik tacını hatırladım. Samara, Ivanov yadigârı olmadan evlenemezdi. Platin ayarlı pembe ve beyaz elmaslardan yapılmış güneş patlaması halesi şeklinde geleneksel bir Rus saçak tacıydı.

Limuzine döndüm, bir dizimi koltuğa koydum ve sonra eğilerek arka koltuktan kalın siyah deri çantaya uzandım. Limuzinden dışarı çıkarken, başka bir takılıp düşme olayından kaçınmak için eğilip sürüklenen ağır eteğimi diğer elime aldım. Birkaç adım ötede Mikhail çevre muhafızlarından birini boynundan yakaladığında başımı kaldırdım.

"İyice baktın mı, pislik?" diye hırladı.

Adam Mikhail'in ellerini pençeleyerek yalvardı: "Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak."

İyi bir bakış mı? Bu da ne demek oluyor? Mikhail başını bana doğru çevirdi. Hararetli bakışları öfke saçıyordu. Gözlerini takip ettiğimde, göğüslerimin elbisemin V yakasından neredeyse dışarı taştığını fark ettiğimde nefesim kesildi. Limuzinin arka koltuğuna kısmen tırmandığımda dizimle aşağı itmiş olmalıydım. Deri taç kılıfını siper alarak elbiseyi tekrar yerine çektim.

Dikkatini tekrar gözlerini dikmiş bakan muhafıza çevirerek, "Haklısın bulamayacaklar, yoksa cesedini asla bulamazlar," dedi. Mikhail elini bıraktı ve adamı kendisinden uzaklaştırdı. "Görev yerine geri dön."

Başımı eğerek Mikhail'in yanından hızla geçip dikkatleri üzerime daha fazla çekmemeyi umdum. O kadar şanslı değildim.

Tam onu geçmek üzereyken sert sesi duyuldu. "Nadia."

Başımı hafifçe çevirdim ve göz ucuyla ona baktım. Parmağını büktü ve "Buraya gel" diye emretti.

Samara'ya, Yelena'ya ve çan kulesinin altında durup Gregor'un kendisini beklettiği için Samara'ya şakacı bir şekilde şaplak atıyormuş gibi yaparak yaptığı maskaralıklara gülen diğerlerine özlemle baktım. Hiçbiri bana dikkat etmiyordu. Yavaşça Mikhail'le yüzleşmek için döndüm.

Birkaç adımda beni limuzinin yan tarafına sıkıştırdı. Avucunu arabanın tavanına yakın bir yere koyarak eğildi. "Seninle bugün olacaklar hakkında biraz konuşmamız gerekiyor."

Söylediklerine konsantre olmak için kendimi zorlamam gerekti. Nefes almayı unuttuğumda gözlerimi yıldız patlamaları kapladı. Yıllardır bu kadar yakın olmamıştık.

Benimle bir odada yalnız kalmaktan her zaman kaçınmış ve sadece konuşmamız kaçınılmaz olduğunda mümkün olan en az sayıda kelimeyi söylemiştir. Bu onun varlığının farkında olmadığım anlamına gelmiyordu. Her zaman oradaydı, arka plandaydı, izliyordu.

Üç yıl içinde bir erkekle sadece bir kez ilk randevuyu geçebilmişim. Mikhail erkek arkadaş adaylarını korkutup kaçırma konusunda aşırı korumacı ağabeylerimden daha kötüydü. O olduğuna dair doğrudan bir kanıtım yoktu ama şüphelerim vardı. Tıpkı ikinci ve ardından üçüncü buluşma teklif edecek kadar cesur olan tek erkeği kovaladığından şüphelendiğim gibi. Üçüncü randevumuzun akşamı, o hiç gelmedi. Aslında, hiçbir mesajıma, aramama veya e-postama yanıt vermeyerek kelimenin tam anlamıyla yeryüzünden kaybolmuştu.

Diğer erkeklerle çıkmak istemiyordum; Mikhail'le çıkmak istiyordum ama o bunun asla gerçekleşmeyeceğini açıkça belirtmişti. Sorun şuydu ki

benim de başka biriyle çıkmamı istemiyordu. İlişkımız tuhaf bir çıkmazdaydı ve gerilim yıllardır artıyordu. Bir şeyler olmalıydı, hem de yakında.

Mikhail bana baktı, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yavaş ve düzenli bir nefes aldı. Bir çocuğun kullanacağı yumuşak ve eşit tonda, "Bugün gözümün önünden ayrılmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Bekle, ne?

Alışılmadık emri karşısında o kadar şaşırmıştım ki cevap bile vermedim.

Mikhail parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü kaldırarak bakışlarıyla buluşturdu. "Bir cevaba ihtiyacım olacak..."

Durakladı. Oradaydı, söylenmemişti, aramızda asılı duruyordu. *Kroshka*. Sevgi sözcüğünü neredeyse söyleyecekti; bundan emindim. Sanki bunu düşünmeye alışkınmış gibi dilinin ucundaydı.

"Ben tamamen güvendeyim. Bütün gün kardeşlerimle birlikte olacağım."

"Kardeşlerinin dikkati bölünmüş durumda. Benimki bölünmeyecek. Ciddiyim, Nadia. Bugün senin farkında olmadığın şeyler oluyor. Tehlikeli adamlar burada. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum."

Saçmalıyordu. Şu anda tam anlamıyla kendi özel ordumuzla seyahat ediyorduk. İçimi çektim. Bu çok aptalcaydı. Düğün partisinin bir parçası olduğum için yeterince gergindim. Kalabalıktan ve ilgi odağı olmaktan bile nefret ederdim. İhtiyacım olan son şey de bütün gün Mikhail'in yoğun ilgisine maruz kalmaktı. Sadece gergindi çünkü ek muhafızların çoğu her zamanki yakın çevremizin bir parçası değildi. Bu ve güvenlik şefi olarak, halka açık bir kilisenin kontrolsüz ortamında olsak bile bizi güvende tutmak onun göreviydi. Bu Gregor'un evindeki sıkı kontrollü partilere hiç benzemiyordu.

Başımı salladım. "Aşırı tepki veriyorsun. Hiçbir şey olmayacak."

"Bu konu tartışmaya açık değil. Haddini aşarsan sonuçlarına katlanırsın. Beni bu konuda sına, Nadia."

Bu küstah emre itiraz etmek için ağzımı açtım ama o anda Yelena tacı getirmem için seslendi.

Mikhail'e ters ters bakarak kolunun altından sıyrıldım ve aceleyle arkadaşlarıma katıldım. Bana emir vermeye kesinlikle hakkı yoktu. Onun uşak muhafızlarından biri değildim ve onun yüzünden kız arkadaşı bile değildim, bu yüzden ona itaat etmeye hiç niyetim yoktu.

Daha sonra bu küçük isyanımdan dolayı derin pişmanlık duyacaktım.

CHAPTER 7

N^{adia}

Uzun gelinlik kuyruğunu ayarlarken YELENA Samara'nın duvağını tacının üzerinden dikkatlice çekti. Annem de dahil olmak üzere tüm konuklar katedralin içinde bekliyordu. Sıra olmadığı için iki saatlik tören boyunca herkes ayakta duracaktı.

Yelena ve Damien gelin ve damadın hemen arkasındaki yerlerini aldılar. Ben de onların arkasında durdum.

Gregor eğildi ve Samara'nın peçesinin altından yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun, Malyshka."

Samara "Teşekkür ederim" diyerek onun elini sıktı.

Ona göz kırptı. "Unutma, bugün Başpiskopos'a ne söylersen söyle, ölüm bizi ayırana kadar zaten benim karımsın."

Gözlerimi devirdim. Gregor'un tipik sahipleniciliği. Yelena haklıydı - her iki ağabeyim de sevdikleri kadınlar söz konusu olduğunda gerçekten mağara adamıydı.

Bakmadan Mikhail'in varlığını yanımda hissedebiliyordum.

Zorba mağara adamlarından bahsetmişken....

Felix Mendelssohn'un *Düğün Marşı*'nın dramatik açılış tınıları katedralin derinliklerinden süzülüyordu. Bu müzik parçasının Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* için yazılmış olması ne kadar ironik; iletişimsizliklerle dolu bir oyun ve gecikmiş aşk ilişkiler olarak bir sonuç of an

İstenmeyen bir evlilik. Sadece kilisenin girişine kadar ilerledik ve burada bizi tepeden tırnağa işlemeli altın cübbesiyle muhteşem görünen Başpiskopos karşıladı.

Bu, Gregor ve Samara'nın yüzüklerini değiştirecekleri ve kilisenin kutsamasını alacakları törenin nişan kısmıydı. Başpiskopos elini ikisinin birleşen ellerinin üzerine koydu ve ciddiyetle şu sözleri okudu: "Tanrı'nın hizmetkârı Gregor, Tanrı'nın cariyesi Samara ile Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına nişanlandı."

Her ikisine de evlilikleri boyunca onlara rehberlik edecek ışığı simgeleyen mumlar verildi. Daha sonra katedrale girmemize izin verdiler.

Dışarıdaki aydınlık ama soğuk Şubat sabahına kıyasla içerisi sıcak ve karanlık bir davetkârlığa sahipti.

Bu katedrale girmek her zaman nefesimi kesmiştir. On ikinci yüzyılda Rusya'nın Vladimir kentinde inşa edilen Aziz Demetrius Katedrali'nden esinlenerek yapılmış olan bu katedral, genellikle sadece Avrupa katedrallerinde görülebilecek bir ihtişama sahipti. Duvarlardaki dini ikonlar mum ışığında parıldarken, yumuşak ışık huzmeleri altın varaklı tüm resimleri aydınlatıyordu. Zümrüt, safir ve yakuttan mücevher tonlarında cübbeler giymiş azizler şaşırtıcı yüksekliklerden aşağıya bakıyordu. Buhurun misk kokusu, mürün tatlılığı ve biraz da topraksı sandal ağacından oluşan tütüsülerin yakıldığı hava baharatlarla doluydu.

Başpiskopos, Gregor ve Samara'yı kilisenin ortasına götürdü; burada, tüm hayallerinin ve dileklerinin gerçekleşmesini sembolize eden, Rusya'nın ulusal çiçeği olan minik papatya çiçekleriyle işlenmiş güzel bir gül ipeği kumaşla kaplı küçük bir platform vardı.

Elbisenin üzerine ilk basan kişinin evin reisi olması uzun zamandır süregelen bir batıl inanç olduğundan, Gregor'un önce ayağa kalkması ve ardından Samara'nın elini uzatması sürpriz olmadı. Samara ona katılırken, Yelena ve ben de elbisesinin Swarovski kristal şampanya tül kaplamasını ve ipek örtüsünü düzenledik, sonra da Samara'nın arkasındaki yerimizi aldık.

Gregor'a daha yakın durması gerektiği halde Mikhail yanımda kaldı. Başpiskopos çift için dualar okurken ve çift evlenme arzularını cemaate açıklarken tek düşünebildiğim yanımda duran adamdı. Yanımda değil, benimle değil, ama yanımda, her zaman yanımda ve beni izliyor ama asla hayatımın gerçek bir parçası olmuyor.

Konukları heyecanlı bir enerji dalgası sardı. Taç giyme vakti gelmişti. Amerikan törenindeki yüzük takma merasiminden farklı olarak, bu onların Tanrı'nın gözünde karı koca oldukları gerçek andı. Taçlar, kendi evlerindeki krallıklarının kral ve kraliçesi olacaklarını simgeliyordu.

Yelena ve Damien öne çıktılar. İkisinin de yüzü sakın ve ince dudaklıydı. Bu ciddi bir andı ve onlar çok önemli bir rol oynayacaklardı. Her biri Gregor ve Samara'nın başlarının üzerindeki ağır, imparatorluk tarzı taçlardan birini tutuyordu. Taçlar bir kral ve kraliçeye yakışır şekilde, sayısız devasa elmas ve ermin kürkü süslemeli süslü altından yapılmıştı.

Başpiskopos 128. Mezmuru okudu. "Ne mutlu Rab'den korkanlara, O'na itaat ederek yürüyenlere."

Mikhail *ona itaat etmek* deyince boğazını temizledi. Yanaklarım yanarken sırtımı sertleştirdim ve ona pis bir bakış bile atmayı reddettim.

Yelena ve Damien taçları Gregor ve Samara'nın başlarının üzerinde tutmaya devam ederken Başpiskopos, "Tanrı'nın hizmetkârları Gregor ve Samara, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına taçlandırıldılar," diye haykırdı.

Gregor ve Samara ortak şarap kadehinden üç kez içerken Yelena Damien'a fısıldadı: "Ve sen de Dimitri'nin evinin bir yan odasında, kanlı giysiler içinde evlenmek istedin, oysa tüm bunlar bizim düğünümüz için de olabilirdi."

Damien başını salladı ve ardından sert bir fısıltıyla, "O gün hayatını kurtardığım için hiç övgü almıyor muyum?" diye karşılık verdi.

Yelena omuz silkti ve ona arsız bir gülümseme fırlattı. "Teknik olarak, adamı öldüren ve seni kurtaran benim."

O da karşılığında gülümsedi. "Bu gece seni eve götürene kadar bekle, küçük sürtük."

Bu eğlenceli alışveriş kalbimi sızlattı. Ben de bunu istiyordum. Şakalaşabileceğim ve vaatlerle dolu alaycı gülümsemeler paylaşabileceğim birini istiyordum. Bir adamı öldürmekle ilgili kısmı hariç. Ailemin işini kabul etmiş olabilirdim ama bu her şeyi yapmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Başpiskopos Gregor ve Samara'yı tören masasının etrafında üç kez dolaştırdı, ardından Yelena ve Damien evliliklerinin ilk adımlarının Tanrı tarafından yönlendirildiğini sembolize etmek için taçları başlarının üzerinde tuttular. Gözlerimi aşağıya diktim ve Mikhail'i görebilmek için başımı hafifçe sağa doğru eğdim. Onun doğrudan bana baktığını görmek beni şok etti.

Gregor ve Samara'nın düğün töreninden o da benim kadar etkilenmiş miydi? Gözlerindeki sert bakıştan bunu anlamak zordu. Mikhail duygularını sıkı sıkıya kontrol altında tutuyordu; ne düşündüğünü ya da hissettiğini bilmek imkânsızdı.

Yelena ve Damien taçları indirip yan masaya geri koyarken Gregor ve Samara mumlarını üflediler. Başpiskopos tebriklerini sunarken herkes alkışladı. Orgcu, bir başka Rus geleneği olan Antonio Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'inden *Kış*'ı çaldı. Seçilen mevsim her zaman çiftin evlendiği aya denk gelirdi. Gregor ve Samara kilisenin önüne doğru ilerledikçe kalabalık da artmaya başladı. Her zamanki gibi aile ve arkadaşların yanı sıra iş ortakları, ve siyasi Elit, ve takılanlar. Bazıları çift için gerçekten mutluydu, diğerleri umursamıyordu ve hala diğerleri tören boyunca ayakta durmak zorunda kalmaktan duydukları rahatsızlığı gizlemeye çalışıyorlardı.

tören.

İnsanlar çifte daha yakın bir pozisyon almak için itişip kakışırken kalabalık kısa sürede bir kalabalığa dönüştü. Etrafıma baktığımda sadece Gregor'un başının üst kısmını ve Samara'nın tacını görebiliyordum. Yelena ve Damien kalabalık tarafından yutulmuştu. Döndüğümde Mikhail'i tamamen gözden kaybettim. Bir adam elbiseme basarak beni geriye doğru itti. Bir kadın yanımdan zorla geçmeye çalışırken broşuyla kolumu çizdi. Başka bir adam da bu kargaşadan yararlanarak kışımı avuçladı. Ben haykıramadan öfkeli Mikhail elini çekti.

Mikhail'in güçlü kolu belime dolandı ve beni yerden kaldırıp yanına bastırdı. Kalabalığın arasından omuzlayarak beni katedralin izole bir köşesindeki karanlık nefe taşıdı. Gizli bir kolu çekmeden önce eli altın Rus ikonlarının üzerinde gezindi. Gizli bir panel içeri doğru kaydı. Elimi tuttu ve önce taş kemerli kapıdan içeri adım attı, sonra beni karanlığa doğru yönlendirdi. Panel tekrar yerine kaydı. Bir anda tamamen karanlığa gömüldük. Kullanılmadığı belli olan koridor nemli ve küf kokuyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bu daha güvenli bir çıkış yolu," diye omzunun üzerinden savurdu. Topuklarımla gevşek bir kaldırım taşının üzerinde hafifçe tökezledim ve o da elimi sıkıca kavradı.

"Bu pasajı nereden biliyorsun ki?" "Bilmek benim işim."

Birkaç dakika sonra bir çıkmaz sokağa geldik. Mikhail bir kez daha, görünmeyen bir mandalı bulmak için elini duvarın pürüzlü yüzeyinde kaydırdı. Paslı bir yay yerinden çıktı ve gizli bir kapı açıldı. Kapalı alana taze ve serin hava girerken bir ışık huzmesi kasveti aydınlattı. Mikhail kapıyı iterek daha da açtı ve beni eşikten içeri soktu. Karanlıktan çıktığımda, gözlerim alışana kadar parlak kış güneşine birkaç kez gözlerimi kırptım. Görünüşe göre katedralin arka tarafındaydık ve beyaz kireçtaşı sütunların etrafını saran büyük ağaçlar ve çalılar tarafından gözden gizlenmiştik.

Sonra üzerimde bir gölge belirdi ve güneşi engelledi.

Nefesimi tuttum. Smokini içinde ne kadar yakışıklı görünse de Mikhail'de hâlâ tehlikeli ve evcilleşmemiş bir şeyler vardı, özellikle de kendimi onunla yalnız bulduğum nadir zamanlarda. Onda gergin bir enerji vardı. Sanki her zaman kendini tutuyormuş gibi.

"Diğerleri nerede olduğunu merak edecek" derken sesimi dengede tutmak için mücadele ettim.

."

Beni belimden yakaladı ve kabaca vücuduna doğru çekti.

Ben daha sesimi çıkaramadan dudakları dudaklarıma yapıştı. Onun tadını ya da hissini unutmamıştım. Her gece rüyalarımnda, bir ömür önceymiş gibi hissettiren kader karşılaşmamızı yeniden yaşadım. Omuzlarına yapışarak, onun sıkı sarılışına teslim oldum. Kalbimi ve ruhumu yutarken dili benimkiyle oynuyordu.

Öpüşmeyi derinleştirip beni katedralin güneşten ısınmış taş duvarına doğru iterken göğsünden alçak bir inilti yükseldi. Aletin karnıma neredeyse tehditkâr bir şekilde bastırması beni cesaretlendirdi. Parmak uçlarım gömleğinin kolalı yakasının üstündeki sıcak tenine zar zor dokunana kadar elimi kaydırdım. Onu orada yalamak istediğime dair çılgınca bir fikre kapıldım. Kolonyasının tuzlu tadını almak ve dilimin ucunda sıcaklığını hissetmek istiyordum.

Hafifçe dokunduğumda Mikhail belimdeki tutuşunu güçlendirerek beni daha da yakınına çekti. Sonra eli yukarı doğru kayd, parmakları yumuşak buklelerime gömülene kadar tenimi okşadı, başımı nazikçe geriye çekerek beni öpücüğünün taleplerine daha da açtı.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek kendimi ona doğru bastırdım. Bu adamın dokunuşu için canımın acımadığı bir gün bile olmamıştı. Bana fırlattığı küçük kırıntılar için yaşamadığım bir gün bile olmamıştı: şuradan çalınan bir bakış, elinin tesadüfen oraya değmesi, ne kadar tesadüfi olursa olsun dudaklarında adımın duyulması.

Diğer eli elbisemin V yakasından içeri kayarak göğsümü avuçladı. İnledim, meme uçlarımı çimdiklemesi ve son kez birlikte olduğumuzda olduğu gibi sadece zevkimi artıran hafif bir acıya neden olması için dua ettim.

Beni acımasızca bir kol mesafesine kadar iterek öpüşmemizden kabaca ayrıldı, sonra yüzünü çevirerek birkaç adım uzaklaştı.

Reddediliyordum. Tekrar.

Arkamdaki taş duvar sıcak ve pürüzsüz olmak yerine şimdi sert ve acımasız geliyordu. Birkaç dakika önce canlandırıcı olan soğuk Şubat havası şimdi soğuk ve nemliydi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ellerimi açıkta kalan omuzlarıma sürttüm.

Mikhail ceketini omuz silkerek çıkardı ve bana giydirdi. Bu bana ceketini bana en son giydirdiği zamanı hatırlattı. O zaman da beni reddediyordu.

Omuz silktilim. "Ben iyiyim."

"Üşümüştün."

Bir titremeyi kontrol altına almak için savaşıırken bile itiraz ettim. "Hayır, etmiyorum. Ben iyiyim."

Ceketi omuzlarımda salladı ve yakalarını çekiştirdi. "Lanet olsun, bu kadar inatçı olmayı bırak ve şunu giy."

Tutuşunu kırmaya çalıştım. "Ceketini istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Eğer bu konuda benimle kavga etmeyi bırakmazsan, kroshka, seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve çocuk gibi cezalandıracağım."

Gözlerim yaşardı. Öfkeyle elimin tersiyle onlara vurdum. Bu hareket ceketimin omzumdan düşmesine neden oldu. Mikhail bir adım daha yaklaşp ceketi yukarı çekti ve bir kez daha bana dik dik baktı. Umurumda değildi. Onu umursamayp bırakmıştım.

"Hayır. Bana kroshka diyemezsin. Bana emir veremezsin."

Mikhail'in gözleri benim itaatsiz çıkışım karşısında kısıldı. Kollarını kaldırarak bir adım daha yaklaşırken çenesi sıkıştı.

Ulaşamayacağı bir yere doğru tökezledim. "Sakın bana dokunayım deme! Bana bir daha asla dokunma."

Mikhail Volkov tarafından reddedilmekten bıkmıştım. Onu beklemekten bıkmıştım. Umutsuzca bir gün fikrini değiştireceğini ve birlikte olmamıza izin vereceğini umuyordum. Beni, onurunu ve kardeşlerime olan sadakatini önemseydiğinden daha fazla önemseydiğini umuyordum.

Üç yıl! Üç yıldır bu adamın peşinden koşuyorum, aşık bir genç kız olduğum zamanı da sayarsam daha uzun bir süre. Birçok yönden, hala aşık bir genç kızdım. Hayatım o gün kardeşimin çalışma odasında durdu, sanki nefesimi tutmuş, asla olamayacak bir şeyi bekliyor ve özlüyordum.

Arkadaşlarım hayatlarına devam etmişlerdi. Seyahat etmişler ve maceralar yaşamışlardı. Artık aşıklardı. Samara evliydi, bebeği doğmak üzereydi ve başarılı bir sanat kariyerinin eşiğindeydi. Yelena, hayalindeki moda kariyeri için eğitim alacağı ve Damien'la evlendiklerinde giymek üzere kendi özel tasarım gelinliğini tasarlamayı planladığı Paris'e bir seyahat planlıyordu.

Elimde ne vardı?

Her ikisi de kardeşlerime ait olan küçük bir kuyumcu dükkânının üstünde küçük bir daire.

Erkek arkadaş yok. Büyük bir tutku yok. Heyecan verici maceralar yok.

Mikhail tekrar öne çıktı, bana doğru uzanırken niyeti açıktı. "Bebeğim, konuşmamız gerek-"

Bilinçli bir karar vermeden kolumu dışarı doğru salladım. Açık avucum yanağına sert bir tokat attı. Derinin deriye çarpmasıyla oluşan uğursuz çatırtı تنها alanda yankılanıyor gibiydi. Elimle ağzımı kapattım ve bir nefesi bastırdım. Az önce Mikhail'e vurduğuma inanamıyordum. "Aman Tanrım, Mikhail! Bunu yapmak istememiştim... Özür dilerim... Ben sadece...."

Mikhail durdu ve ellerini indirdi. "Hayır, haklısın. Seni öpmemeliydim. Sana dokunmamalıydım. Sana verdiğim sözünü tutmadım. Özür dilerim, Krosh - özür dilerim, Nadia. Sana söz veriyorum, bir daha asla olmayacak."

Kalbim kırıldı.

İçten içe protesto etmesini, bağırıp çağırmasını ve öfkelenmesini istemiştim. Beni omuzlarımdan tutup kendine çekmesini ve onun kadını olduğumu, istediği zaman bana dokunabileceğini ilan etmesini istemiştim. İçimden hüznü bir kahkaha atarak, Samara ve Yelena'nın sahip olduğu şeyi istediğimi fark ettim. Beni omzuna atıp uzaklara taşıyarak dünyaya meydan okuyacak sahiplenici bir mağara adamı istiyordum. Benimle birlikte olmak için tüm zorluklara ve güçlü kardeşlerime karşı koyacak birini istiyordum.

Birinin beni sevmesini istedim.

Sonunda Mikhail'in o adam olmadığını anladım.

Gözyaşları dökülürken ceketini çıkardım ve ona uzattım. Bu sefer itiraz etmedi.

Bitmişti.

Acı bir ironi olsa da, hiç başlamamış bir şey nasıl bitebilirdi ki? Ne olursa olsun, devam etme zamanıydı. Büyümenin ve aptal liseli aşıklığımı geride bırakmanın zamanı gelmişti.

Bu sefer benim gidişimi izlemek zorunda kalan oydu.

Varlığımın her zerresini harcadım ama arkama bakmayı reddettim.

CHAPTER 8

M*ikhail*

SADECE BİRKAÇ KAT DAHA... Sadece birkaç kat daha kendimi toparlamam gerekiyordu.

Nefes aldım ve içimde yükselen fırtınayı yatıştırmaya çalıştım. Özel asansör hızlandıkça bodrum kattaki otoparktan çatı katına çıkan yirmi küsur katı atlamak için geçiş yapan kirli beyaz ışıklı numaralara odaklandım.

Evime girdikten sonra anahtarları yan taraftaki siyah mermer konsolun üzerine attım. Kıvrımlı Fransız kireçtaşı merdiveni, oymalı gül ağacı pervazları ve som gümüş aksanları görmezden gelerek doğruca mutfığa yöneldim.

Çatı katının tamamı şık ve modern bir tarzda pahalı bir şekilde döşenmişti. Beyaz tuvallerin üzerine parlak renkler serpiştirilmiş zorunlu tablolar ve arada bir vazo ya da sanat veya fotoğrafçılıkla ilgili sehpa kitapları vardı. Her şey temiz ve düzenliydi, kişilikten eser yoktu. Askerlik dönemime ait fotoğraflar, madalyalarımın gölge kutuları ya da şehit bir yoldaşımın katlanmış bayrağı yoktu. Kitap ya da CD yoktu. Hayatım hakkında en ufak bir ipucu bile verecek hiçbir şey yoktu.

Boş, soğuk ve faydacıydı, tıpkı benim hayatım gibi.

Buzdolabını açarak Nevskoe Imperial birasını çıkardım ve altın folyo kaplı kapağını yırttım. Metal kapağı lavaboya attım ve

Georgetown sahiline ve Potomac Nehri'ne bakan tavandan tabana pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdüm. Muhteşem bir manzaraydı, nadiren takdir ettiğim bir manzaraydı.

Sabahın erken saatlerindeki kış karanlığına baktığımda, karanlık nehrin camsı yüzeyinde sadece ara sıra bir dalgalanma olduğunu gördüm. M Caddesi boyunca uzanan çeşitli üniversite barları ve publar gece için kapandıkça, parıldayan küçük ışıklar da birer birer sönüyordu. Günün o garip uhrevi zamanıydı, artık akşam değildi ama tam olarak şafak da değildi.

Biradan uzun bir yudum aldım. Acı şerbetçiotunun soğuk acısı ruh halime uyuyordu.

Bir adım geri atarak kolumu kaldırdım ve hâlâ dolu olan şişeyi doğrudan pencereye fırlattım. Kahverengi cam parçaları cilalı meşe zemine dökülürken, kalın köpük ayaklarımın dibinde kehribar rengi bir su birikintisi oluşturmada önce penceredeki yıldız patlaması çatlaklarını kapladı.

Onu bugün kaybetmiştim.

Uyanık olduğum her an düşündüğüm, mutluluğunu ve güvenliğini takıntı haline getirdiğim kadın. Dışarıdan izlemek anlamına gelse bile hayatımda olmamasını hayal edemediğim kadın. Sevdığım kadın.

O gitmişti.

O hiçbir zaman gerçekten benim olmadı, ama bu beni onunla çıkmaya çalışan herhangi bir erkeğin cesaretini kırmaktan alıkoymadı. Bencil bir piç gibi, onu kendime ait olduğunu iddia etmeyi reddettim, ama aynı zamanda başkalarına da bu ayrıcalığı tanımayı reddettim. Hatta o kadar ileri gittim ki, ona üçüncü kez çıkma teklif etme cüretini gösteren bir adamı öldürmekle tehdit ettim, bölgeyi terk etmesini ve onunla bir daha asla iletişime geçmemesini sağladım.

Onu bu sürekli askıya alınmış sevgi alanında yaşamaya zorlamıştım. Ona dokunulamayacak kadar değerli, yüksek duvarların ve benim kontrolümdeki silahlı muhafızların ardına kapatılamayacak kadar savunmasız bir varlıkmiş gibi davranıyordum. Kahretsin, kendi dairesine sahip olmasına ve kardeşinin evinin güvenliğinden ayrılmasına bile karşı çıkmıştım, bunun daha fazla bağımsızlığa yol açacağını ve onun üzerindeki hakimiyetimi zayıflatacağını biliyordum.

Bugün o katedralde kardeşinin evlenmesini izlerken içimde bir şeyler koptu. Nadia'nın ne kadar güzel bir gelin olacağını düşünmeden edemedim. Karnının çocuğumuzla şiştiğini hayal edebiliyordum. İstemeye cesaret bile edemeyeceğimi bildiğim bir hayatın gözlerimin önünde canlanışını görüyordum ve Tanrı beni affetsin, bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Daha fazla direnemeyerek onu kendime çektim. Onu kollarımda tuttum ve sonunda rüyalarımın giren o yumuşak dudaklara sahip oldum. Bana sarılırken çıkardığı inleme sesleri neredeyse pantolonumun bağını kopararak sikimi serbest bırakmama neden olacaktı. Ele geçirilmiş bir adamdım, onu bir kilisenin kutsal duvarlarına karşı becererek cehennemi ayartmaya hazırdım.

Kendimi onu bırakmaya zorladığımda, parlak mavi gözlerinin içinde bir şeyin öldüğünü görebiliyordum. Bir kıvılcım kayboldu. Umut öldü. Bunu ben yapmıştım. Gözlerindeki o güzel ışığı öldürmüştüm.

Sonra, gecenin geri kalanında, düğünde birbiri ardına konuklarla flört edip dans etmesini izlemek zorunda kaldım. Ne yaptığını biliyordum. Benimle alay ediyordu. Benim onu incittiğim gibi o da beni incitmeye çalışıyordu. İşe yaramıştı. Silahımı çekip, bırakın ona dokunmayı, ona bakmaya bile cüret ettikleri için her birini gözlerinin ortasından vurmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Erkenden odasına çekildiğinde rahatlamıştı.

Düğünden önce en güvenli güvenlik planının, daha da şüpheli katılımcılar ülkelerine dönene kadar yakın ailenin hafta sonunun geri kalanında Gregor'un evinde kalması olacağına karar vermiştik. Bu aile için büyük bir zorluk olmayacaktı; Gregor'un on iki yatak odalı bir evi vardı. En azından Nadia'nın onun çatısı altında intikam flörtlerini fazla ileri götürmeye cesaret edemeyeceğini biliyordum. Şimdilik, misafir odalarından birinde güvenle yatağına sokulmuştu.

Düğünler yasadışı anlaşmalar yapmak için mükemmel bir kılıftı. Bu gibi durumlarda bu tür iş anlaşmaları yapmak her zaman bir Ivanov geleneği olmuştu ve Gregor'un kendi düğünü de bir istisna olmayacaktı. Üç rakip üçüncü dünya devlet adamı, birbirlerine karşı cephaneliklerini güçlendirmek niyetiyle konuk olarak gelmişlerdi. Onlar ve diğer karanlık iş ortakları yüzünden güvenliği arttırmak zorunda kalmıştık. Onları Ivanov suç ailesinin reisinin düğününe davet etmemek bir hakaret olurdu, ama bu onların aranan misafirler olduğu anlamına gelmiyordu. Ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyiydi.

Novikoff'larla ilgili çözülmemiş bir sorun da vardı. Gregor, patrikleri Egor'un daha dün Moskova'da görüldüğünün doğrulanmasına rağmen hâlâ sorun çıkarmaya çalışabileceklerinden endişe ediyordu. Neyse ki düğün sorunsuz geçti.

Bir bira daha almak için döndüm ve durdum. Zihnimin arkasında bir şey iğneledi.

Misafir odasında güvenli bir şekilde yatağa mı sıkıştınız?

Bütün bir gece boyunca başka erkeklerle dans ederek beni kandırmaya çalıştıktan sonra, iyi bir kız gibi yatağa gitmiş olabilir miydi?

Sikeyim.

Avucumu oturma odasındaki gizli bir paneli kontrol eden, kısmen gizlenmiş bir düğmeye vurdum. Kanepenin arkasına gizlenmiş sürgülü bir kapı sessizce açıldı. Çatı katını satın aldığım da kat planında birkaç değişiklik yapmıştım. Sözleşme işlerini kendim yaptığım için izin ya da tanık gerekmiyordu, ekstra yatak odalarından birini mühürlemiştim. Artık mekâna girmenin tek yolu kanepenin arkasındaki duvara açtığım küçük bir kapıdan geçiyordu. Mobilyaları kenara ittikten sonra eğildim ve içeri süzüldüm.

Odanın yarısını küçük bir tabanca seçkisine ayırdım: SIG Sauer P220, Para 1911 G.I. Expert, susturuculu özelleştirilmiş bir M1911 ve silah lambalı bir Smith & Wesson 629. Daha büyük ateş gücü için CornerShot sistemiyle donatılmış bir Glock 17 ve tabii ki bir Heckler & Koch MP5K vardı. Bunlar sadece hızlı erişim içindi. Browning M2Hb ve Type 69 Roketatar gibi gerçek silahları Virginia'da güvenli ama sıradan bir saklama konteynirinde saklıyordum.

Odanın diğer yarısında üç büyük bilgisayar ekranı bulunuyordu. Onları bir 8Pack OrionX'e bağladım. Son derece hızlı bir işlemci ve son teknoloji ürünü bir anakartla, tasarımcılar onu oyuncuların yüksek video grafik ihtiyaçlarını karşılamak için inşa etmişlerdi, bu da onu çalıştırdığım gözetim yazılımı türü için ideal hale getiriyordu. On üç haneli kodu girdikten sonra bilgisayar mırıldanarak çalışmaya başladı.

Varsayılan protokollerini çalıştıran bilgisayar hemen benim öncelikli gözetleme projemi getirdi: kod adı Kroshka.

Ekranlar canlanırken, birçok kamera açısını taradım.

Kardeşleri gözetlendiğimi biliyordu. Nadia bilmiyordu. Kardeşinin evinden ayrıldıktan sonra bile onu izlediğimizi bilseydi çok kızacağından emindim. Bağımsız olmak istiyordu ve bu küçük daire ona bunu hissettiriyordu. Ama bu onu korumaktan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Onu korumaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Bu konuda tam bir pislik değildim. Kuyumcu dükkânının her yerine, arka çalışma alanına, giriş ve çıkışlara kameralar yerleştirdim. Ön caddenin ve arka park alanının yanında. Tüm güvenlik noktaları. Dairesinin tamamı da dahil olmak üzere diğer her şey yasaktı. Bu sınırlı kamera açılarına rağmen, yine de onun hakkında çok şey öğrenmiştim.

Çok sevdiği çalışma tezgahının yanındaki eski püskü ikinci el kanepede uyuyakaldığında küçük bir kedi yavrusu gibi nasıl top gibi kıvrıldığını. Gergin olduğunda ya da konsantre olmaya çalıştığında saçlarını nasıl döndürdüğünü. Üzerinde çalıştığı bir mücevher parçası iş birliği yapmadığında burnunu kırıştırması. Bir müşteri tasarımlarına iltifat ettiğinde nasıl kızardığını.

Endişeyle, çeşitli güvenlik ekranlarını karıştırmak için komuta tıkladım.

Her şey sessiz görünüyordu.

Cep telefonu kasanın yanındaki küçük rafta fişe takılıydı.

Bu, olması gerektiği gibi kardeşinin evinde değil, arazide bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Cep telefonunun ekranı karanlıktı. Evde ya da kuyumcуда olduğu zamanlarda genellikle müzik dinlediği için pilinin bitmiş olduğunu düşündüm.

Onu aramak için güvenlik ekranlarında gezinmeye devam ettim. Eğer onu göremezsem, bu onun dairesinde olduğu anlamına geliyordu. Her iki durumda da oraya gidecek ve onu ağabeyinin evine sürükleyecektim.

Sonunda onu buldum.

Nedime kıyafetini çıkarıp babydoll elbiselerinden birini giymiş ve bir çift parlak pembe Doc Martens giymişti. Yalnızdı, çalışma masasında bir şeylerle uğraşıyordu.

Kuyumcu dükkânının dışını gösteren bir sonraki ekrana geçtim.

Plakasız büyük bir cipin yanaşmasını izledim. İçinden siyah giyinmiş üç adam indi. İkisinin yüzünde kar maskesi vardı ve içlerinden biri beline bir tabanca sokmuştu.

Sikeyim.

Yaklaşan tehlikeden tamamen habersizdi. Cep telefonuna erişimi ve sabit hattı olmadığı için onu dışarı çıkması için uyarmamın hiçbir yolu yoktu.

İki dakikadan kısa bir süre içinde garaja inmiş ve Maserati Levante SUV aracımın direksiyonuna geçmiştim. Nadia'ya ulaşmam üç dakika sürecekti. Tanrıya şükür ki M ve Prospect arasındaki küçük bir ara sokakta, sadece iki blok ötedeydi. Sabahın bu erken saatinde Washington'daki olağan sıkışık trafik yok denecek kadar azdı. Ayrıca hiçbir Bölge polisinden beni kenara çekmeye cesaret edemeyeceğini de biliyordum. Arabamı tanıyorlardı ve başka yöne bakmaları için iyi para alıyorlardı.

Yumruğumla direksiyona vurdum.

Lanet olsun.

Ben bir piç ve aptaldım. Onurun canı cehenneme. Arka planda durup Nadia'yı uzaktan izleme zamanı sona ermişti. Sonunda onu benim olarak sahiplenecektim.

CHAPTER 9

N^{adia}

Bu gece kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm.

Gümüş heykel kilini avuçlarımın arasında yuvarlayarak ısıttım. Bir kalp kalıbına uzanarak kili kurabiye kalıbına benzeyen ince metal çerçeveye bastırdım. Botumun topuğu taburemin ayak dayanağından kaydı. Bütün günü yüksek topuklu ayakkabılarla geçirdikten sonra ayaklarımı her zamanki Doc Martens ayakkabılarımın içinde hantal ve ağır hissediyordum. Hüzünlü ruh halimle bunu eski halimi geride bırakmam gerektiğine dair bir işaret olarak algıladım. Gençliğimden beri babydoll elbiseler ve Doc Martens giymiştim. Belki de sadece liseli aşkımdan değil, liseli hallerimden de vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Okul aşkım.

Daha önce içtiğim şampanya midem düğümленirken ekşidi.

Mikhail'in sadece anlamsız bir aşk olduğuna gerçekten inanıyor muydum? Neye inandığımın bir önemi var mıydı?

Mikhail bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmeyecekti. Bana söz hakkı bile tanımadan uzun zaman önce kararını vermişti.

Elimi yumruk yapıp gümüş kile vururken başımı salladım ve onu gereğinden fazla güç kullanarak kalıba ittim. Yarın Mikhail'le ilişki kurma umutlarımın ölmesine üzülecektim ama bu gece hâlâ öfkeliydim.

Beni reddetmişti, yine.

Ve bir aptal gibi düğünden sonraki partide onu kıskandırmaya çalıştım. İsteyen her erkekle dans ettim, şampanya içtim, her yoruma ya da şakaya çok sert ve yüksek sesle güldüm.

Zaman kaybıydı.

Bir kere bile bana doğru baktığını görmedim.

Umurunda değildi.

Bir bıçak aldım ve derin kesik izleri bırakmadan önce kalp tılsımının üzerinde tuttum. Şu anda bu kadar incinmemiş olsaydım, Mikhail'in her zaman acımasızca dürüst olduğunu fark ederdim. Benimle bir ilişki istemiyordu. İşi, birlikte yaşayabileceğimiz şeylerden daha önemliydi. Artık her şey çok açıktı. Muhtemelen yıllar boyunca tüm o hararetli bakışları ve ölçülü hareketleri hayal etmiştim. Muhtemelen çıkmaya çalıştığım erkeklerin hiçbirisi umurunda bile değildi, tabii fark ettiyse. Ortadan kaybolan o tek adam muhtemelen sevdiğim filmlerden ve takı yapımından bahsederek onu ölümüne sıktığım için ortadan kaybolmuştu, Mikhail'in yaptığı ya da söylediği herhangi bir şey yüzünden değil.

Isıtılmış tuğlaya uzandım ve gaz meşalemi hazırladım. Alevi tutuştururken, bu gece bütün o erkeklerle nasıl fena halde flört ettiğimi bir kez daha düşündüm. Yelena bile fark etmiş ve nöbet geçirip geçirmediğimi sormak için beni kenara çekmişti. Görünüşe göre flört etme çabalarım tıbbi yardıma ihtiyacı olan birine benziyordu. Mükemmeldi. Ona sonunda içimdeki dişi aslanı kucakladığımı söylemeye çalıştım, burcuma bir gönderme. Sadece başını salladı ve dişi aslanların kafayı bulmuş sırtlanlar gibi gülmediğini söyledi ve Damien'in yüzünde sabırsız bir ifadeyle beklediği dans pistine döndü.

Sağ tarafıma uzanarak, çalışma alanımdaki ışıkları kısmak için ışık düğmesini çevirdim. Göz kamaştırıcı parlak ışık altında olmayınca gümüş takıların ateşlenmesini daha kolay izleyebiliyordum.

Şu anda bir kuralı çiğniyordum. Bazı işleri halletmek için kardeşimin evinden ayrılıp kendi daireme dönmeye cüret etmiştim. Herkes çok kızacaktı. Kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünerek başımı salladım. Ailem bir partiden biraz erken ayrılıp eve döndüğüm için bana kızacaktı. Hayatım işte bu kadar boğucu ve denetimliydi ve ben bundan bıkmıştım.

Bu kuyumcu dükkânının bana ailemden ve kardeşlerimin ticari çıkarlarından bir ölçüde bağımsızlık kazandırması gerekiyordu. Teknik olarak kardeşlerim hem dükkanımı hem de dairemi barındıran bağımsız binanın sahibiydi, ancak bunun tek nedeni vergi sorunları ve paravan şirketti

Saçmalık. Bu iş diğer her açıdan benimdi ve bundan gurur duyuyordum.

Gaz meşalesini ayarladım ve sıcak mavi alevi yavaş daireler çizerek kalbin üzerine yönlendirdim. Turuncu ve kırmızı alevler parlarken boz renkli kil tütüyordu. Selüloz bağlayıcı yavaşça yandı. Sonunda kalp parlak somon pambesine kadar ısındı. Parçayı bir cımbızla alıp ısı tuğlamın yanındaki küçük bir su kabına yerleştirdim. Genellikle, küçük bir kil topunun görünüşte sihirli bir şekilde bir metal parçasına dönüştüğü anı severdim ama bu gece değil.

Bu gece Mikhail'i, ailemi, hayatımı ve bir şeylerin nasıl değişmesi gerektiğini düşünüyordum. Şimdi, çok geç olmadan. Eğer ailemden ve Mikhail'in üzerimdeki baskısından kurtulmak için ciddi bir şey yapmazsam, kendimi çocuksuz, kocasız ya da kendi bağımsız hayatım olmadan yeğenlerime bakan evde kalmış bir teyze olarak bulacaktım.

Düşüncesizce cep telefonuma uzandım ve rehberimi açtım. Massimo Agnello'nun numarası koyu renkli arka planda parlak beyaz olarak görünüyordu. Dudağımı ısırarak ve şampanya yüzünden hâlâ hissettiğim hafif sersemliği suçlayarak ona mesaj attım.

Meşgul müsün? Gelmek ister misin?

Kahretsin, bu aptalcaydı. Ya numaram artık onun telefonunda değilse? Bana çıkma teklif edeli bir yıldan fazla olmuştu ve diğer odada Mikhail'in sesini duyup paniklediğim için hayır demiştim. Muhtemelen artık telefonunda numaram bile kayıtlı değildi. Kahretsin, sabahın körüydü. Muhtemelen uyuyordu ya da daha kötüsü biriyle birlikteydi. Bu çok aptalcaydı. Massimo ile buluşmak istemiyordum. Kendimi onu unuttuğuma ne kadar ikna etmeye çalışsam da, hâlâ Mikhail'i istiyordum. Mikhail'i hâlâ seviyordum.

Üzgünüm, ben Nadia. Mesajımı dikkate alma. Biraz sarhoşum ve-
Ekran karardı. Telefonum öldü.

Harika, diye gözlerimi devirerek kasaya doğru yürüdüm ve telefonumu şarja taktım. Çok eski olduğu ve güncellemesi çoktan geçtiği için şarjının sonsuza dek süreceğini biliyordum, bu yüzden Massimo'nun mesajımı görüp görmediğini ya da yanıtını en az yirmi dakika boyunca öğrenemeyecektim.

Tezgâhıma dönerek takıyı sudan çıkardım ve yakınlarda fişe takılı tuttuğum eski ve yıpranmış saç kurutma makinesine uzandım. Daha büyük parçalar için gümüşün gece boyunca soğuması gerekirdi, ancak bu takı saç kurutma makinesi kullanılabilecek kadar küçüktü. Saç kurutma makinesinin gürültülü uğultusu arasında

donuk bir gümbürtü duyduğumu sandım. Saç kurutma makinesini kapatarak etrafıma bakındım ama dükkânımda her şey sessiz ve hareketsizdi. O sırada ön tarafa park etmiş olan oldukça gösterişli siyah cipi fark ettim. Gümbürtü arabanın kapısı olmalıydı.

Kalbim sıkışmıştı.

Gregor ya da Damien -ya da daha kötüsü Mikhail- yatmak için yukarı çıktığım konusunda yalan söylediğimi fark etmiş ve beni geri götürmeye mi gelmişlerdi?

Rahat bir nefes aldım. Çok sayıda arabaları vardı ama ben hepsini tanıyordum ve bu özel SUV onlardan biri değildi. Son derece geç bir saatte - ya da bakış açısına bağlı olarak erken - saat, küçük isyanımdan kurtulduğumu düşünmek mantıklıydı. Muhtemelen hepsi yatağında güvenle uyuduğuma inanıyordu. Yarın ödeyecek çok şeyim olacaktı ama bunu daha sonra düşünecektim.

Başka bir şey düşünmeden işime döndüm. Saç kurutma makinesini bir kenara bırakarak, bir parça ekstra ince zımpara kâğıdı aldım ve hafifçe bulanıklaşan tılsımı parlak gümüş bir parlaklık elde edene kadar hafifçe zımparaladım. Bir başlangıçla, sanki kendi elimle değil de başka birinin eliyle yapılmış gibi tılsıma baktım. Küçük kalp mükemmel bir şekilde biçimlendirilmişti ve tam ortasındaki kızgın tırtıklı çizgi dışında çok güzeldi.

Kırık bir kalp yaratmıştım.

İki yüksek gümbürtü daha duyduğumda başım yana kaydı. Cipten iki adam daha indi. Bu adamların yüzlerinde koyu renkli kar maskeleri vardı.

Aman Tanrım!

Ayağa kalktım ve bir silah aramak için tezgâhımı tararken geri çekilmeye başladım. İnce aşındırma için kullandığım küçük bıçağa ve bütan meşaleme uzandım ama bir an düşününce meşaleyi yere bıraktım. Kazara çok sevdiğim dükkânımı yakmak istemedim. Bazı takılarda dövülmüş metal görünümü elde etmek için kullandığım ağır bir çekiç aldım.

Telefonumun hâlâ birkaç adım ötede takılı olduğu sol tarafa baktım. Tezgâhın yanında olduğum için hâlâ gölgeler içindeydim ama telefona uzanmaya cesaret edersem, dışarıdaki sokak lambalarının mavimsi beyaz ışıltısı yüzünden dükkânın içinde görünür olacaktım.

Cesaret edebildim mi?

Belki de benim için burada değillerdi? Belki de yürümeye devam edeceklerdi?

Adamlar dükkânımın cam kapısına yaklaştı. İçlerinden biri gözlerini siper etti ve alnını cama dayayarak içeri baktı.

Metal bıçağı kavrayışım terlemeye başladığında nefesimi tuttum.

Yeterince gölgede miydim? Tezgâhımın üzerindeki ışığı kısmıştım ama hâlâ yumuşak bir parıltı vardı. Belki de çalmaya değer bir şey görmez ve yoluna devam ederdi. Her gecenin sonunda tüm mücevher kutularını boşaltıyordum, böylece görünürde değerli bir şey kalmıyordu.

Benim dışımda değerli bir şey yok.

Kardeşlerim katı kurallarına uymamı sağlamak için defalarca kaçırılma tehdidini koz olarak kullandılar. Hatta dükkanımda ve dairemde ek güvenlik ve gözetleme ekipmanlarını kabul etmemi sağlamaya çalıştılar, ancak hayatımı sürekli gözetim altında yaşamak istemediğim ve en azından biraz bağımsızlığa umutsuzca ihtiyaç duyduğum için reddettim.

Geriye dönüp baktığımda ne kadar aptal ve saf olduğumu fark ettim. Kaçırılmanın gerçek bir olasılık olduğunu bilmiyor değildim. Kendi en iyi arkadaşlarım bunu yaşamıştı. Yine de mümkün görünmüyordu. Ben Ivanov kardeşlerin *görünmez* küçük kız kardeşiydim. Bir hiçtim. Kim beni kaçırmak isterdi ki?

İçeriye bakan adam geri çekildi. Rahat
bir nefes aldım.

Tanrıya şükür. Gidiyorlardı.

Adam kolunu kaldırdı ve işte o zaman levyeyi gördüm.

Kırılan camların sesi benim dehşet dolu çığlığımınla boğuldu.

CHAPTER 10

M*ikhail*

ZAMAN YAVAŞLADI. Damarlarımdaki her kan p o m p a s ı n ı , ciğerlerimdeki her oksijen nefesini hissedebiliyordum. Her bir sinir ucu hassaslaşmıştı. D.C.'nin yarı boş sokaklarında hızla ilerlerken hiçbir şey dikkatimden kaçmıyordu. Titreyen her ışık, her karanlık kapı, gülen her bar müşterisi. Tekrar tekrar cep telefonunu aramaya çalıştım ama sürekli telesekretere düşüyordu. Varlığımın her zerresi savaşmaya hazırды.

Rus ordusundaki günlerimden beri kendimi bu kadar tetikte hissetmemiştim; hayatım, bir keskin nişancı görevinden ölü ya da diri çıkmamı umursamayan sadist, taş kalpli subayların elindeydi. Harcanabilir olmak insanın hayatta kalma arzusunu kamçılayan bir şeydi, sırf kendisini cehenneme gönderen kişiye siktir git diyebilme tatminini yaşayabilmek için, geri dönüp dönmemesini umursamadan, ama bu sefer değil. Bu sefer beni harekete geçiren şey taş gibi buz gibi bir korkuydu.

İş yaptığımız bazı hayvanların bir insana ne tür iğrenç cezalar verebileceğini ilk elden görmüştüm. Nadia'nın bir kadın olması durumu daha da kötüleştirecekti. Önümdeki yolu göremiyordum. Trafik ışıkları, ara sıra geçen arabalar ve sokak çizgilerinin hepsi karardı. Onun yerine, birkaç adam tarafından sırayla tecavüze uğradığını gördüm. Ağzı iç burkan bir sesle açılırken bir bıçağın güzelim solgun tenini kestiğini gördüm.

Çığlık. Ve daha da kötüsü, sevgili kuyumcu dükkanının zeminindeki cansız bedeninin görüntüsü.

Sonra, daha önce olduğu gibi, zihnimin gözünden başka görüntüler geçti. Nadia'yı gelinlik içinde, sonra yatakta yanımda yatarken, sonra çocuğumuzu kucağına alırken, sonra kahvaltıda bir şeye gülerken gördüm. Dairesine ulaşmam için geçen o dayanılmaz üç dakika bana her iki gelecekle de işkence ediyordu ve ikincisinin galip geldiğinden emin olmak için Şeytan'ın kendisini yenecektim.

İlerideki dükkânının önünde hâlâ park halinde duran cipi görünce, onunkinden önceki sokaktan hızlıca sağa döndüm, sonra da ara sokaktan sola döndüm. Bu şerefsizlerin dükkânın önüne kadar gelmeleri bana ya çok yüzsüz ya da çok aptal olduklarını gösteriyordu. Sorun da buydu. Deneyimli bir suikast timiyle ya da birkaç harcanabilir kiralık katille başa çıkabilirdim. Aptalların ne yapacağı belli olmazdı ve bu yüzden daha tehlikeliydiler. Ön kapıyı silahla tekmelemek bir seçenek değildi. Vurulmak için iyi bir yoldu ve o zaman Nadia'yı kurtarmak için işe yaramazdım. Arka sokak kapısından girmek daha iyi olurdu. Kapıyı tekmelemek istesem de derin bir nefes aldım ve kimseyi varlığımdan haberdar etmek istemediğim için anahtarımı kullandım.

Şu anki öfkeli duygularıma rağmen, bu oyunu akıllıca oynamam gerekiyordu. Ekibimi ya da kardeşlerini uyaracak zaman yoktu. Ayrıca, zaten buraya zamanında gelemezlerdi. Onu kurtarmak bana, sadece bana kalmıştı ve üçe karşı bir olduğunda, sürpriz unsuru benim tek varlığımı.

Arka taraftaki çalışma alanını dolduran, takı tasarımları için kullandığı eski daktilo yığınları arasında sessizce dolaşırken bir yandan da hareket ya da mücadele seslerini dinliyordum. Önce kırılan camın tiz sesi geldi, ardından Nadia dehşet içinde çığlık atınca içim burkuldu.

Ön tarafa doğru koşarken, tam zamanında onun adamlardan birinin tutuşuna karşı mücadele ettiğini gördüm. Adamın kolları kadının üst kollarına dolanmış, onları aşağıya doğru sıkıştırıyordu. Kadın adamın elinden kurtulmak için çırpınırken adam onu geriye doğru sürüklüyordu. Dükkân tamamen darmadağın olmuştu. Birkaç vitrini devirdikleri için kırılan camlar yere saçılmıştı. Kızım mücadele etmişti.

Onu tutan adam diğer ikisine, "Şu kaltağı taşımama yardım edin!" diye bağırdı.

Bizi ayıran tezgâhın üzerinden atladım ve kolumu boynuna dolayarak nefes borusunu ezdim. Nadia'yı yere düşürdü. Küçük bedeni yere yığıldı. Elini boğazına bastırarak bana baktı. Çenem

Onun korku dolu bakışlarını, ellerindeki ve dizlerindeki kanlı sıyrıkları gördüğümde kilitlendim.

Bunun için para ödeyecekler.

Ellerimi şiddetli bir şekilde çevirerek adamın boynunu kırdım. Yere düştü, ölmüştü. Nadia'ya uzandım.

Arkama bakarak bir uyarıda bulundu. "Mikhail!"

Alçaktan çömelerek, ikinci adamın sallanan kolunu ıskalamak için tam zamanında döndüm. Böbreklerine iki hızlı yumruk attıktan sonra, boyum kadar yükseldim ve dirseğimi adamın çenesini yerinden çıkarmak için kullandım. Adam darbenin etkisiyle topukları üzerinde geriye doğru kayarken, karnına bir yumruk ve son bir aparkat indirdim. Yerde kıpırdamadan yığılmadan önce duvara yaslanırken birkaç raf dolusu kolye çıkardı. Belindeki silahı kaparak Glock'unun sürgüsünü geri çektim, nişan aldım ve tetiği çekerek onu tam gözlerinin ortasından vurdum.

Nadia'ya döndüm.

Geriye doğru kaykılıp benden uzaklaştığında öfkemi bastırmakta başarılı olamadım. Beni bir adamı soğukkanlılıkla öldürürken hiç görmemişti ve şimdi bunu iki kez yaptığımı görmüştü. Yine de benden korktuğu düşüncesi mantıksız bir öfke patlamasına neden oldu.

Bana sanki az önce ona saldıran o canavarlardan daha iyi değilmişim gibi bakıyordu.

O haklıydı. Ben de daha iyi değildim, pek sayılmaz. Ivanov'ların bir erkekten intikam almak için asla kadın ve çocukların peşine düşmemek gibi katı bir politikası olabilirdi ama bu benim de kendi payıma düşen alçakça şeyleri yapmadığım anlamına gelmiyordu. Doğu Yakası'ndaki en tehlikeli suç ailelerinden birinin güvenlik şefi olup da ellerimi kana bulamamış olamazdım. Sanırım asıl gerçeği asla öğrenmeyeceğini ummak aptallıktı. Sorun şu ki, şu anda bunların hiçbiri için zamanımız yoktu. Bana güvenmesi gerekiyordu. Tereddüt etmesine ya da dokunuşumdan kaçmasına izin veremezdim.

Onu kolundan yakaladım ve homurdandım: "Sakın benden uzaklaşma. Beni duyuyor musun, Nadia? Hadi gidelim."

Tam o sırada üçüncü adam ortaya çıktı. Kadının üst kattaki dairesinden gelmiş olmalıydı. Kar maskesini aptalca yüzünün bir kısmından çıkarmıştı. Onu tanıyamadım.

Buraya gelene kadar geçen sürede, Gregor'un öldürüldüğü gece, Ivanov'lara ulaşmak için Nadia'nın peşinden gitmek gibi son derece tehlikeli bir hamleyi yapacak kadar aptal olabilecek tüm olası senaryoları gözden geçirmiştım.

En azından düğün. Bir müşteriden Novikofflar gibi eve daha yakın birine kadar birçok aday vardı. Ivanov'ların çok sayıda düşmanı vardı. Her iki durumda da, kim olursa olsun, bu onlar ve onlara yakın olan herkes için ölüm cezası anlamına geliyordu. Nadia'nın peşinden gitmek mi? Küçük kız kardeşlerinin mi? Ve bir kadının? Hayır, bu yasaktı. Artık tüm bahisler kapalıydı. Çok tehlikeli bir çizgiyi aşmışlardı. Ivanov'lar ve ben bu gece için yakıcı bir intikam başlatacaktık.

Adam başını çevirdi, kulağını omzuna sürttü ve gömleğinin yırtık kolunu burnunun altına sürttü. Sonra tabancasını bana doğrulttu. "Bak Mikhail, bela istemiyorum. Sadece kızı teslim et, tamam mı?"

Nadia'yı arkamdan ittim. Artık adam hakkında iki şey biliyordum. Birincisi, tedirgin tavırlarına ve çukur yanaklı, kara gözlü bakışına bakılırsa, kötü bir kokain alışkanlığı vardı ve son içişinin üzerinden en az birkaç saat geçmişti. İki, adımı biliyordu. Bu kesinlikle rastgele bir suç olmadığı anlamına geliyordu.

Nadia'yı ön kapıya yaklaştırmaya çalıştım. Twitchy'nin dikkatini dağıtabilirim belki kaçabilirdi. "Adımı biliyorsan, bana silah doğrultarak ne büyük bir hata yaptığını da biliyorsundur."

Tekrar burnunu çekti. "Ben bela aramıyorum. Sadece kızı istiyorum." Ağzım sadist bir sırıtışa dönüştü. "Cesedimi çiğnemedim."

Glock'un sürgüsünü kavradı ve geri çekerek fişek yatağına bir mermi sürdü. Kolunu tekrar burnunun altına sokarak yüksek sesle nefes aldı. Sonra silahı bir gangster filmindeki aptal gibi yana çevirdi ve "Her neyse dostum. Seçim senin."

Şimdi üç şey var. Belli ki eğitim almamıştı, yoksa silahı nasıl tutacağını bilirdi, yani bu kadar yakın mesafeden bile nişan alması muhtemelen baktandı. Azıcık akıllı olan herkes silahı o açıyla tutmanın tutuşu zayıflattığını, bunun da daha sert bir geri tepme olasılığını artırdığını ve silah yukarı değil yana doğru tepeceği için isabet oranını önemli ölçüde etkileyeceğini bilirdi.

"Seni kim tuttu?" Bu kokainman uşağın sadece bir piyade olduğundan ve muhtemelen Ivanov'lara karşı oynanan bu güç oyununun arkasında kimin olduğuna dair ayrıntıları bilmediğinden oldukça emin bir şekilde sordum.

Kulağını tekrar omzuna sürttü. "Bilmiyorum dostum. Ben sadece emirleri uyguluyorum. Bu sadece bir maaş günü."

Gözlerim kısıldı. "Nadia benim malım. Benim olanı almaya çalıştın. Biri benden çalmaya çalıştığında ne olacağını sana göstereyim."

Ben."

Nadia'nın sırtıma yaslandığını
hissedebiliyordum. Bu doğru, benim malım.

Benimkini.

Artık her şeyi biliyor olabilirdi. Her
şey değişmişti.

Ona karşı hissettiklerimi inkar etmekten bıkmıştım.

O benimdi ve kimse onu benden alamayacaktı. Kolumu arkama uzatıp
güven verici bir elimi kalçasına koydum.

"Gözlerini kapat, bebeğim."

Yüzünü sırtıma gömerken elleri smokin gömleğimin içine girdi.

Diğer kolumla saldırganın bileğinin üst kısmına avucumun kenarıyla
vurarak silahı elinden aldım. Silahı havada yakaladım, çevirip ateş ettim ve
boğazından vurdum. Sendeleyerek geri çekildi, iki eliyle şahdamarından akan
kıpkırmızı kanı durdurmaya çalışıyordu. Sonra öne doğru savruldu ve kendi
kanının içinde kayarak yere düştü, iki dakika içinde kan kaybından ölecekti.

Nadia'yı kucaklamak için arkamı döndüm, ona sarıldım, ölmekte olan
adamı görmesini engelledim ve hâlâ hayatta olduğu için Tanrı'ya ve kutsal
olan her şeye şükrettim. Çok geç kalmış olsaydım aklımı kaçırabilirdim.

Saçlarını okşarken, başının tepesine doğru fısıldadım, "Aklından ne
geçiyordu, kroshka? Kimseye *haber vermeden, bana bile söylemeden*
kardeşinin evinin güvenliğinden ayrılmayı mı?"

Sesimi kasıtlı olarak yumuşatmaya çalıştım. Zaten ayakları üzerinde
duramıyor gibiydi ve öfkemin tüm gücüyle yüzleşmesi duruma yardımcı
olmayacaktı.

Sessiz kaldı.

"Cevap ver bana," diye emrettim.

Küçük omuzlarını silkti. O anda bir kuş kadar kırılgan görünüyordu.

Sesini göğsüme bastırdım, "Gerçekten bilmiyorum. Sadece o evde olmaya
dayanamıyordum. Herkes çok mutluydu. Yukarı çıkacağımı söyledim ama
giden misafirlerden biriyle, liseden eski bir arkadaşımınla Georgetown'a geri
döndüm. Bunun büyük bir sorun olacağını düşünmemiştim. Sadece boşluğa
ihtiyacım vardı. I-"

Bu her şeyi açıklıyor. Bizim dünyamızda, düğün gibi etkinliklerde
güvenlik söz konusu olduğunda ince bir çizgide yürümek zorundaydım. Orada
yeterince güvenlik olması gerekiyordu.

Güç ve kudret gösterisi yapıyordum ama normal konuklar rahatsız olmuyordu ya da daha kötüsü, suçlu konuklar şiddete başvurmamdan dolayı kendilerini aşağılanmış hissediyorlardı. Aradan geçen onca yıldan sonra bile, bir üçüncü dünya savaş lordunun egosunun bu kadar kolay zedelenmesine hâlâ hayret ediyordum. Gregor'un evi parti sırasında korunuyordu ama kesinlikle çıkan misafirlerin sorgulandığı ya da arandığı bir noktaya gelmemiştir. Muhtemelen aralarına karışmış ve kim olduğunu bilmeyen yeni ekstra korumalardan biri kapıdan geçmesine izin vermişti.

Şimdi ona bağırmanın sırası değildi. Dışarıda bekleyen başka kiralık katiller olup olmadığını bilmiyordum. Uzanıp elimin tersini yumuşak yanağında gezdirdim. Beni duyduğundan ve anladığından emin olmak için eğilip doğrudan gözlerinin içine baktım. "Buradan çıkmak zorundayız. Söylediğimde aynen yapacaksın, soru sormak yok."

Yanıt olarak başını salladı.

Elinden tuttum ve arka tarafa yöneldim. Eğilerek tezgâhının altına uzandım ve oraya sakladığım Bushmaster AR-15 tüfeğini aldım. Ondan habersiz dükkânına gizlediğim ateş gücünü görünce kızgınlıkla haykırmasını duymazdan geldim. Rus Ordusu'nda öğrendiğim bir şey varsa o da her zaman hazırlıklı olmaktır. Arka bölüme yaklaştığımızda, çıkış kapısının hemen diğer tarafında bir araba kapısının çarpma sesi duyuldu. Nadia'yı duvara doğru ittim ve sessiz olmasını istediğimi belirtmek için parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Muhtemelen Massimo'dur," diye fısıldadı. Massimo da kimdi?

CHAPTER 11

M*ikhail*

Tüfeğin kabzasını omzuma dayayarak, "İşaret verdiğimde kapıyı aç ve arkasında dur," diye emrettim.

Başıyla onayladı. Düğmeye uzanırken eli titriyordu ama derin bir nefes aldı ve işaretimi bekledi. Küçük kızımın çok gurur duyuyordum. Ivanov kanını gösteriyordu. Belli ki korkmuştu ama yine de savaşıyordu.

Kapıyı açtığı anda eşikten atladım ve silahımı çekmiş bir halde şafak öncesi ışığına çıktım.

Saatın tuhaflığına rağmen adam pahalı, özel dikim bir takım elbise giymişti. Bir İtalyan'ın esmer tenine sahipti, siyah saçları ve koyu renk gözleri de ona uyuyordu. Ayrıca, yüzünün birkaç santim ötesinde bir AR-15 olduğu için tamamen sarsılmamış görünüyordu, bu da çok şey ifade ediyordu. Metalik bir tıkırtı duydum ve bana tabanca doğrulttuğunu anlamak için yere bakmama gerek kalmadı. Onu öldürmek için bir nedene ihtiyacım olduğundan değil, ama o

sadece kolaylaştırdı.

"Hayır, Massimo!" Nadia, kapının arkasında güvenle durması yönündeki açık emrimi görmezden gelerek haykırdı. "Sorun yok!"

Massimo silahımın namlusunu göğsüne doğrultmuş olmama aldırmadan omzumun üzerinden Nadia'ya baktı. "Dolcezza, iyi misin?"

Dolcezza.

İtalyancam çok iyi değildi ama ona tatlım ya da sevgilim dediğinden oldukça emindim. *Kızıma* bu kadar aşına olduğunu varsayan adamı tartarken göğsüm gerildi. Nadia aceleyle benim tehdit olmadığımı söyleyince öfkem daha da arttı.

Bana doğru gergin bir bakış fırlatarak onun endişesini elinin tersiyle itti. "Ben iyiyim. O benimle birlikte."

Massimo silahını indirdi ve takım elbise ceketinin altındaki gizli omuz kılıfının içine yerleştirdi. Bu bir güç gösterisiydi ve aslında durumun gerginliğini azaltmaya çalışmasından çok bana bir hakaretti. "Mesaj atıp gel dediğinde yalnız olduğunu sanmıştım. Bir *arkadaşının* ziyarete geldiğini bilmiyordum. Daha sonra geleyim mi?"

Onu şimdi tanıdım. Massimo Agnello. Ailesi doğu kıyısı ve güney eyaletleri boyunca geniş bir bölge oluşturmuştu. Çoğunlukla limanları kontrol ediyorlardı, Ivanov'lar da dahil olmak üzere eyaletlere sayısız kaçak mal sokmaya çalışan sayısız suç örgütü varken son derece kazançlı bir teklifti bu. Geçen yıl Ivanovlar ve Agnellolar bir anlaşma yaparken iyi niyet göstergesi olarak benim yanımdaydı. Biz Nadia'nın bir kuzenini gönderdik, onlar da Massimo'yu.

Gregor'un çatısı altında sadece sekiz aydır muhafızlık yapıyordu. Ben fark etmeden Nadia'yla nasıl bir ilişki kurmuştu? Daha da önemlisi, Nadia *bu* adama mı ulaşmıştı? Bu gece mi? Sonunda benden ayrılmaya karar verdikten sonra.

Üst dudağım kıvrıldı. "Buna gerek kalmayacak. O artık *benimle*."

Massimo'nun bakışları Nadia'nın üzerinde dolaştı. Nadia'nın yere düşüp kırılan camların üzerine düştüğü zamanki kanlı dizlerini fark ettiği belliydi. Sesinde belli belirsiz bir İtalyan aksanı vardı. "Evet, ona ne kadar iyi baktığınızı görebiliyorum."

Tüfeği indirdim ve bir adım öne çıktım. Siktir et silahı. Bu piçi yumruklarım ile öldürene kadar dövecektim.

Nadia kolumun üst kısmına engelleyici bir el koydu. "Özür dilerim, Massimo.

Planlarım değişti."

Kesinlikle haklısın.

"Sorun değil, başka zaman." Massimo bana doğru bilmiş bir bakış atarak omuz silkti. Yine de eğilip Nadia'ya fısıldamaya cesaret etti. "İyi olduğuna emin misin?"

Adam ateşle oynuyordu.

Sonra Nadia o anda yapabileceği en kötü şeyi yaptı.
Benden uzaklaştı ve ona dokundu. "Sorduğun için çok teşekkür ederim-"
Göğsümün derinliklerinden gelen ve onu durduran bölgesel vahşi hırıltıyı zapt etmeye bile çalışmadım.

Hemen elini Massimo'nun kolundan çekti. Bir kez daha benim yanıma çekilmek için geri adım atarken endişeyle kekeleydi, "Evet... evet... Ben iyiyim."

Çok geç, küçük kız.

Ben zaten cezaları düşünüyordum.

Kolumu beline dolayarak onu sahiplenici bir şekilde kendime çektim.

Massimo'ya mesajım açıktı. *Geri çekil.*

Onun ya da Agnello ailesinin bu pisliğe bulaşıp bulaşmadığını bilmiyordum. Öyle olduklarına inanmak için bir neden yoktu ama işi şansa bırakamazdım. Nadia'yla ilişkisinin ne olduğu umurumda bile değildi. Bana kalırsa her şey bitmişti.

Başını eğdi. Nadia'ya gülümseyip göz kırparak arabasına döndü ve ara sokaktan geri geri çıktı.

Eğilerek ona tek uyarımı yaptım. "Şimdi başın gerçekten belada, kroshka."

* * *

NADIA ile ilgilenmeden önce Gregor'a bir mesaj göndermem gerekiyordu. Numarasını telefonuma girdim. Sadece birkaç günde bir değiştirilen kullan-at telefonlar kullanıyordum. Bilmem gereken tüm numaraları ezberlemiştim. Aramam beklediğim gibi doğrudan sesli mesaja düştü. Gregor muhtemelen şu anda meşguldü. Ne de olsa hâlâ düğün gecesi idi.

"Ben Mikhail. Birisi çizgiyi aştı. Nadia'nın peşine düştüler. Sizinkinin güvenli olduğunu teyit edene kadar onu güvenli bir eve götürüyorum. Ek korumaların hiçbirine güvenemeyiz, Dimitri'nin getirdiklerine bile. Dükkânında bir temizlik ekibine ihtiyacımız olacak."

Sonra Damien'ı aradım ve aynı mesajı bıraktım. Sonunda Ilya'ya ulaştım. Saat kaç olursa olsun her zaman telefonuna cevap vermesi için son derece iyi bir ücret alıyordu. Ona işini yapması için güvenmiştim, ama sadece bu konuda. Durumun gerçek mahiyetini ona söylemeden, Kırmızı Alarm protokolünü çalıştırması talimatını verdim.

güvenliği arayıp Gregor ve Damien'ı uyandıracaktım. Mesajımı dinleyecek ve arkamda bıraktığım karmaşayla ilgilenecek birini bulacaklardı. Önceliğimin kız kardeşlerinin güvenliğini sağlamak olduğunu anlayacaklardır.

Nadia'nın mesajlarıma verdiği şaşkın tepkiyi görmezden gelerek telefonu elime aldım ve en yakındaki tuğla duvara çarparak parçaladım. Plastik parçalar avucumu deldi. Acının sakinleştirici sızısını memnuniyetle karşıladım.

"Mikhail, dinle," diye başladı Nadia.

"Konuşma," diye uyardım sıkılmış dişlerimin arasından.

Hayatım boyunca tek değişmez yoldaşlarım olan mantık, disiplin ve soğukkanlılık beni terk etmişti. Arkadaşlık için başka birine yöneldiği için ona kızmak için gerçek bir nedenim olmadığını biliyordum. Onu yıllarca inkar etmiştim.

Ama lanet olsun, umurumda değildi.

Başka bir adama dönmüştü.

Maserati'min yolcu kapısını açarak hızla etrafı kolaçan ettim. Sokak ıssızdı, başka hiçbir faaliyet ya da rahatsızlık belirtisi yoktu.

Nadia tam içeri girecekken onu durdurdum ve bedenimle kapı arasına hapsettim. "Bana itaatsizlik ettin."

Hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor, bana sahip değilsin? Benim üzerimde hiçbir otoriten yok! Az önce beni öldürmeye çalışan o adamların kim olduğunu da söyleyecek misin?"

"Küfür etme."

Ağzı açık kaldı. Cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen ciddi misin? Şu anda dükkânımın içinde üç ceset varken bana küfür etmem konusunda ciddi ciddi öğüt mü veriyorsun?"

"Önemli olan bu değil. Önemli olan benim emirlerime itaatsizlik etmiş olman. Ailenin hafta sonu için kardeşinde kalacağını biliyordun. Bu bir aile meselesiydi."

Aile işinin gerçekte ne olduğu hakkında en azından üstünkörü bir fikri olduğunun farkındaydım. Çocukluğundan beri evinde devriye gezen silahlı adamların nedenini artık kesinlikle anlamıştı. Kardeşlerinin uğraştığı tehlikeli adamları ve özellikle düğün sırasında uyguladığım güvenlik protokollerinin nedenini biliyordu. Hatta yakın zamanda iki yakın kız arkadaşının ağabeylerine itaat etmedikleri için karşılaştıkları tehlikeleri de unutmuş olamazdı.

"Mikhail-"

Onun üzerinde yükselirken devam ettim, hatırı sayılır boyumu kasıtlı olarak onu korkutmak için kullandım. "Kendi güvenliğiniz ve ailenizin güvenliği için verilmiş bir emir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Poshel na khuy. Emirlerin umurumda değil ve *aile* işi de gerçekten umurumda değil. Hayatımı mahvetmesinden bıktım!"

"*Siktir git mi?* Bunu bana en son söylemeye cüret ettiğinde ne olduğunu hatırlıyor musun, kroshka?" Güzel mavi gözlerinin alarmla genişlemesini izlerken tehdit ettim.

Onu ensesinden tutarak döndürdüm ve arabanın deri ön yolcu koltuğunun üzerine yatırdım. Kısa elbisesinin arkası kalçalarının üstüne kadar yükselmişti. Soluk ince bacakları pembe Doc Martens ayakkabılarına kadar görünüyordu.

"Mikhail! Ne yapıyorsun?" Nadia ayağa kalkmaya çalıştı ama ensesindeki elim daha fazla hareket etmesini engelledi.

"Sana bir ders veriyorum."

Boştaki elimi kullanarak elbisesinin eteklerini yukarı kaldırdım. Bir çift soluk pembe ipek külotla kaplı kıcının narin kıvrımına baktım. Kumaşı tutarak, kıcının dikişi boyunca toplanıp kıvrılana ve kremsi tenini ortaya çıkarana kadar elimde ezdim.

Nadia'nın irkilerek ağlamasına aldırmadan külotu yukarı çektim, kumaşın amının üzerinde gergin duracağını ve kık yanaklarının arasında en ufak bir acıya neden olacağını biliyordum.

"Ah! Kes şunu! Bırak beni!"

Kumaşı serbest bıraktım, yanaklarının arasında bir tanga gibi sıkışıp kalacağından emindim. Açık avuçlarımdan birini sağ yanağına indirdim.

Nadia çığlık attı ama arabanın içinin onun çığlıklarını bastıracağını biliyordum.

Kalçalarımı öne doğru kaydırmaya, aletimi onun açıkta kalan yumuşak kıvrımlarına sürtmeye, mükemmel bir kırmızı el izinin oluşumunu izlerken onu ön koltuğa sabitlemeye karşı koyamadım. İçimde derinlerde bir şey hırladı ve kükreyerek canlandı, yutmaya, sahiplenmeye yönelik ilkel bir ihtiyaç. Kan kokusunu yeni almış ve şimdi avının peşinde olan bir canavar.

Elimi ikinci kez kaldırarak avucumu tekrar tekrar aynı yanağı indirdim.

Sağ ve sol yanakları arasında dönüşümlü olarak kıcına şaplak atmaya devam ettiğimde küçük bacakları savunmaya geçti. Ayrıca üst kısımlarını da cezalandırdım.

kalçaları ve poposunun alt kıvrımının hemen altındaki sevimli çilli o mükemmel nokta.

"Dur! Acıyor! Lütfen! Mikhail, lütfen!" diye bağırdı. Yalvarışları onu daha sert cezalandırmama neden oldu.

Poposu güzel, parlak bir kırmızıya dönüşene kadar durmadım. Boynunu ve saçlarını kavrayışımı bırakarak iki elimi de kıkına koydum. Onun krem beyazı ve kiraz kırmızısı karışımı tenine kıyasla benim tenim esmer görünüyordu. O kadar küçüktü ki ellerim kolayca kıkına ve kalçalarına uzanıyordu. Cezalandırılmış teninin sıcaklığı avuçlarımı ısıttı. Zaten acı verici derecede sert olan sikim seğirdi. Şimdi onu nihayet becermek için kendime izin vermenin zamanı olmadığını bildiğimden, yanaklarını açmaya karşı koyamadım. Külotunun kıvrılmış kumaşını kenara çekerek mükemmel küçük gül guncasına baktım. Sağ işaret parmağımın ucuyla büzüşmüş derisini okşadım, samimi dokunuşumdan kaçmak için nafile bir çabayla kalçalarını yukarı kaldırırken vücudunun tepki olarak sarsılmasından memnun oldum.

"Lütfen dur," diye sızlandı.

Sonunda ona acıyarak külotunu çıkardım ve buruşuk ipeği kık yanaklarının üzerinde düzeltiltim. Kumaş kızarmış tenini örttüğü anda Nadia tısladı. Omuzlarından tutarak onu ayağa kalkmaya ve bana bakmaya zorladım.

Yumuşak yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu. Parlak gözleri acıyla kararmıştı. İki elimi çenesi boyunca uzatarak başını geriye yatırdım ve onu gözlerimle buluşmaya zorladım.

"Özür dile," diye emrettim hoyratça. Hiçbir zaman şaplak atma meraklısı olmamıştım ama Nadia'da bunu gerektiren bir şeyler vardı. O kadar küçük ve savunmasızdı ki, bir erkeğin gelip kontrolü ele alması, ona hükmetmesi için adeta yalvarıyordu.

Ben o adamdım.

Şu andan itibaren başvuracağı tek kişi bendim.

Artık yetki bendeydi.

Hoşuna gitse de gitmese de tamamen benim kontrolüm altında olacaktı.

Dudakları inatçı bir çizgi halinde inceldi.

"Söyle," diye homurdandım.

Burnunu çekti ve kollarını kavuşturdu. "Neden? Ben yanlış bir şey yapmadım ki. Nerede ve kiminle istersem onunla yatmaya hakkım var."

"Çünkü *Kroshka*, şu andan itibaren benimsin. Ya bana itaat edersin ya da sonuçlarına katlanırsın."

"Ama-"

Çenesini sıkıca kavradım. "Bu isteğe bağılı değil. Şimdi söyle."

Dudağını ısırdı. Uzun bir duraklama oldu. Tam onu ön koltuğun üzerine yatırıp sonuçlardan ne kastettiğimi bir kez daha hatırlatacaktım ki teslim oldu.

"Tamam! *Prosti*," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma. Şimdi buradan gidelim."

CHAPTER 12

N^{adia}

ODAKLANAMIYORDUM. Tüm bu olanları düşünmem gerektiğini biliyordum ama şu anda tek düşünebildiğim Mikhail'in beni tokatlamış olduğuydu.

Mikhail. Şaplak. Bana.

Dikkatleri üzerime çekmemeye çalışarak koltuğumda hafifçe kıpırdandım. Kirpiklerimin altından Mikhail'in profiline baktım ve dudakları bilmiş bir sırıtışla kalkarken yanaklarım yandı. Lanet olsun ona. Kıvrınmakta olduğumu biliyordu çünkü kığım hâlâ onun cezasından dolayı yanıyor ve karıncalanıyordu.

Mikhail. Şaplak. Bana.

Elbette, birkaç yıl önce o meşum gecede beni tokatlamıştı ama böyle bir şey değildi. O zaman sadece birkaç şaplak atmıştı ve kendimi yasadışı ve seksi hissetmiştim. Bu seferki tam bir *cezalandırmaydı*.

Bu sabahla ilgili hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Yolcu penceresinden, mahallelerden geçerken uçan çeşitli vitrinleri ve evleri izledim. Nereye gittiğimizi sormaya cesaret edemedim. Muhtemelen bizi takip eden biri olup olmadığını anlamaya çalıştığını bilecek kadar polisiye ve gerilim filmi izlemiştim. Beni doğrudan bu güvenli evin olduğu yere götürmeyecek kadar akıllıydı.

Endişeyle elbisemin eteklerini ellerimin arasında büktüm. Daha önce paslanmaz çelik üzerinde kullandığım kaynak torcunun açtığı küçük yanık delikleri

Kolye dikkatimi çekti. Tırnağımla kıvrılmış koyu kenarlarını kazıdım.

Mikhail sessiz kaldı. Radyo açık bile değildi.

Bir şeyler söylemeliydim. Ona doğruca kardeşlerimin yanına gitmek istediğimi söylemeliydim. Sorun şu ki, sessizliğimi bozacak cesaretim yoktu. İlk kez Samara'nın özgüvenine ya da Yelena'nın atılganlığına sahip olmayı dilemedim. İkisi de bir erkeğin onları eğip yaramaz bir çocuk gibi tokatlamasına izin vermezdi!

Mikhail aniden hareket ederek düşüncelerimi böldü.

Kolu önümde uzandı ve göğüslerimi okşadı. Yanaklarım daha da alevlendi. Sanki hiç öpülmemiş bir saf kız gibiydim. Aslında bu gerçeğe oldukça yakındı. Mikhail'in Massimo'yu kışkandığı fikrinin hoşuma gittiğini itiraf etmeliydim. Massimo'yla yattığımızı düşünmesine izin vermekle hata etmiştim ama bunu hak etmişti.

Geceleri, Mikhail'in çekici bulacağı türden bir kadın olmayı hayal ederdim. Bahse girerim seksi femme fatale tipini tercih ederdi. Uzun boylu ve sarışın. Erkeklerin fark ettiği türden bir kadın. Onu bir bara yaslanmış, bir sigara çıkarırken hayal ettim. Tabii ki, o süper seksi şekilde sigara içiyordu, tıpkı adam elinde bir ışıkla görüldüğü gibi. Onu güldürecek havalı ve kendinden emin bir şeyler söylerdi. Mikhail'in güldüğünü hiç görmemiştim. Onu gülümserken bile görmemiştim. Görüntü zihnimde parlak ve netti, tekrar tekrar oynattığım bir film makarası gibiydi. Ben asla öyle bir kadın olamayacaktım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Tek kelime etmeden sağ omzumdaki emniyet kemerinin kayışına uzandı. Kayışı vücudumun üzerinden geçirdikten sonra tokasına taktı. Daha sonra tek kelime etmeden dikkatini tekrar yola çevirdi. Beni daha önce olduğumdan daha da sarsılmış bir halde bıraktı. Bu adam beni hiç olmadığı kadar sarsacak güce sahipti. Beni emniyet kemerine bağlamak gibi basit bir hareket bile nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Birkaç dakika sonra bir yeraltı otoparkına girdik. İki büyük otomatik demir kapıyı geçmeden önce Potomac'ın çamurlu gri suyunun manzarasını yakalamıştım. Bana büyük bir daire çizmişiz ve Georgetown'a, nehir kıyısındaki gösterişli yüksek binaların birine geri dönmüşüz gibi geldi.

Mikhail arabayı durdurdu ve indi. Bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissederek olduğum yerde kaldım, içgüdüsel olarak bana söylenene kadar hareket etmemem gerektiğini biliyordum. Mikhail arabanın arkasına geçti ve benim kapımı açtı. Döndüm.

emniyet kemerimi çözmeye çalıştım. Ellerim o kadar titriyordu ki parmaklarım uyuşmuş ve işe yaramaz hale gelmişti. Şoka girmiştım.

Bir an sonra büyük, sıcak eli benimkinin üzerine kapandı. Nefesimi tuttum. Arabaya doğru eğilirken vücudunun omzuma ve sırtıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. Parmağının bir hareketiyle kemer tokasını çözdü. Arabadan inerken bakışlarından kaçındım.

Tek bir gümüş asansör kapısına doğru yürüdük. Uzun bir şifreyi tuşladı. Bir dakika içinde kapı açıldı. İçeri girdik ve o da başka bir güvenlik kodu girdi. Kapı kapandı ve tüm alt katları geçerek doğruca çatı katına çıktık.

Hâlâ tek kelime etmemişti.

Kapının kilidini açtıktan sonra iterek açtı, sonra bir elini belime koydu ve beni içeri yönlendirdi. Koridordan ana oturma odasına doğru yürürken nefesimi tutamadım. Burası televizyondaki ürkütücü güvenli evlere hiç benzemiyordu. Genellikle yıkık dökük motel odaları ya da şehrin kötü bir bölgesindeki pencereleri yarıya kadar kapalı harap evlerdi.

Burası muhteşemdi. Baktığım her yerde pahalı mermerler, zarif mobilyalar ve süslü sanat eserleri vardı. Güzel bir evde yaşamaya alışmıştım. Önce ailemin yanında, sonra da liseden hemen sonra birkaç yıllığına Gregor'un ev dediği devasa yerleşkeye taşındığımda. Tabii ki bu daha çok bir cezaydı ve Yelena ile Samara kaçtıktan sonra beni izleme girişimiydi. Sanırım kardeşlerimin aşırı lüks bir güvenli eve sahip olmalarına şaşırmamalıyım. Doc Martens'lerim, vintage babydoll elbiselerim ve ikinci el dükkânlarından bulduklarım ile benim aksime, pahalı zevkleri vardı.

Etrafıma baktığımda, kesinlikle kimse tarafından yaşanmadığını söyleyebilirim. Ev hissi verecek hiçbir fotoğraf ya da kişisel bir şey yoktu. Soğuk ve resmiydi, sanki mobilyaları düzenlenmiş bir gösteri evi gibiydi. Ayrıca çok monokromatikti. Tamamen krem ve bej tonları, en ufak bir renk ya da yaşam belirtisi yoktu.

Mikhail beni bembeyaz mermer mutfığa götürdü. Tertemizdi. Neredeyse fırın düğmelerinden birini çevirip gerçek mi yoksa sadece bir dekor mu olduğunu görmek istiyordum. Dolapların üstünde sergilenen ezik kurabiye kutuları ve lavaboda duran yarısı yenmiş patlamış mısır kasesi ile benim küçük apartman mutfığımdan çok farklıydı.

Üstü mermer kaplı adaya doğru yürüdü ve bir çekmece açtı. Küçük bir ilk yardım çantası çıkardı.

Beni işaret ederek, "Tezgâhın üzerine çık." dedi.

Tedirginlikle elbisemin eteklerini kavradım. "Ben... Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Mikhail yanıma geldi. O kadar uzundu ki. Başımın tepesi omzuna bile ulaşmıyordu! Doc Martens ayakkabılarım sayılırsa boyum ancak 1.80, 1.80'di. O ise rahatlıkla 1.80'in üzerindeydi.

Parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğdi. "Bana itaat etmen konusunda sana ne demiştim?"

Dudaklarımdan kaçan yumuşak iniltiyi saklamakta başarısız oldum.

Yanıt olarak Mikhail'in başparmağı dudağımı sıyırdı. Emrini tekrarladı. Sesi bu kez yumuşak ve alçaktı. "Tezgâhın üzerine çık, Nadia."

Uzuvlarımdaki sarsıntıyı kontrol etmeye çalışarak devasa formunun etrafından dolandım ve ada tezgahına doğru adım attım. Ben kararsızlık içinde tezgâha bakarken, elleri belime dolandı. Beni döndürdü ve sonra havaya kaldırdı. Hâlâ hassas olan kığım sert, buzlu yüzeye çarptığı anda irkildiğimi gizlemeye çalıştım.

Beni tokatlamıştı. *Şaplak atmıştı.*

Hâlâ aklımı toparlamaya çalışıyordum.

Kendimi savunmasız ve ne bileyim, idare edilmiş hissettirdi. Kontrol altında ama garip, aşırı korumacı bir şekilde. Tüm bunlar çok çılgıncaydı. Mikhail tam önümdeki krom bar taburesine oturduğunda düşüncelerim yarıda kesildi.

Nefesimi tuttum.

İri, sıcak ellerini bir kez daha kalçalarımın üst kısmına yerleştirirken koyu mavi gözleri benimkileri yakaladı. Yavaşça bacaklarımı açtı. İlk başta direnmeye çalıştım ama bu sadece kaşlarını kaldırmasına ve ellerini iç uyluklarıma kaydırıp daha fazla güç uygulamasına neden oldu. Elbisemin fırfırlı eteklerini kalçalarımın arasına sıkıştırdım. İlk yardım çantasını açtı, küçük bir folyo paketi ağzına götürdü ve güçlü beyaz dişleriyle yırtarak açtı.

Dilimin ucu alt dudağımı ıslatmak için dışarı çıktı. Bu gergin bir hareketti ve hemen dikkatini çekti. Dikkati ağzıma kaydı. Bu beni tedirgin etti, bu yüzden dilim tekrar dışarı çıktı. Sol eli hâlâ kalçamdaydı ve parmakları sıkışmıştı. Odadaki tüm hava bir anda boşaldı ve başım döndü. Gergin bir andan sonra görevine geri döndü.

Alkollü çubuğu açarak dikkatini sıyrılan dizime verdi.

"Sorun değil," dedim elbisenin eteğinin bir kısmını dizimi örtecek şekilde çekmeye çalışırken ama yetişmiyordu.

Mikhail dikkatini dizime vermeden önce bana sadece bir bakış attı.

Alkol çubuğu ilk başta soğuktu. Sonra acıyınca tısladım. Sadece küçük bir sıyrık olduğu için aptalcaydı ama yine de yaktı.

Mikhail eğildi ve dudaklarını büzdü. Sıcak nefesi tenimdeydi. Nefes alamıyordum. Kesiğin üzerine ikinci kez üfleyerek acıyı dindirdi. Bu kadar iri yarı, suskun bir adamdan gelen çok nazik ve şefkatli bir jestti.

"Ellerini göreyim," diye emretti.

Hayır demeye iznim olmadığını biliyordum. İsteksizce, parmaklarımı ezilmiş etek ucumdan çözdüm ve ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzattım. İkisini de kendi elleriyle kavradı. Benim küçük, solgun ellerime kıyasla ne kadar büyük ve bronz göründüklerine hayret ettim. Küçük boyum her zaman kendime güvenmeme neden olmuş olsa da, küçük, çevik parmaklarım harika bir mücevher tasarımcısı olmamı sağlayan şeylerden biriydi.

Mikhail yeni bir alkollü çubuğu avuç içlerime sürdü. Kızarmışlardı ama açık bir sıyrık yoktu, bu yüzden bu sefer sadece serin ve ıslak hissettirdi ama acıtmadı. Yine de ellerimi ağzına yaklaştırdı ve üzerlerine üfledi. Bu kadar basit, zararsız bir jest nasıl bu kadar tabu ve şehvetli hissettirebilirdi?

Mikhail ayağa kalktı. Devasa gövdesi üzerimde yükseliyordu. Tek kelime etmeden kalçalarımı kavradı ve kığım tezgâhın kenarına gelene kadar beni öne doğru çekti. Kalçalarım açıktı ve dizlerim onun dar kalçalarının iki yanında duruyordu. Bir sarsıntıyla beni tekrar öne doğru çekti, ta ki elbisemin ve külotumun ince kumaşı arasından pantolonunun fermuarının sert baskısını hissedene kadar.

Gözlerimi onun beyaz smokin gömleğine diktim.

Parmağını çenemin altına koydu ve başımı kaldırdı. "Bu gece olanlar ve *arkadaşın* Massimo hakkında konuşmamız gerekiyor."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aklım hemen onunla konuşmayı reddedersem sonuçlarının ne olacağını merak etti. Açık alanda beni tokatlarken sert elinin kığımında yarattığı hissi düşündüm. Düşüncelerimi ele verir korkusuyla kıvrınma isteğime direndim.

Ağız hafifçe kıvrıldı.

Yanaklarım yandı.

Düşüncelerimi okumuştı, bundan emindim. Buradan gitmem gerekiyordu. Her şey çok fazlaydı. Daha önceki öpüşmemiz. Kavgamız. O adamların bana saldırması. Neredeyse ölüyordum. Mikhail'in saldırganları öldürmesi. Onun kıskançlığı ve benim Massimo ile yattığımı ya da yatmaya niyetlendiğimi ima ederek tamamen yalan söylemem. Bana şaplak atması. Hepsi çok fazlaydı. Özellikle de bunların yarısının benim hatam olduğunu bilmek. Keşke bu gece kardeşimde kalsaydım. Bir yerlerde bir battaniyenin altına kıvrılıp dünyanın dönmesini durdurmak istiyordum.

Kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım. Elleri

beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavradı.

Bileklerini kavradım ve ellerini çekmeye çalıştım. "Bırak beni. Gitmek zorundayım!"

Gregor ve Damien ile konuşmam gerek. Muhtemelen

endişelenmişlerdir." "Hayır, Kroshka. Endişelenmiyorlar. Benimle olduğunu biliyorlar."

Nefes alamıyordum. Göğsümün panikle sıkıştığını hissedebiliyordum. Bana o çok sevdiği hitap şekliyle seslenmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. "Hayır! Anlamıyorsun. Gitmek zorundayım!"

"Nadia."

Bacaklarımı tekmeleyerek onunla ciddi bir şekilde mücadele ettim. "Bırak beni!" Göğsünü itmeye çalışırken haykırdım.

Mikhail tutuşunu değiştirerek hafif ağırlığımı tezgâhın üzerinden kolayca kaldırdı. Etrafında dönerken bacaklarımı kalçalarına dolamaktan başka çarem yoktu. Mutfaktan oturma odasına doğru birkaç adım attı ve beni geriye, krem rengi kanepenin üzerine bıraktı.

Vücudu da onu takip etti.

CHAPTER 13

N*adia*

Ağırlığı kalçalarımın arasına baskı yapıyor, beni yere mihliyordu.

Ağzım şok içinde açıldı. Kendimi toparladıktan sonra onu itmek için kollarımı kaldırdım. İnce bileklerimi kolayca kavradı, bir eliyle sabitledi ve başımın üzerine doğru uzattı.

"Bırakın beni!" Yalvardım.

Çaresizlik içinde, onu yerinden oynatmak için kalçalarımı yukarı doğru kaydırdım. Bu bir hataydı. Sertleşmiş sikiinin sert baskısını hissedebiliyordum.

Donup kaldım.

"Aynen öyle. Bu yüzden, o külotu yırtıp atmamı ve sana fazlasıyla hak ettiğin sikimi vermemi istemiyorsan, konuşmanı öneririm," diye tehdit etti.

Gözyaşlarına boğuldum. "Özür dilerim. Bu sefer gerçekten. Haklısın. Bu gece nerede olacağım konusunda yalan söylememeliydim ve şimdi tüm bu karmaşa benim hatam."

Mikhail boştaki eliyle saçlarımı okşarken yatıştırıcı bir ses çıkardı. Eğilip gözümünden bir damla yaşın kaçtığı köşeyi öptü. Böylesine sert görünümlü bir adamdan gelen bu nazik jest beni bir kez daha etkiledi.

"Ağlama bebeğim. Bu senin suçun değil. Her şeyi daha iyi yapacağım, göreceksin."

Ciddi mavi gözlerine baktım. Sözleri tabu ve sakinleştiricinin garip bir karışımıydı.

Mikhail kıpırdandı, vücudunu üzerimden kaldırdı ve ben anında rahatlatıcı ağırlığı özledim. Kanepenin diğer tarafına oturmak için hareket etti. Bacaklarımı serbest bıraktım ve doğruldum. Tam yerime yerleşmek üzereyken kollarını belime doladı ve beni kucağına kaldırdı.

"Mikhail," diye itiraz ettim.

Beni görmezden gelerek başımı omzuna doğru itti.

Mikhail'in bu yeni yönüne alışmak zor oldu. Sınırlı ilişkimizde, beni öptüğü o iki sefer dışında hep profesyonel davranmıştı. Şimdi beni kendine yakın tutuyor ve gözyaşlarımı öpüyordu. Ne oluyordu?

Saçlarımı okşamaya ve yatıştırıcı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Adamlarıma ihtiyacın olan her şeyi almalarını söyleyeceğim. Seni geçici olarak kardeşinin yanına geri götüreceğiz. Her şey yoluna girecek."

Sertleştim. "Hareket etmiyorum." "Ne?"

Onunla yüzleşmek için kucağından geri çekilmeye çalıştım ama kollarını daha da sıktı. "Taşınmıyorum. Dairemi ve dükkânımı seviyorum. Kardeşlerimin karıştığı yasadışı faaliyetlerin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu gece olanlar için üzgünüm ama bu tüm hayatımı kökünden söküp atacağım anlamına gelmiyor!"

Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Sonra beni kucağından kaldırdı, aniden ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Konuşmaya korkuyordum, onu kızdıracak ne söylediğimden emin değildim. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmasını sessizce izledim. Elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Sonunda durup bana baktı. Gözleri sert bakıyordu. Yumruklarını sıkıp açarken yanağındaki bir kasın seğirdiğini görebiliyordum.

"Zamanında yetişemeseydim seni öldürebilirlerdi - ya da daha kötüsü."

İstediğim son şey onunla bu konuda kavga etmektir ama şimdi vazgeçersem geri dönüşü olmayacağını biliyordum. O da tıpkı kardeşlerim gibiydi. Hem o hem de onlar beni ezip geçeceklerdi, ta ki ben kendimi kız kurusu olana kadar ağabeylerimin çatısı altında yaşarken bulana kadar. Başımı salladım. "Zamanında gelmene sevindim. Gerçekten sevindim. İnanılmazdı. Eğer oraya tam zamanında varmasaydın, ben-"

Bekle.

Tam zamanında oraya gitmeyi nasıl başardı?

Orada olduğumu nereden biliyordu ki?

Gözleri kısıldı. Hızla bana doğru ilerledi.

Kanepenin minderlerine bastırarak uzağa doğru eğildim. Ellerini kanepenin arkılığına koydu ve eğildi, keskin yüz hatları benimkilere yakındı. "Yapma. Ne düşündüğünü biliyorum ve yapma. Eto bylo dlya vashey zhe zashchity."

"Kendi güvenliğim için mi?" Kolunun altından sıyrıldım ve ayağa kalktım. "Sen ve kardeşlerim beni mi gözetliyordunuz?"

Utanmış ya da mahcup görünme nezaketini bile göstermedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. İnce beyaz smokin gömleğinin içinden, kollarındaki dövmelemin renk sıçramalarını görebiliyordum. Papyonu çoktan terk etmişti. Gömleğin yakası açıktı ve göğsünün küçük bir kısmı görünüyordu. Ayrıca daha önceki kavgasından kalma birkaç kan lekesi de vardı. Çoğu insan muhtemelen bundan rahatsız olurdu. Üzerlerinde başka birinin kanı olduğunu bilselerdi, muhtemelen fırsatını buldukları anda gömleği yırtıp atarlardı. Mikhail'i rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Daha da kötüsü, beni neredeyse hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Sanki ailemin karanlık sırlarından uzak tutulmama rağmen, bir şekilde tüm şiddeti ruhuma sindirmiştim.

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de kardeşlerinin güvenliğine ilgili bazı güvenceler olmadan o daireye taşınmana izin vereceklerini düşünmedin değil mi?"

Ona sırtımı dönerek devasa pencereden dışarı baktım. Şafak sökerken gökyüzü parlak turuncu, ateş pembesi ve mor renklerle ışıltı ışıltıydı. Georgetown sahilindeki binaları görünce Mikhail'in beni tam olarak nereye götürdüğünü anladım. Dükkânımdan üç bloktan daha az uzaktaydık. Camda büyük bir yıldız patlaması çatlağı ve kurumuş sıvının uzun puslu çizgileri vardı.

Bakışlarım aşağıya, parçalanmış kehribar rengi camlardan oluşan garip bir yığına ve yerde biraya benzeyen bir su birikintisine kaydı. Yavaşça dönerek odaya tekrar baktım. Mekâna verdiğim ilk tepki doğrudu.

Burası güvenli bir ev değildi.

Mikhail'e bakarken gözlerim kısıldı. "Burası kimin çatı katı?" Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne fark eder ki?"

"Burası senin evin, değil mi? Hiçbir zaman gerçekten bağımsız değildim. Sen hep yanımdaydın." Oturma odasında volta attım. "Yani tüm gözetleme ekipmanları ve bilgisayar ekranları için gizli bir odanız mı var? Tehlikede olduğumu böyle mi anladın?"

Gözleri arkamdaki duvara kaydı. Daha önce fark etmemiştim ama diğer kanepeler biraz eğri duruyordu. Arkasında sürgülü bir panel vardı, sanki birisi düzgün kapandığından emin olmak için çok acele etmiş gibi sadece kısmen kapalıydı. Bir elimi ağzıma götürdüm ve kocaman gözlerle ona döndüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bir gözetleme odası mı var?"

Belli ki ondan edindiğim bir alışkanlıkla odanın ortasında volta attım. Kollarımı göbeğime sıkıca sardım.

"Kroshka...."

Vücudum kırbaç gibi döndü. "Bana öyle deme! Bana bir daha asla böyle hitap edemezsin!"

Bana doğru birkaç adım atarken "Lanet olsun, bilmiyorum!" diye bağırdı.

Gerçekte olduğu gibi güvenlik gözetim merkezi gibi değil de normal bir ev gibi görünmesi için evdeki işe yaramaz dekor parçalarından birini aldım.

Kolunu kaldırdı. Parmağıyla beni işaret ederek, "Sakın buna cüret etme!" diye uyardı.

Fırlattım.

Arkasındaki duvara çarpması için tam zamanında eğildi.

"Yalancı!" İçinde yanmayan bir mum bulunan cam bir silindir olan başka bir füze fırlatırken bağırdım.

Bana doğru hamle yaptı. Önce sağa sonra sola döner gibi yaptım ve kanepeli aramıza alarak odanın diğer tarafına kaçtım.

"Sen lanetli bir yalancısın! Bunca zamandır bana yalan söylüyordun!"

"Dil!" diye kükredi etrafında dönerken. Kol mesafesinden uzak durdum, aramızda her zaman kanepenin uzunluğunu tuttum.

Onu kızdıracağını bildiğim bir cümleyle, sırf inat olsun diye karşılık verdim. "Poshol nahuj!"

Aşağı uzanarak iki eliyle kanepeli itti. Koltuk cilalı koyu bambu zemin üzerinde kolayca kayarak aramızdaki barikatı kaldırdı. İnanılmaz derecede korkutucu olan boyuna kadar yükseldi. Göğsü her heyecanlı nefesinde inip kalkarken şakağında bir damar nabız gibi atıyordu. Canavarı kızdırmıştım. Aramızdaki kanepeler olmadan savunmasız ve korumasızdım.

"Anlaşılan," diye hırladı Mikhail, "kötü kızımın benden bir ders daha alması gerekiyor."

Benim için tek bir seçenek kalmıştı. Döndüm ve ön kapıya doğru fırladım. Tam arkamdaydı.

Kolumdan tutarak beni etrafında döndürdü ve vücudunun gücünü kullanarak beni pencere duvarına doğru bastırdı. Arkamda yıldızlardan ve Potomac'taki teknelerin titreyen ışıklarından oluşan bir panorama vardı; aramızda patlak veren savaşı yalanlayan huzurlu bir manzara.

Parmak uçlarını üst kollarıma bastırdı. "Beni dinle."

Bahanelerini ve yalanlarını dinlemek istemediğimden, ellerini pençelerimle kavrayarak kaçmaya çalıştım.

Tutuşunu belime doğru kaydırıldı ve beni bastırmak amacıyla dudaklarımı yakalamak için aşağı indi; ondan kaçmak için başımı yana kaydırdım. İşe yaramadı.

Belimdeki tutuşunu sıkılaştırarak beni ayaklarımdan yukarı kaldırdı. Kalçalarıyla cama sabitlenmişim, sert aleti karnıma baskı yapıyordu. Tutuşunu bıraktı ve ellerini çeneme dolayarak başımı öne doğru itti. Sonra ağzımı ele geçirdi. Dudaklarımı kapalı tutmaya çalıştığımında, başparmaklarını yanaklarımın yumuşak etine bastırarak çenemi açmaya zorladı. Önce öpücüğüne karşılık verdim, sonra kendime geldim ve karşı koyarak dudağını ısırdım.

Başını geriye attı. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek küçük bir kan damlasını yaladı.

O caymadı.

Ağzımı tekrar yakaladı. Kanının metalik tadını alabiliyordum. Parmakları vahşi çilek buklelerimin arasına girdi ve devam eden saldırısı için başımı sabit tuttu. Vücudunu yumuşak kıvrımlarıma daha sıkı bastırdı, ben onu kabul edene ve üzerimdeki hâkimiyetini kabul edene kadar vazgeçmeyi reddetti.

Öpüşmeyi kesti ve ağzıma doğru nefes aldı. "Sen benimsin. Lanet olası benim."

Parmak eklemlerinin arkasının yanağıma değdiğini hissettiğiminde mücadelenin beni terk ettiğini anladım. Teslimiyetçi iniltimi yutarak öpücüğünü derinleştirdi. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve ellerimi başımın iki yanındaki cama bastırdı. Soğuk, sert yüzey gerçekliği geri getirdi. Umutsuzca sıcaklığa dönmek ve diğer her şeyi görmezden gelmek istedim ama bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Sahip olduğum tüm gücü kullanarak geri çekildim. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek kızarıklığının yumuşak sıcaklığını hissetti. Hiç makyaj yapmazdım ama şu anda şişmiş dudaklarımın öpücük bulaşmış kıpkırmızı bir rujla parlamış gibi göründüğünden emindim.

"Neden?" Fısıldadım, ihanetin acısı gözlerimde parlıyordu.

Derin bir nefes aldı ve bana acı gerçeği söyledi. "Tek söyleyebileceğim, seninle tanıştığım andan itibaren, sadece ve sadece benim olman gerektiğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Bunun bir parçası da senin benim korumam gerektiği anlamına geliyordu."

"Yani dükkanıma gizlice güvenlik kamerası mı soktun?"

Bakışlarını benimkilerden uzaklaştırırken gözleri sertleşti.

Hay sikeyim. Tek bir güvenlik kamerasından çok daha kötüydü. O ve kardeşlerim muhtemelen Gregor'un evinden ayrıldığım ve sözde bağımsızlığımı aradığım andan itibaren attığım her adımı izliyor ve takip ediyorlardı.

Bir adım geri çekildi ve ayaklarımın üzerine kaymama izin verdi. Bu pozisyonda, hafif bedenimin üzerinde yükseliyordu. "Bebeğim, bana güvenmek zorundasın."

"Sana güvenmek mi? Artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum, eğer tanıdıysam bile."

"Dairende hiç kamera yoktu. Sadece giriş çıkışlarda ve dükkanınızda."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Oh, bu her şeyi daha iyi yapıyor."

"İşimi yaptığım için, sevdiğim kadını güvende tutmak istediğim için özür dilemeyeceğim ya da kendimi suçlu hissetmeyeceğim."

Başımı salladım. "Hayır! Hayır. Bunu bana yapamazsın. Bunu söyleyemezsin. Üç yıl boyunca bana soğuk davranıp sonra bir gün birlikte olduğumuzu ve beni sevdiğini çünkü sonunda beni istediğine karar verdiğini söyleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

Yumruğunu cama vurdu. Cam çarpmanın etkisiyle titredi ve birkaç metre ötedeki yıldız patlaması çatlağı uzadı. "Kahretsin, Nadia. Neden birlikte olamadığınızı biliyorsun. Bu senin kendi iyiliğin içindi."

Pencereden uzaklaştım ve birkaç adım geri çekildim, ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Bana bu kadar yakinken düzgün düşünemiyordum. "*Kendi iyiliğim için. Kendi güvenliğim için.* Kardeşlerimden daha iyi değilsin. Bana sorma zahmetine bile girmeden benim için en iyisinin ne olduğuna karar veriyorsun!"

Bana doğru gelmeye başladı. "Ben senin için en iyisiyim. Her zaman senin için en iyisi oldum. Ben ve sadece ben."

Elime geçirebildiğim en yakın nesneyi -mavi cam bir kâse- alarak, "O zaman bunca yıl kenarda durmak yerine üzerine bir yüzük takmalıydın," diye bağırdım. Kaseyi doğrudan kafasına fırlattım ve bir kez daha kapıya doğru koştum.

Beni yakalamadan önce iki adım bile atamamıştım. Beni arkamdan kavrayarak bedenimi kendine doğru çekti. Eğilip kulağıma fısıldadı, "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ayağımı yere vururken ellerim yumruk oldu, ayak parmaklarına basmaya ve beni bırakması için onu zorlamaya çalıştım. "Bırak beni!"

Mikhail o kadar hızlı hareket etti ki kendimi koruyacak zamanım bile olmadı. Beni kucaklayıp etrafında döndürdü. Sağ elini uzatıp yumruğunu dağınık buklelerime geçirdi, sonra da başımı geriye doğru çekti. Diğer eli belime gitti, beni öne ve ona doğru itti. Ellerim göğsüne bastırmak için kalktı. Kımıldamadı.

"Bu gecedен itibaren işlerin değiştiğini anlamalısın. Artık birlikteyiz ve gitmene izin vermeyeceğim."

Başımı yana çevirdim. "Biz birlikte değiliz. Senin için sadece bir güvenlik görevlisiyim."

"Sen benim için aptal bir işten çok daha fazlası oldun, Nadia."

Ağzı benimkini yakalamak için aşağı indi.

CHAPTER 14

M*ikhail*

BU BİR ÖPÜCÜK DEĞİLDİ.

Bu bir sahiplenme eylemiydi.

Benden gerçekten nefret etmediğini biliyordum ve bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Ben kendime kızgındım. Geçtiğimiz yıllarda asla mesafemi korumamalıydım. Bu bir hataydı ve bunu hemen şimdi düzeltecektim.

Dilimi dudaklarının arasından geçirerek tadına baktım ve sahiplendim. Etrafında döndükten sonra onu duvara yasladım ve kalçalarımı yumuşaklığına doğru ittim. Kalçamı bacaklarının arasına sıkıştırdım ve yukarı kaldırdım. O kadar küçüktü ki, onu kolayca ayaklarından kaldırdım ve bana binmeye zorladım. Amını bacağımın üst kısmına sürtmeye zorladım. Alt dudağını ağzıma aldım, dişlerimin keskin kenarını yumuşak pembe dolgunluğa sürttüm. Göğsüme bastırıldığı küçük ellerini hissetmek beni neredeyse çılgına çeviriyordu. Onun serin dokunuşunu kendi sıcak tenimde hissetmek istiyordum. Belki de, sadece belki, onun içimdeki şeytanları evcilleştirebilecek güce sahip olduğuna dair çılgınca bir fikre kapılmışım. Bu ufak tefek kadın gerçekten de benim dengim olabilirdi.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca saplantımı kontrol altında tuttum. Kendimi sadece izlemeye zorladığım ama ona bir daha asla dokunmama izin vermediğim için onu dizginledim ve evcilleştirdim. Onu kendi hayvani ihtiyaçlarımdan korudum. Ben bilmeden uzaktan izlerken onun tehlikede olduğu bilgisi neredeyse içimi parçalıyordu. Öfkem ve korkum fiziksel olarak

Acı, içime saplanan sıcak bir bıçak. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama bunun benimle biteceğini biliyordum.

Onu güvende tutmak için cehenneme gidip gelirdim. Bir daha asla yanımdan ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Öpüşmeyi derinleştirirken saçlarını sıkıca kavradım, onu kendiminkine binmeye zorlarken sikimi kalçasına sürüyordum. Elimi kalçalarının arasına kaydardım ve külotunun ıslak ipeğini hissettim. Onun kendi çaresiz iniltisini yutarken hırıltıma engel olamadım. Bebeğim beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyordu. Külotunun kumaşını kenara çektim ve tek bir parmağımı kaygan kıvrımlarının arasından geçirdim.

Omuzlarımı yuvarlayarak başımı eğdim ve derin, kontrollü bir nefes alıp nabzımı yavaşlatmaya zorlarken, tamamen dikleşmiş sikimdeki acıyı bilerek görmezden gelerek alnına yasladım. Onun küçük, kalkık yüzüne baktım. Yanakları koyu pembeydi ve dudakları morarmış ve şişmiş görünüyordu. Onu kendime ait olarak işaretlediğimi bilmenin verdiği sahiplenici bir gurur vardı içimde.

Ama bu yeterli değildi.

Onu bileğinden yakalayarak etrafına bakmasına bile fırsat vermedim. Onu yatak odama çektim. Nadia onu hangi odaya getirdiğini fark ettiği anda geri çekilmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Büyük boy yatak bir platform üzerindeydi ve odaya hâkimdi. Yatak başlığı yerine, nehre bakan tavandan tabana renkli pencerelerden oluşan bir duvara yaslanmıştı. Onu ancak yatağın ayak ucunda dururken bıraktım. Omuzlarını hafifçe ittim ve geriye düştü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bacaklarından birini elime aldım ve yukarı kaldırdım. Kalın Doc Marten botlarının bağcıklarını çözdüm. Kokteyl elbisesi giydiği zamanlarda ara sıra giydiği yüksek topuklu ayakkabılar dışında ayağına başka bir şey giydiğini hiç görmemiştim.

"Hey!" diye itiraz etti bacağını tuttuğum yerden çekmeye çalışırken.

Çizmeyi çekerek çıkardım ve yana fırlattım. Benden kaçmaya çalışmasına rağmen diğer bacağını da kaptım ve bağcıklarını da çabucak çözdüm. Onu üzerinde lolipolar olan bir çift sarı ayak bileği çorabıyla bıraktım. Bacağı yukarı doğru gerilmişti, elbisesi kalçalarına kadar inmişti ve pembe külotuna baktım. Bu görüntü zaten sert olan sikimi daha da sertleştirdi.

Yatağın diğer ucuna doğru çabalamasını izledim. Pencerelerden sızan şafak ışığıyla birlikte gölgede kalmıştı, vahşi

Çilek sarısı bukleler etrafında bir hale oluşturunuyordu. Yüzünün belirgin hatlarını seçemesem de gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

Bakışlarımı ondan ayırmadan gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan çektim. Pantolonumun fermuarını indirirken ayakkabılarımı tekmeledim. Başparmaklarımı hem pantolonumun hem de boxer'ımın bel bandına sokarak onları yere ittim. Hem iri hem de fiziksel olarak fit bir adam olduğumu biliyordum. Sertleşmiş sikimi yumrukladım. Gölgede olmasına rağmen, onun gergin bir şekilde dudağını ısırıldığını hayal edebiliyordum.

Gergin olmalı.

"Buraya gel," dedim. Olduğu yerde kaldı.

"Bir numaralı kural. Bana asla itaatsizlik etme."

"Bir numaralı kural mı? Kaç tane kural olacak?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Ne kadar istersem. Şimdi buraya gel."

Bir anlık tereddütten sonra yavaşça yatağın ortasına doğru ilerledi ama daha ileri gitmedi. Dizlerinin üzerindeydi, babydoll elbisesi yumuşak kıvrımlar halinde üzerine düşüyordu.

"Elbiseni çıkar."

Güzel pembe dudakları bir nefesle açıldı.

"Şimdi," diye havladım sabırsızca, şaftımı sertçe sıkarken.

Elleri ön taraftaki küçük inci düğmelere gitti. Teker teker çözdü onları. Elbise açıldığında parmaklarının arasından mavi dantelli bir sütyen görüldü. Elbisenin düğmelerini göbeğine kadar çözdükten sonra yavaşça omuzlarından düşmesine izin verdi.

Bu jest masumca baştan çıkarıcıydı. Hayatımda tanıdığım diğer kadınların aksine, bunun yapay olmadığını biliyordum. Bu alay etmek için yapılmış bir hareket değildi. Sade pembe ipek bir külot ve mavi bir sütyen giymiş olması hoşuma gitmişti. Benim kızım, bir erkeği manipüle etme konusunda pratik yapmış, uygun iç çamaşırları olan sığ bir femme fatale değildi. Çok içtendi.

"Sütyenini çıkar." "Mikhail, ben yapmadım....."

Kaşları çatıldı. "Bana bakire olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu fikir kanımı daha da kaydattı. Bencilce bunun doğru olmasını istedim. Onu başka bir erkekle düşünmeyi hiç istemedim. Yakından izleniyordu ama yedi gün yirmi dört saat değil. Bakire olmaması mümkündü, eğer

Muhtemelen değil, ama şu anda eski sevgililer hakkında bir şeyler duymak kıskançlığımı sınırların dışına çıkarırdı, özellikle de Massimo ile daha önceki karşılaşmamdan sonra.

Tereddüt etti, sonra cevap verdi. "Hayır. Sadece çok az... şey... fazla pratik yapmadım."

"Konuşmayı kes ve sütyenini çıkar."

Arkasına uzanarak sütyenin mandalını açtı. Sütyen kollarından aşağıya düştü ve minyon yapısına uygun, küçük ve hafif bir kıvrımı olan mükemmel bir çift göğüs ortaya çıktı. Meme uçları pembe dudaklarıyla aynı renkteydi.

"şimdi de külotun."

Onun kıyafetlerini yavaşça çıkarmasını izlemek beni çıldırtıyordu, ama bu tadını çıkarmak istediğim bir çılgınlıktı. Daha önce duygularımı sikimin kontrol etmesine izin verdiğimde neredeyse kanepede patlayacaktım. Bu güzel yarattığı kaba ve hazır bir şekilde almak kutsal şeylere saygısızlık olurdu.

Ayağa kalkıp külotunun kemerini kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağı indirmesini izlerken, birkaç adım atıp en yakın büroya gittim. Bacaklarını yukarı doğru kıvrıp hem amını hem de göğüslerini örtmeye çalışırken, sadece onu düşünerek satın aldığım bir oyuncağı çıkardım.

Bunu onun üzerinde kullanma düşüncesiyle bu yatakta kaç kez otuz bir çektiğimin sayısını unutmuştum. Yaklaşık iki inç genişliğinde ve yedi inç uzunluğunda, penis şeklinde yumuşak, mor bir yapay penisti. Tabanında yardımcı bir vantuz vardı. Yanından geçerken iri mavi gözleri beni takip etti. Tüm yastıkları yolumdan çektikten sonra uzandım ve dildoyu yatağın hemen arkasındaki büyük pencereye sabitledim.

Cinsel oyunumu sert ve kirli seviyordum ve onun her deliğini doldurmak için oyuncaklar almak için sabırsızlanıyordum. Bunu en başından beri biliyor olabilirdi. Yine de endişelenmiyordum. Birkaç yıl önce ağabeyinin masasının üzerine eğilmişken ona attığım erotik şaplaqlara verdiği tepkiye bakılırsa, bebeğimin de benimle aynı zevkle karışık acı zevkini paylaştığını hissediyordum.

Nadia bakışlarını ileriye doğru çevirdi. Vücudu hafifçe titredi. "Bana doğru sürün."

Hafif düzensiz nefes alış verişi dışında oda sessizdi.

Nadia önce kalçasının sonra da dizlerinin üzerinde kaydı. Bir bacağını tereddütle önce öne, sonra diğerine kaydırırken hafif göğüsleri üst kollarının arasında sıkışmıştı. Yatağın başına kadar olan kısa mesafeyi emekleyerek kat etti.

Sonra başını eğerek bana baktı, gözleri korku ve arzuyla parlıyordu.

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "İyi bir kız olacaksın ve söylediğim her şeyi yapacaksın, değil mi?"

Gözlerini benden ayırmadan başıyla onayladı.

Lanet olsun. Bu kadın benim ölümüm olacaktı. Böylesine melek gibi bir suratı bir siki sikmeye zorlama fikri beni mümkün olduğunu düşündüğümünden bile daha fazla sertleştirdi.

"Ağzını açmanı ve dildonun başını emmeni istiyorum."

Pencereye dönerek vücudunu öne doğru kaydırdı, böylece boynunu uzatabildi ve dildonun şişkin ucunu dudaklarının arasına alabildi. Onun sorgusuz sualsiz itaatinden memnun olmuşum.

"Aferin kızıma. Dilini ucun etrafında döndür."

İtaat edişini izledim.

"Şimdi tüm şaftı yalamanı istiyorum, güzel ve ıslak olsun."

Dilinin ucu hafif engebeli yüzeyinde gezinirken dildonun parlak mor silikonu parlıyordu.

"Şimdi onu boğazından aşağı almaya çalışmanı istiyorum."

Nadia dudaklarını daha da açtı ama ağzına sadece üç santim kadar sokabildi.

"Bence bilerek kötü bir kız oluyorsun," diye mırıldandım kulağına, yatakta arkasına tırmanıp sikimi yanaklarının arasına sürterken. Tek tepkisi inlemek oldu.

"Benim kötü kızımın dediklerimi yapması için bir şaplak mı yemesi gerekiyor?"

Yanıtını beklemeden sağ kolumu kaldırdım ve düz avucumu sertçe yanağına indirdim. Bu hareketi birkaç kez daha tekrarladım. Kızının yanağı parlak, kızgın bir kırmızıya dönüşene kadar durmadım.

"Acıyor!" Sağ kalçasını kavrayıp sol kolumu kaldırmak için pozisyonumu değiştirdiğimde Nadia haykırdı.

"Bana itaat et. O siki boğazından aşağı it."

Ağlamaya başlarken dildoyu ağzında tutmak için mücadele etti.

Ben vurmadan önce sol kık yanağı bir an gerildi. Her iki alt yanağı da ısınana kadar ona şaplak atmaya devam ettim.

"Lütfen! Deniyorum! Yapamıyorum! Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Saçlarını yumruklayarak homurdandım, "Ağzını iyice aç."

O kadar küçüktü ki, itaat ederken başının üstünü rahatlıkla görebiliyordum. Dudakları ucun üzerine kapanır kapanmaz, arkasından ittim.

Kafa.

Nadia, esnek silikon boğazının arkasını kızdırmak için dili boyunca itilirken öğürdü ve mücadele etti. Basıncı hafiflettim, bir kez daha kafasını itmeden önce bir nefes almasına izin verdim, yüzünü horozun üzerine zorladım.

Onu eğitiyordum tabii ki.

Daha sonra dokuz inçlik aletimi derinlemesine yutmayı çok daha kolay bulacaktı.

Yapay penis santim santim ağzına girdi. En azından yarısını yuttuğunda rahatladım.

"Sen benim pis kızım mısın?" Nadia inledi.

Kıçına şaplak attım.

"Evet! Evet! Ben senin pis kızınım."

"Seni daha fazla horoz yutmaya zorlamamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye inledi.

Elimi saçlarına dolayarak ağzını birkaç kez daha plastik siki üzerine bastırdım.

Tutuşumu bırakarak, ben yatağa uzanırken emmeye devam etmesini söyledim. Kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim, güzel amcığı ağzımdan sadece birkaç santim uzaktaydı. O plastik siki emerken, ben de onun tadına baktım. Başparmaklarımı kullanarak kıvrımlarını açtım ve dilimle klitorisini fiskeledim. Kalçaları zıplıyordu ama ağzımla onu takip ettim, iki parmağımı muhteşem ıslak deliğine sokarken dişlerimle hassas sinir demetini nazıkçe sıyırdım.

Sikeyim. Çok sıkıydı.

Yapay penisi emerek beni memnun etmeye devam ederken höpürdettiğini ve boğulduğunu duyabiliyordum.

Parmaklarımı içine sokarak, iç uyluk kaslarının kasılmaya başladığını hissedene kadar ritmik bir şekilde klitorisinin etrafında dönmeye ve fiske vurmaya devam ettim. Tam tepeye çıkmaya başladığında, ellerimi kıçını avuçlamak için kaydırđım, parmaklarımı hala ceza ile ısınmış cildine kazdım.

Nadia'nın boşalırken zevkle haykırdığı ses, hayatımda duyduğum en tatlı sestti.

Pozisyon değiştirerek tam arkasında diz çöktüm. Kıçının yanaklarını açtım, böylece mükemmel küçük büzülmüş deliğini görebiliyordum. Parmaklarım hala amcığından kayganken, soluk pembe teninin etrafında dolaştım, vücudunun nasıl seğırdiğinin ve tepki olarak titrediğinin tadını çıkardım.

"Koca sikimi bu küçücük deliğe soktuğumda canını yakacağımı biliyorsun."

Nadia omzunun üzerinden bana baktı, "Lütfen, ben hiç...."

Diğer elimle pürüzsüz sırtını okşadım. "Merak etme bebeğim. Canını yaktığımda hoşuna gidecek."

Parmağımı onun dar girişine yerleştirerek, ikinci boğumu geçecek kadar derine soktum. Nadia dizlerinin bağı çözülüp kalçaları öne doğru savrulurken haykırdı.

"Yerine dön," diye emrettim.

Bir iniltiyle kendini dizlerinin üzerine geri itti, "Lütfen, acıyor."

Parmağımı kıkına sokup çıkardım. Kas halkasının sıkılaştığını ve sonra gerildiğini hissedebiliyordum.

Ona acıyarak, "İyi bir kız gibi o yarağın yedi santimini de yutarsan bugün kıkını sikmeyeceğim" dedim.

"Yapamam. Çok büyük."

"Bir siki derinlemesine yutmaya alışman gerekecek, bebek kız, çünkü elime geçen her fırsatta benimkinin dokuz santimini senin küçük boğazına sokmayı planlıyorum."

Küçük bedeninin üzerine eğilerek bir elimi çenesinin altına koydum, başını geriye yatırdım ve açıkta kalan boynunu şakacı bir şekilde ısırdım. Kırmızı dairesel yarayı yaladıktan sonra kulağına fısıldadım, "Bana itaat etmek için çabalarsan boğulduğunu ve öğürdüğünü duymak istiyorum."

İnce boğazında gümbürdeyen iniltisinin titreşimini hissedebiliyordum. "Ne olacak bebeğim? Kıkını ben mi sikeceğim yoksa sen mi zorlayacaksın? boğazından aşağı mı?"

"Lütfen, sikini kıkıma almaya korkuyorum."

Öyle olmalı. Bu haliyle, sikimin kalınlığı ve uzunluğuyla amını parçalayacaktım. Küçük, sıkı kıkının hiç şansı yoktu.

"O zaman ne duymak istediğimi biliyorsun." "Sikini yutacağım."

"Neden?"

"Çünkü ben senin pis kızınım."

"Evet, öylesin," diye homurdandım omzunu ısırırken.

Pozisyonuna geri dönerek onu öne doğru kaydardım.

"Ağzını aç ve ucunu em."

Emrime itaat ettiğinde, sikimin ucunu dar amının girişine yerleştirmeden önce kaygan kıvrımlarına sürttüm.

"O siki ağzında tut."

Başka hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarımı şiddetle ileri ittim. Darbe vücudunu öne doğru itti, ağzını sahte horozun üzerine daha derine zorladı, ben de şaftımı inanılmaz derecede sıkı amına eşit derecede derin sürdüm.

Nadia acı içinde haykırdı.

Küfrettim ve çekildim. "Ne oluyor lan?"

CHAPTER 15

M*ikhail*

Ona bakire olup olmadığını sormuştum.

Hayır demişti.

Neden hayır desin ki?

Neden yalan söylesin?

İçimdeki piç, onun gerçekten biriciği olduğum ve kesinlikle tek olacağı için sevinirken, sevdiğim kadına, masum bir bakireye, kaba taleplerimle bir fahişeden daha iyi davranmadığım gerçeğini inkar edemezdim.

Saçlarını kenara iterken sırtını okşadım, yüzünü görmek istiyordum. "Bebeğim, çok özür dilerim. Sana asla bu kadar sert davranmazdım. Tanrım. Neden bir şey söylemedin? Daha nazik olurdum. Yavaştan alırdım."

Kalçaları kalkarak sikime sürtünmeye başladı. "Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Nazik olan biz değiliz, Mikhail. Hiçbir zaman da olmadı."

Saçlarını okşadım. "Ama... Tanrım... Nadia, seni incittim. Çılgılık attın."

Başını yastığa gömdü ve cevap verdi.

"Seni duyamıyorum."

Başını hafifçe kaldırdı, yanakları kıpkırmızıydı. Bir kez daha fısıldadı, "Hoşuma gitti."

Elimi sırtından aşağıya ve kıcının üzerinden geçirirken sikim tekrar sertleşti. "Hoşuna gitti mi? Acıyı sevdin mi?"

Başını tekrar yastığa gömdü ama başını salladı.

Gülümsedim. Onun benim için mükemmel bir kadın olduğunu biliyordum. Yine de pencereye iliştirilmiş dildo gözüme çarptı. Ona bir bakire için gerçekten uygun olmayan şeyler yapıyor ve söylüyordum. Bilseydim, onu daha sonra daha sert yatak odası oyunlarına başlatırdım.

Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. Bir elimi bacaklarının arasına sokarak klitorisini okşadım ve onu tekrar eşiğe getirdim. "Bundan emin misin? Seni incitmek istemiyorum ama bebeğim, şu anda nazik davranmamın hiçbir yolu yok."

Kendi parmak uçları benimkilerin yanından geçerken nefes aldı ve bacaklarının arasından shaftıma uzanarak beni daha yakına çekti. "Olmanı istemiyorum." Başımı salladım. "Nereden biliyorsun... nasıl yapacağını nereden biliyorsun... sen sadece masum birisin... nasıl olduğunu anlamıyorum..." Cümlemi bitiremedim bile. Daha beş dakika önce yedi inçlik bir dildoyu boğazından aşağı itmeye çalışmasını izlemiştim ve bu sırada onun benim kirli kızım olduğunu kabul etmiştim

Kıçına şaplak atarken, henüz bakireydi.

Nadia başını arkaya yatırırken bana gırtlaktan bir kahkaha attı. Çilek sarısı bukleleri omuzlarının kremi tenini okşuyordu. "Ben bakireydim Mikhail. Rahibe değildim. Biliyorsun, Elli Ton'u okudum ve porno izledim."

Saçlarını avuçladım ve başını daha da geriye çektim. Parmaklarım dar girişini okşarken aşağı doğru eğilerek kulağını ısırdım. "Öyle mi? Hoşuna gitti mi? Seni böyle sert ve hızlı bir şekilde siken kişinin ben olduğumu hayal ettin mi?" Parmağımı onun derinliklerine ittim.

"Tanrım, evet! Evet!"

Vücudu dokunuşlarımın altında titriyordu. Orgazmı şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeylerden biriydi. Zevk çılgınlıklarının sesini sonsuza dek hatırlayacağım.

Kalçalarını tutarak, onun sıkı sıcaklığına doğru ilerledim. Hayatımda hiçbir zaman bir kadına duyduğum hazzı bu kadar uzun süre ertelememiştim ama şimdi canavar serbest kalmıştı. Cehennemin köpekleri peşimde olsa bile duramazdım.

Islak sıcaklığı shaftımın etrafını germek için mücadele etti ve parmaklarımı karışık saçlarına sokana kadar elimi sırtında gezdirdim. Vücudunun bundan sonra geleceğini bildiği şeye hazırlandığını hissedebiliyordum.

İleri doğru itip sikimi amının derinliklerine gömerken, başının arkasına doğru bastırdım. Onun öğürme ve boğulma sesleri

Silikon sikimi her zamankinden daha derine, dar boğazından aşağıya doğru zorlarken beni daha da azdırdı.

Başının üzerinden Potomac Nehri'nin panoramik manzarası ve nihayet onu ele geçirdiğimde yakındaki yüksek bir binanın pencerelerindeki parlayan ışıklar görünüyordu. Onu dünyaya açmanın ama teknik olarak hala görünmemesinin röntgenci fikri sadece şehvetimi besledi.

Nefes almak için çırpınırken elleri yatak örtüsüne dolandı.

Yine de daha sert ittim, şaftım vücuduna girip çıkarken başını plastik şaftın üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdim.

Sikeyim! Onu sahte horozla yüz yüze sikişmeye zorlarken küçük vücudunun horozumu yuttuğunu görmek beni neredeyse çıldırttı. Başparmağım göt deliğine bastırana kadar elimi kıcının üzerinde kaydardım. Sabit bir basınç uygulayarak zayıf direncini kırdım. Bu sefer Nadia kalçalarını acıdan uzaklaştırmaya çalıştığında, sadece kendi yüzünü yapay penisin üzerine daha fazla itmeyi başardı.

Zihnini meşgul eden tek şeyin zevkli bir acı olduğunu bilerek, üç deliğinden de delinmekte olan savunmasız bedenine bakarken taşaklarım gerildi.

"Boşalacağım. Son santimi boğazından aşağıya alma zamanı."

Nadia başını sallamaya çalıştı ama saçlarını tutuşum buna engel oldu. Ayrıca, hayır cevabını kabul etmeyecektim. Kendisine kırılğan bir bakire gibi davranılmasını istemiyordu, benim de öyle bir niyetim yoktu. Onun için hissettiğim tüm ateş, sıcaklık ve tutkuyla onu becerecektim.

İtişlerimi durdurarak başının arkasına sabit, amansız bir baskı uyguladım. Dudaklarının kalın şaftın etrafında açılmasını izledim. Onu zorlayacak kadar kalındı ama dudaklarını inceltecek kadar da kalın değildi. Emrettiğim şeyi yaparken hâlâ dolgun ve pembe görünüyordlardı.

"Burnunun pencerenin camına değmesini istiyorum."

İtmeye devam ettim. Nadia'nın vücudu bu çabayla sarsılırken ağzının kenarlarından damlayan tükürükler çarşafı ıslattı.

Sonunda, küçük burnunun ucu bardağın soğuk pürüzsüzlüğüne dokundu.

"Şimdi ben boşalana kadar boğazının derinliklerinde tut,"

diye emrettim. Omuzları beni memnun etme çabasıyla titriyordu.

Başını tutmaya devam ederek, derinden ittim. Sonuna kadar çekip, tekrar içeri soktum. Orgazmımın arttığını hissedebiliyordum. Enfes

Basınç. Tekrar nefes alabilmesi için onu bırakmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç saniyem olduğunu biliyordum.

Bir çığlıkla, taşaklarımın onun şişmiş amına çarptığını hissederek derinlere doğru ittim. Ben salıverildiğimi haykırırken kalın dölleri iç duvarlarını kapladı. Hayatımın en mükemmel orgazmıydı.

Sikim hala içine gömülüyken, kolumu ortasına doladığımda başındaki tutuşumu gevşettim. Uzun yapay penis boğazından çıkıp dudaklarını geçerken çaresizce hırıltılarını ve nefes nefese kalışlarını duyana kadar yavaşça onu geri çektim.

Onu da yanıma alarak yanıma yığıldım.

Kolumu kaydırarak elimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve parmağımın ucuyla klitorisini aradım.

"Seninle işim henüz bitmedi, Kroshka."

CHAPTER 16

N^{adia}

Onunla birlikte olma hayallerim gerçeğe hiç benzemiyordu.

Rüyalarımda sadece o değil, ben de mükemmeldim.

Gerçekte, o kadar da değil.

Akıl almaz bir seks turundan sonra Mikhail sırt üstü uzandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Ağır nefes alıp verişini yavaşladı. Uykuya dalıp dalmadığını bilmiyordum. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Adam iki gündür ayakta idi, Gregor ve Samara'nın düşününün güvenliğini denetlemiş, sonra da beni kurtarmak için koşturmuştu.

Ben de gözlerimi kapatmaya çalıştım. Bunu yaptığım anda, ezici şüphe ve güvensizlikler zaten bunalmış ve bitkin zihnimi doldurdu.

Bu çok fazlaydı - çok fazla.

Bu ben değildim. Ben *bu* kız değildim. Benim gibi kızlar Mikhail gibi erkekleri elde edemezdi. Adam karanlık, süper seksi bir James Bond gibiydi. Muhtemelen pahalı parfümler sıkarak, Fransızca konuşan, iç çamaşırlarıyla dolaşan ve seçkin Monako kumarhanelerinde Bakara oynayan kadınlarla çıkıyordu. Şampanya ve havyardan hoşlanan sofistike kadınlar. Seks oyunlarının nasıl oynanacağını gerçekten bilen ve bir seks oyuncağını derinlemesine yutmaya çalışma fikri karşısında ağlamayan kadınlar.

Ben o kadınlardan biri değildim. Öyle olduğumu sanıyordum.

Onun için ve kendim için onlardan biri olmak istedim. Ama yalan söyledim.

Onun acımasız cinselliğine dayanabileceğimi söylediğimde yalan söylemişim. Onunla boyumdan büyük işlere kalkışmışım.

Mikhail'le birlikte olmayı istemenin hayali ve sonunda onunla birlikte olmanın acı gerçekliği kafamda ve bedenimde çarpıştı. Ve tek düşündüğüm, bir sahtekâr olduğumdu. Bu ben değildim.

Doc Martens ve babydoll elbiseler giyerdim. Çoğu zaman parfüm değil, mücevher kaynak meşalemden çıkan oksijen-yakıt gibi kokardım. Sahip olduğum tek uyumlu iç çamaşırı takımı, yıllar önce Yelena tarafından on yedinci yaş günüm için Victoria's Secret'tan alınarak bana hediye edilmişti. Kâğıt mendil ve kurdele ambalajından hiç çıkarmamışım bile. Bildiğim tek kart oyunu Texas Hold'em'di ve şampanyadan nefret ederdim. Mükemmel bir randevudan anladığım pizza yemek ve Netflix'te bir şeyler izlerken kanepeme sarılmaktı.

Bunların hepsi yanlıştı.

Gözlerimi açtım ve yatak odasına baktım. *Şunun evine bak. Batman'in yatak odası böyle bir yer olmalı.* Her şey şık ve yeniydi - ve çok griydi - duvarlar, yatak örtüsü, elektronik eşyalar. Bir sürü gri. Ve kimin yatak odasında böyle pencereler vardı? Yani çoğu binadan daha yüksekte olduğumuzu biliyordum ama yine de!

Kuyumcu dükkânının üzerindeki küçük, şirin dairemi düşündüm. Kardeşlerimden işimi kurmama yardım etmek için harcadıkları paranın dışında herhangi bir ek para almayı reddederek, rafları ve masaları dolduran tüm eklektik parçaları bulmak için sayısız hafta sonunu bit pazarlarına, garaj satışlarına ve ikinci el dükkanlarına giderek geçirmiştim. Mobilyaların hiçbiri birbirine uymuyordu ve ben de bundan hoşlanıyordum. Sanırım büyürken hiç sahip olamadığım evim gibi hissettiriyordu.

Çocukluğumun geçtiği ev bir kaleydi. Daha çok babamın işi ve annemin sosyal hırsları için bir gösteri merkezi olduğundan, hiçbir zaman bir ev değildi. Oyuncaklarımızı asla ortalıkta bırakamazdık ya da resimlerimizi buzdolabına bile koyamazdık. Erkek kardeşlerim benden birkaç yaş büyüktü ve annemle babam rahatsız olamazdı, bu yüzden yatak odamda tek başıma oynayarak sayısız saatler geçirdim. Ve orası bile pek sığınılacak bir yer değildi. Annem odamı istediği gibi dekore etmişti, bu yüzden raflara kendi oyuncaklarını koymama ya da duvarlara erkek gruplarının posterlerini asmama asla izin vermediler.

Kendime ait hiç mutlu anım yoktu, bu yüzden yeni dairemi başkalarının atılmış anılarıyla doldurdum. Büyüklerin eski fotoğrafları-

Benimmiş gibi davranmayı sevdiğim büyükanne ve büyükbabalarım. Mutfak dolaplarının üstünü kaplayan ellili yıllardan kalma kurabiye ve bisküvi kutuları. Her yüzeyde hafif sarı dantel örtüler. Ve renk... çok ama çok fazla renk. Taze çiçekleri de çok severdim. Her hafta taze bir demet almadan bakkala gitmezdim. Sanırım bütün gün soğuk metalle çalıştıktan sonra, sıcak küçük dairemin merdivenlerini tırmanıp renkleri ve biraz da doğayı görmek güzeldi.

Yatağının başucundaki çalar saate baktım. Sabahın erken saatleriydi. Gregor ve Damien Mikhail'den bir güncelleme bekleyecekti. Dün geceyle ilgili cevaplar isteyeceklerdi. Yalnız değillerdi. Ben de istiyordum ve bu kez beni oyalamalarına izin vermeyecektim. Bu kez bana aile işiyle ilgili her şeyi, her ayrıntıyı anlatacaklardı. Bilmeye hakkım vardı.

Dikkatlice bir bacağımı yorganın altından çıkardım ve yere koydum. Sonra kalçalarımı kenara doğru salladım. Tanrıya şükür Mikhail sarılacak tipte biri değildi. Kocaman yatağın diğer tarafında yatıyordu ve kolu hâlâ gözlerinin üzerindeydi. Mikhail gibi bir adamın seksten sonra benimle kaşılaşmak istemesi düşüncesi karşısında kıkırdamamı bastırmak zorunda kaldım.

Özellikle de az önce yaptığımız kontrolsüz, tabu seks.

Lanet olsun, çok yoğundu.

Sonunda sinir bozucu bekaretimi kaybetmek için harika bir yoldu ve kesinlikle bir çocuğun kullanılmış arabasının arkasında garip bir şekilde beceriksizleşmenin popüler kültür versiyonunu yendi.

Yani, bu büyük bir sürpriz değil. Birkaç yıl önce bana attığı o sapıkça şaplaktan sonra, sertlikten hoşlandığını anlamıştım. Ama az önce yaptıklarımızın bazılarının bazı eyaletlerde *yasal* olduğunu bile sanmıyorum.

Şaplak.

Edepsiz

konuşmalar.

Seks

oyuncakları.

Her şey seksi bir filmde fırlamış gibiydi. Her zaman böyle şeylerin hayalini kurmuş olsam da, insanların *gerçek hayatta* bunları yaptığını hiç düşünmemiştim.

Diğer ayağımı yere koydum ve omuzlarımı yavaşça yukarı kaldırdım. Yorganı kalçalarımın henüz itmişti ki geriye doğru çekildim. Göz açıp kapayınca kadar sırt üstü yatmıştım ve iri yarı, öfkeli bir erkek üzerime çıkmıştı. Mikhail bileklerimi kavradı ve kollarımı başımın üzerine kaldırmaya zorladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sanırım bu, uyuyup uyumadığına dair sorunun cevabıydı. Mikhail gibi eski bir askerin sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yanımda mutluluk içinde uyuyakalacağını düşünmemeliydim. Muhtemelen genellikle gözleri açık, ayakta ve her seferinde sadece birkaç dakika uyurdu.

'İstedğini aldın' demek benim için çok kaba ve ikimize de yakışmayan bir şeydi.

"Ben... ben... işimizin bittiğini sanıyordum?"

Safir mavisi gözleri kararan ışıktaki simsiyah görünüyordu.

"Bitti mi?"

Karnıma bastırdıkça sikiimin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"İşimiz bitmiş gibi mi hissediyorsun?" diye homurdandı başı aşağı inerken. Dişlerinin kenarını boynumun sütunu boyunca sıyırdı, küçük yalamalarla acıyı yatıştırdı. Kalçalarımı onunkilere sürtmek için kaldırdım.

"İşte böyle, bebeğim. Bırak gireyim. Söz veriyorum, çektiğin acıya değecek."

Kalın aletini hâlâ ağrıyan amıma sokmaya zorladığında utanç verici bir şekilde ıslanmıştım bile.

Tanrı yardımcım olsun, acıyı seviyordum ve o buna değmesini sağladı.

Bir saat sonra, Mikhail beni arkamdan tutarken yan yatıyordum. Beni kaşıklıyordu. *Kim biliyordu ki?* Onun hakkında yanılıyor olabilir miydim?

"Mikhail. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Kardeşlerim benim için çok endişelenecek."

Mikhail yataktan kalkmadan önce omzuma bir öpücük kondurdu.

"Haklısın. Ayrıca, onlara bizden ne kadar erken bahsedersen o kadar iyi olur."

"Biz mi?"

"Evet, biz."

Çarşafı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Kardeşlerime söylemek için acele etmeme gerek olduğunu sanmıyorum." Üç yıl içinde hiçbir şey değişmemişti. Mikhail'le birlikte olmamı kabul etmelerine imkân yoktu. Bana hiçbir zaman sağlam bir neden sunmamış olsalar da, bunun onlar için bir başlangıç olmadığını açıkça belirtmişlerdi.

Mikhail yatağın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Önümde durarak bakışlarımı kaldırmak için parmağını kullandı. Buna gerek yoktu. Dümdüz karşıya bakmamın imkânı yoktu. Benim kısa boyum ve onun uzun boyuyla, yavaşça sertleşen siki tam ağzıma geliyordu. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Bebeğim, anlayan için ne yapmam gerekiyor?" "Neyi anlayan için?"

"Sen benimsin. Geri dönüşü yok. Bu bir anlaşma. Benim tarafımdan ayrılmıyorsun, bu da kardeşlerinin bilmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Seviyormuş gibi davranıyorsun - benden hoşlanıyormuş gibi davranıyorsun," diye kekeledim. Yine ezik bir kız öğrenci gibi davranıyordum. Bir çocuk için kızarıyordum. Aşk kelimesini kullanmaktan bile korkuyordum.

Mikhail buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. "Benim sevimli kroshka'm. Bunu çoktan geride bıraktık."

"Ben sizin alıştığınız kadınlar gibi değilim. Acı verici derecede utangacım ve yetiştirilme tarzıma rağmen hiç de sofistike değilim. Klasik müzikten ve ıstakozdan nefret ederim. Partiler için giyinip kuşanmaya katlanamam. Evde oturup film izlemekten, pizza yemekten ve bit pazarına gitmekten hoşlanırım. Fransızca konuşamam, sütyenler can sıkıcıdır ve Bakara oynamayı bile bilmem!"

Mikhail güldü. Beni hayrete düşürdü. Güldüğünde farklı bir insan gibi görünüyordu. Muhteşem ağzı geniş bir gülümsemeye dönüşürken gözlerinin kenarları kırıştı. Duygularını ve yüz hatlarını kontrol altında tutarken dudaklarını sert bir çizgi halinde ince görmeye o kadar alışmışım ki, bu şaşırtıcı bir dönüşümdü.

"Bakara nasıl oynanır benim de en ufak bir fikrim yok ve eğer sütyen giymekten vazgeçmek istiyorsan seni sonuna kadar destekliyorum."

"Ama...."

Mikhail ellerini omuzlarıma koydu ve beni dikleştirdi. Başımın arkasını kavrayarak beni göğsüne bastırdı ve bana sıkıca sarıldı. Bedenlerimiz hala yataktan kalma sıcakken, bu inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Sadece onun kollarının gücüne ve vaadine gömülmek istiyordum.

"Bence seninle ilgili en sevimli şeylerden biri, benim için ne kadar seksi ve ilgi çekici olduğun hakkında hiçbir fikrin olmaması."

Yüzüne bakmak için kucağından geri çekilmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Ben mi? Ciddi misin?"

Buna inanmak benim için hâlâ çok zordu. Bir bit yeniği olmalıydı.

Bir ayakkabı daha düşmek üzereydi.

"Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Seni güvende tutabileceğim Gregor'un evine geri götürmeliyiz. Sonra kardeşlerinle aramızdaki meseleyi hallederiz. Şimdi içeri gir ve bir duş al. Yarım saat içinde yola çıkmamız gerekiyor," diyerek kıçıma hafif bir şaplak indirdi.

Duşta geçirdiğim süre boyunca, o gün yaşadığım çılgın olaylar dizisini kafamda evirip çevirdim. Beni öldürmeye çalışan adamlardan, kardeşimin hayatımı gözetlediğini ğrenmeme, Mikhail'le sonunda seks yapmamıza kadar. Her şey karmakarışıktı. Samara ve Yelena'dan tavsiye istemek için her zamankinden daha fazla sabırsızlanıyordum. Ne yapacaklarını biliyorlardı, bundan emindim. şu anda Mikhail'e yaptığım gibi bir adamın gelip hayatlarının kontrolünü ele geçirmesine kesinlikle izin vermezlerdi. Sorun şu ki, bundan bir çıkış yolu göremiyordum. Daha büyük sorun ise, bir tane istediğimden emin değildim.

Ailem gibi çılgınca varlıklı bir adamla birlikte olmayı hiç istemedim. Normalliği arzuluyordum. Sinemaya gitmekten ve GrubHub restoran kuponlarından yararlanmaktan hoşlanan ortalama bir adamla birlikte olmak istiyordum. Sanırım her zaman Mikhail'in mütevazı bir maaşı olduğunu düşünmüştüm ve bu da bana her zaman cazip gelmişti. Büyük evlere ve zenginliğe alışık olmadığımdan değil. Sadece bu konuda hiç rahat değildim.

Böyle bir yerde yaşamak için gereken paranın muhtemelen yasal yollardan gelmediğini inkâr etmek mümkün değildi. Ailemin sözde ithalat-ihracat işinin daha tatsız yönlerini öğrendiğimde, sanırım bu ayrıntıların Mikhail ve onun aile şirketindeki konumu hakkında ne anlama geldiğini zihnimin gerisine ittim. Kardeşlerimin güvenliğinin Mikhail'in günlük içlerinden ibaret olduğunu ve onların suç dolu yaşam tarzlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmekle çok saflık etmişim.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. Az önce beni öldürmeye çalışan kişiyle ve Mikhail'le olan ilişkimdeki bu dramatik değişiklikle uğraşmakla yeterince uğraşıyordum. Ne de olsa seks yapmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hayatımdaki tüm gözetleme ve müdahaleleri için onu affedip affetmeyeceğimden emin değildim. Bir geleceğimiz olmayabilirdi.

Duştan çıktığımda yatağın üzerinde yeni kıyafetlerle dolu bir çanta duruyordu.

Mikhail yatak odasına girdi. Saçları ıslaktı ve üzerinde uzun kollu siyah bir termal tişört ile siyah spor kıyafeti vardı. Bir yerlerde ikinci bir yatak odası olmalıydı. Tabii ki olmalıydı. Burası muhtemelen binanın yarısını kaplayan çatı katlarından biriydi. Benim bin metrekarelik tek yatak odalı dairemle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Bunlar benim için mi?"

Mikhail başını salladı. "Bugünlerde nelerin teslim edilebildiği inanılmaz. Başımızın daha fazla belaya girme ihtimaline karşı bebek elbisesi yerine daha *uygun* bir şey giymeni istiyorum."

Çantanın içine baktım, sonra tekrar ona. Havlumu düzeltip utangaç bir şekilde bakışlarımı kaçırdım.

Mikhail kıkırdadı. "Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Gerçekten de aptalcaydı, az önce onun yatağında yaptıklarımız düşünüldüğünde, iki kez, üç kez - hayır, tüm bunları tekrar düşünmeye başlayamazdım.

Çantaya uzanarak bir çift siyah kargo pantolon ve siyah balıkçı yaka çıkardım. Kendimi oldukça yaramaz hissederek külotumu ve sütyenimi giymeden ikisini de giydim. Üzerime tam oturdular. Banyoya geri döndüm ve aynada kendimi gördüm.

Belalı biri gibi görünüyordum.

Daha önce hiç tamamen siyah giyinmemiştim. Samara ve Yelena'nın böyle giyindiklerinde çok vahşi göründüklerini düşünürdüm hep. Sanki karşılına çıkan her şeyin üstesinden gelebileceklermiş gibi. Makyaj yapmıyor olmam çok kötüydü. İlk kez parlak kırmızı ruj sürdüğümde nasıl görüneceğimi merak ediyordum. Hala nemli olan buklelerimi kabarttım ve yansıma bakmaya devam ettim. Saç kurutma makinesi bulamamıştım, bu da saçlarımın dalgalı, çilek sarısı bukleler halinde kuruyacağı anlamına geliyordu. Genelde saçlarımı dağınık bir topuz yapardım ama saç tokası kullanmadığım için mutluydum. Saçlarımın vahşi ve dağınık görünmesi fikri hoşuma gitmişti. Kıyafetimle uyumluydu ve bana tuhaf bir güven dalgası veriyordu.

Belki de bu Mikhail ve onun sevdiği şeylerle ilgili değildi.

Bende daha yeni farkına vardığım bir şey görüyor olabilir miydi?

Komikti. İlk tanıştığımızda Yelena bana burcumun Aslan olduğunu ve burcuma göre dramatik ve cesur olmam gerektiğini söylemişti.

Bunun tam tersi olmam onu hep rahatsız ederdi. Bana içimdeki aslanı kucaklamamı söylerdi. Ona işaretlerin yanlış olduğunu söyledim.

Her zaman işaretlerin asla yanlış olmadığını söylerdi.

Belki de haklıydı.

Yelena'yı görmek ve ona söylemek için sabırsızlanıyordum.

Kükre!

CHAPTER 17

N*adia*

Ben yatak odasından çıktığımda MIKHAIL yemek masasında ekipmanlarını hazırlıyordu. Bir silahı yeniden birleştirirken tanıdık silah yağı kokusu odayı dolduruyordu.

Silaha baktım. "Bu bir Mossberg 500 mü?" Mikhail tereddüt etti. "Evet," diye cevap verdi sonunda.

Dikkat dağıtmak ve odadaki gerginliği azaltmak için masanın üzerinde duran mühimmat kutusunu aldım. "Brenneke Maksimum Bariyer Delici 12 kalibrelik av tüfeği kurşunları," dedim paketi okurken. "Çimento duvarı delip geçmeyi mi planlıyorsun?" diye şaka yaparken gülüşümün tiz ve tenekemsi bir niteliği vardı, bu da gerginliğimi gösteriyordu.

"Aslında bir tuğla."

"Ciddi misin?"

Mikhail başını salladı. "Size saldıranların Novikoff'ların bazı kiralık katilleri olduğundan şüpheleniyorum. Eğer yanılmıyorsam, oğulları babaları şehir dışındayken onun evinde gece geç saatlere kadar süren etkinlikler düzenliyorlar. Aldığım bilgiye göre, sırtlarını duvara dayayıp oturuyorlar ve babalarının votkasını içip pahalı purolarını tütürüyorlar. Eğer onlara ve babalarına bir mesaj göndermemiz gerekirse, hazırlıklı olmak istiyorum."

Bu bilgiyi benimle paylaştığı için garip bir şekilde memnun olmuştum. Yarı yarıya beni başından savmasını bekliyordum. "Range-R mı kullanacaksın?"

Mikhail elindeki silahı bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Elbette."

Range-R, her türlü duvardaki en ufak bir hareketi okuyabilen gelişmiş bir hareket dedektörüydü. Eğer bir adam evin derinliklerindeki bir dolabın içinde nefes alıyorsa Range-R bunu algılayabilirdi. Filmlerdekinin aksine, ısı algılama dedektörleri duvarların içinden çalışmazdı.

"Yüz metre kadar yaklaşmanız gerekecek." diye devam ettim.

Mikhail beni incelemeye devam ederken kaşları çatıldı. Dikkatle cevap verdi, "Planımız bu."

Başımı salladım. "Bu yanlış mühimmat. Özel Kuvvetler Kısa Magnum'larından var mı?"

Mikhail sandalyesine geri oturdu. Bir kolunu arkaya attı ve yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı. "Burada neler oluyor?"

Saçlarımı omzuma attım ve yeni belalı kişiliğimi benimseyerek siyah balıkçı yakamı düzelttim. Çenemi havaya kaldırarak, "Neden? Etkilendin mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet... ve biraz da kafam karışık."

Büyük bir gizem değildi. Ben küçük bir kızken, benden çok daha büyük ağabeylerimle geçirdiğim neredeyse tek zaman, mutfak masasının etrafında oturup silahlarını temizledikleri zamandı. Sık sık hız, kalibre, yörünge, namlu yivleri ve benzerleri hakkında konuşurlardı. Orada oturur ve her bir silahı parçalara ayırmalarını, temizlemelerini ve yeniden birleştirmelerini izlerken onları dinlerdim. Bazen tüfek namlularını cilalamama bile izin verirlerdi. Elbette, silahları avcılık ve hedef atıcılığı için kullandıklarını söylediklerinde buna inanacak kadar saftım. İnsanları kastettiklerini fark etmemiştim.

Omuz silktim. "Kardeşlerimden öğrendim."

Mikhail söylediklerimi düşünürken av tüfeği fişeklerinden birini parmaklarının arasında çevirdi. Bir an durakladıktan sonra, "Yanılıyorsun. Bunlar otuz beş yüz fit pound enerjiye ve namludan çıkar çıkmaz bin altı yüz elli hıza sahip."

"Aynen öyle. Duvarda muazzam bir delik açacak ama bunu yaparken ileriye doğru momentumunun çoğunu kaybedecek. Özel Kuvvetler'in kısa magnumları namludan çıkış hızı sadece bin dört yüz yetmiş altı ile biraz daha düşüktür ama daha küçük bir delik açarak daha hassas bir vuruş sağlar."

Mikhail'in kaşları havaya kalktı. "Aslında haklısın. Kısa magnumlara geçeceğim."

Bir gurur dalgası hissettim.

Mikhail önümde durmak için hareket etti. Çenemi kavradı ve alt dudağımı dişlemek için eğildi. "Şu anda ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı? Eğer vaktimiz olsaydı, seni bu masanın üzerine atar, bacaklarını ayırır ve sana bir yemek yapardım."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu çok fazlaydı. Yıllar boyunca onun soğuk ve mesafeli tavrına alıştıktan sonra, bu yeni, agresif ve sahiplenici Mikhail'le başa çıkamazdım. Gergin bir şekilde gülerek geri çekildim ve kucaklamasını kırdım. "Şu anda benim ve muhtemelen ailemin peşinde bir grup katil aptalın olması çok kötü."

Sanki az önce güneşin parlamaması çok kötü bir şeymişim gibi omuz silktili. Aileme yönelik tehdide karşı takındığı rahat tavır, bunun olağandışı bir olay olmadığı anlamına gelebilirdi. Bu ürpertici bir düşünceydi.

Parmak eklemlerinin arkasını yanağıma sürttü. "Her birinin kafasına birer kurşun sıktığım an, seni yatağıma geri götüreceğim ve bir hafta boyunca oradan ayrılmana izin vermeyeceğim."

Ne kadar romantik, tam da her kızın erkek arkadaşından duymayı hayal ettiği sözler.

Mikhail ve benim sonunda bir araya geleceğimizi hayal ettiğim onca zaman boyunca hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman bir silah masasının üzerinde, cinayet hakkında gelişigüzel sohbet etmemiştik. Kardeşlerimle biraz garip akşam yemekleri, onların Mikhail'e küçük kız kardeşleriyle çıktığı için takılmaları ve tembel Cumartesi sabahları Doğu Pazarı'nda dolaşıp kahvelerimizi yudumlarken hayal etmişim. Yıllar boyunca hem kardeşlerim hem de Mikhail hakkında ne kadar kasıtlı olarak kalın kafalı davrandığım gerçekten sarsıcıydı. Tüm işaretler oradaydı. Sadece ben onları görmek istememişim.

Dün geceden sonra, Ivanov kardeşlerin sadece küçük kız kardeşi olmadığını kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Güçlü Ivanov mafya ailesinin bir üyesiydim. Ve görünüşe göre şimdi de onların en iyi infazcılarından birinin kız arkadaşıydım. Sorun şu ki, öyle olmak istediğimden emin değildim. Bunu nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilirdim? Sanki bunca zamandır Mikhail'i *The Bodyguard*'daki Kevin Costner gibi düşünüyordum, sessiz, güçlü ve düşünceli ama gizliden gizliye tatlı ve koruyucu. Şimdi ise daha çok *Fear*'daki Mark Wahlberg'e benziyor mu diye merak ediyorum; yoğun, sahiplenici ve belki biraz da cinayete meyilli.

Belki de ona karşı adil davranmıyordum. Düğün, dükkânıma zorla girilmesi, üç kişiyi öldürmesi arasında oldukça aşırı bir on iki saat geçmişti.

insanlar, sonunda seks yapıyoruz. Teknik olarak, sadece seks değil, daha çok akıllara durgunluk veren, tamamen sapkın, çılgın orgazmik, beni tekrar tokatlayan, çarşafı vuran seks. Belki de ortalık sakinleşene kadar beklemem gerekiyordu? Belki de saldırıdan sonra bir tür yüksek alarm, aşırı asker modundaydı ve hayalimde kurduğum güçlü, sessiz, tatlı bir şekilde koruyucu Mikhail olmaya geri dönecekti.

Ellerimle ne yapacağımı bilemediğimden M16A4'ün keskin nişancı dürbünüyle oynadım. "Gregor'a giderken dükkânıma uğrayabilir miyiz? Birkaç şey almam gerekiyor."

Mikhail saçlarımı okşadı, sonra ensemini hızlıca sıktı. "Üzgünüm bebeğim, hayır. Oraya geri dönemezsin."

"Ama çantama, cep telefonuma ve giyecek kıyafetlere ihtiyacım var. Geri dönmem ne kadar sürer?"

"Geri dönemezsiniz dediğimde, asla demek istiyorum. Alanı tehlikeye attılar."

"Hiç mi? Bunu kabul etmedim. Sana mağazamı taşımak ya da kapatmak gibi bir niyetim olmadığını söylemiştim."

"Şu anda orada yatan üç ceset olduğunun farkında mısınız?" "Yani?

Cesetlerden kurtulup sadece kanı temizleyebiliriz." *Cesetlerden kurtulup kanı temizlemek mi? Ben kimim ki?*

Bunu gerçekten söyledim mi? Tüm bu mafya ailesi zihniyetine kapılmanın ne kadar kolay olduğunu düşünmek ne kadar da dehşet vericiydi. Kardeşlerimin ve Mikhail'in para kazanmak için yaptıklarının gerçek, acımasız gerçekliğiyle yüzleştikten sadece birkaç saat sonra böyleysem, bundan bir yıl sonra nasıl olurum? İki yıl mı? On yıl? Bir ömür boyu? Yelena ve Samara ile Mikhail'in gömleklerindeki kanı temizlemek için bulduğum yeni bir çamaşır yıkama çözümü hakkında sohbet ederken kırmızı şarap içen kalın bir New York aksanıyla karikatürize edilmiş bir görüntü zihnimde belirdi. Peki ya çocuklarımız olsaydı? Çocuklarımız da babalarının izinden mi gidecekti?

Başımı sallayarak karşımdaki uzun boylu, öfkeli adama odaklanmaya çalıştım. "Dün geceki olayların kariyerimi ya da hayatımı raydan çıkarmasına izin vermeyeceğimi açıkça belirttim."

"Ve sana bunun pazarlığa açık olmadığını söylemiştim. Orada işin bitti. Adamlarım dairenizden neye ihtiyacınız varsa toplayacaklar. İşlerimi hallettikten sonra bunu sağlayacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin ya da adamlarının eşyalarımı karıştırmanızı istemiyorum. Neden ben de seninle gelip eşyalarımı toplayamıyorum?"

işlerle ilgileniyor musun?"

Cinayet, kargaşa ve ceset imhası gibi şeyler. Sadece erkek arkadaş şeyleri.

Öfkeyle silahlarını büyük siyah bir spor çantasına tıktırmaya başladı. "Öncelikle, çünkü hâlâ tehlikeydesin ve oraya geri dönmene izin vermeyeceğim. İşte bu yüzden. İkincisi, çünkü ben öyle söyledim."

Avuçlarımı açarak kollarımı kaldırdığımda ağzım açık kaldı. "Sanki bana emir verilecek bir çocukmuşum gibi, *ben öyle dediğim için demedin mi cidden?*"

Mikhail çenemi avucunun içine aldı. "Çocuk gibi davranırsan, çocuk gibi muamele görürsün. Belki de seni dizlerimin üzerinde çevirip artık kimin yetkili olduğunu hatırlatmam gerekiyordur?"

İç kalçalarımı sıktım. Bu çok tabuydu, çok yanlıştı ama lanet olsun ki bu fikir midemi altüst etmedi. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ona kızgınlığın da ötesindeydim. Az önce beni yoğun bir şekilde becerdiği için hâlâ ağrım vardı. Bunun benim de ilk seferim olduğu gerçeğini boş verin, şu anda hissettiğim en uzak şey bakire olmasına rağmen.

Üzerimde ne tür bir kara büyü etkisi vardı ki, elinin kıcımda olması fikri bile içimi ısıtıyordu? Hastalıklı, çarpık bir yanımla onu daha da zorlamak istiyordum. Mikhail ile ateşli, öfkeli bir seks hayali zihnimde canlandı. Merhamet dilediğim ama merhamet görmediğim, zevk ve acıyla çılgılık atmama neden olacak türden bir seks. Yanaklarım kızarıırken göğsüm gerildi. Özgür kalmak için çırpınırken o güçlü dövmeli kolların beni tuttuğunu hayal ettiğimde nefes almakta zorlanıyordum. Eğer onu yeterince kızdırırsam, en büyük tabu fantezim olan kıcımla alma tehdidini yerine getirecek miydi? Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Cesaret edebildim mi?

Derin bir nefes alarak, onu tamamen kızdıracağını bildiğim tek şeyi söyledim. "Poshel na khuy, Mikhail!"

Zaman durdu.

Gözleri kısılırken ellerini yumruk yaptı. Yavaşça, sanki devasa, korkunç bir dağ aniden canlanmış gibi, bana doğru iki ölçülü adım attı.

Kalbim durdu. Lanet olsun. Bu bir hataydı. Aman Tanrım! Ne yaptım ben? Yatıştırıcı bir el kaldırdım. "Bekle, ben-"

Ben daha cümlemleri bitirmeden saldırdı.

CHAPTER 18

M*ikhail*

Onu omzumda taşıyarak yatak odasına götürdüm ve yatağın ortasına yatırdıktan sonra anlamlı bir şekilde geri dönüp kapıyı kilitledim.

"Bunun için zamanımız yok, Mikhail! Kardeşlerimin bizi beklediğini söylemiştin."

Kemerimi çözerken "Bekleyecekler," dedim.

"Bak, bunu söylememeliydim. Sadece seni kızdırmaya çalışıyordum."

"Başardın."

"Bu konuda ciddi olamazsın?" "Ciddi gibi mi görünüyorum?"

Nadia yatağın diğer tarafına geçip zıpladı. "Bak. Özür dilerim! Tamam, tamam! Bunu söylememeliydim. Aptallığın da ötesindeydi ve söylediğim anda pişman oldum."

"Bunu duymak güzel olsa da, cezanızı değiştirmeyecek." "Ceza mı?"

"Beni duydun."

"Bu çılgınlık!"

Kemerimi çıkardım, ona yaklaşırken kalın deriyi ellerimin arasında katladım.

"Çılgınca olan ne biliyor musun? Aklımda sadece senin güvenliğin varken bana itaat etmeyi reddetmen."

Nadia'nın sevimli ağız protesto için açıldı ve sonra hemen kapandı.

"Şu anda her şeyin berbat durumda olduğunun farkındayım. Bebeğim, senin bildiğinden çok daha fazlasını anlıyorum. Ama bu sana etrafta huysuz bir çocuk gibi dolaşıp kendini tehlikeye atma hakkını vermez."

Gerçekten anladım. Bir insan benim gibi bir hayat yaşayıp da trajedi yaşamamış olamaz. Dün gece olanlardan dolayı hissettiği keder ve endişeyi biliyordum. Sorun tam da bu şeylerin onu umursamaz yapmasıydı. Bunun daha önce de olduğunu görmüştüm. Hayatın belirsiz olduğu, o halde neden umursayalım ki düşüncesi. Kendisi fark etse de etmese de, güvenliğine yönelik bu dikkatsiz tavrının ölümüne neden olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ve bu kabul edilemezdi.

Küçük kızım benim için çok önemliydi, özellikle de artık onu kendime ait olarak görmeye karar vermişken. Onu uzaktan güvende tutmak için aşırı çaba sarf etmemiştim, ancak doğrudan benim korumam altındayken onu kaybetmek istemedim. Sikeyim hayır. İhtiyacı olan şey aşırı bir rahatlamaydı. Şeytanlarını kovacak birine. Ruhu sakinleştirmek için sert bir sikiş gibisi yoktu.

Yatağın diğer tarafında volta atarken onu izledim. Yabani bukleleri omuzlarının üzerinden sırtına doğru süzülüyordu. Yakında aynı bukleler yumruğuma dolanacaktı. İkimizin de gizliden gizliye arzuladığını bildiğimiz cezadan kurtulmak için konuşmaya çalışırken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Gizliden gizliye ihtiyacı vardı.

"Güvenlik kameraları koydunuz-"

İyi denemeydi.

Onu güvende tuttuğum için beni suçlu hissettirmezdi.

"Evet. Seni izliyordum. Evet. Evet. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama kroshka, bunu doğru nedenlerle yaptım ve sen güvende olur olmaz hayatımızın geri kalanı boyunca her lanet günde sana bu nedenlerin her birini göstereceğim."

Kararlılığının eridiğini görebiliyordum. Güzel gözleri fırtına öncesi gökyüzü gibi koyu mavimsi bir griye dönüşüyordu. Şüphesini uyandırmamaya dikkat ederek birkaç adım daha yaklaştım ve ona evcilleştirilmesi gereken vahşi bir hayvan gibi davrandım. Şimdi onu yatak ile yatak odasının uzak duvarı arasında köşeye sıkıştırmıştım. Tek kaçıışı benden geçiyordu.

"Ama şimdi, sen ve ben bu odadan çıkmadan önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturacağız."

"Üzgün olduğumu söyledim. Şu anda evime dönmeye çalışmanın ve bunda ısrar etmenin aptalca olduğunu kabul ediyorum."

"Evet, öyleydi. Benimle savaşmaya devam edemezsin, bebeğim. Bu çok tehlikeli. Soru sormaksızın tam itaatine ihtiyacım olduğunu söylediğimde ciddiylim."

Gömleğinin eteğiyle sinirli bir şekilde oynamasını, başını eğmesini ve bakışlarımla buluşmayı reddetmesini izledim.

Uzun bir süre sonra, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Benden itaatkâr bir şekilde özür dilediğini duymak, doğrudan sikime çiğ bir şehvet dalgası gönderdi.

Ona ne kadar üzüleceğini göstermenin zamanı gelmişti.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandım.

"Lütfen. Korkuyorum. Kızgın olduğunu biliyorum...."

"Korkmalısın, Kroshka. Teper' vstan' na koleni."

Nadia hâlâ tereddüt ediyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan kemeri boynuna geçirdim ve onu kendime çekmek için kullandım. Eğilerek kalkık yüzüyle buluştum. Dudaklarımız arasında sadece bir nefeslik mesafe vardı. "Dizlerinin üzerine çök dedim."

İçimdeki canavarı serbest bırakarak kemeri bıraktım, saçlarını avuçladım ve onu dizlerinin üzerine ittim.

Saçlarını tutmaya devam ederek kot pantolonumun fermuarını yavaşça açtım. Alt dudağı titriyordu. Daha önce ona o silikon aleti yutturduğum zamanı hatırladığını biliyordum.

Uzunluğunu boğazından aşağı kabul etmek için nasıl mücadele ettiğini hatırlıyorum. Sikimin daha uzun ve kalın olduğuna dair uyarımı hatırlıyorum.

Şaftımı serbest bıraktım. Onu kavrayarak elimi yukarı aşağı gezdirdim. Nadia geri çekilmeye çalıştı ama saçlarını tutuşumu gevşetmeyi reddettim.

"Ağzını aç."

Nadia ağladı, "Lütfen. Bunu yapamam."

"Sana söylediğimi yapacaksın. Şimdi ağzını aç."

Pembe dudakları zar zor açıldı. Umurumda değildi. Bu sadece sikimi zorla içine sokmanın verdiği zevki artıracaktı. Yaklaşarak bir ayağımı dizlerinin iki yanına koydum. Kendini kafese kapatılmış gibi hissetmesini istiyordum. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi, çünkü yoktu. Yumrukladığım sikimin başını alt dudağına dayadım. İçeri itmeden birkaç dakika önce hassas ucun üzerinde nefes nefese kaldığını hissedebiliyordum. Hissettiğim ilk şey alt dişlerinin hafifçe sıyrılması oldu. Acı hissi tepkimi hafifletti. Daha da içeri ittim. Onun

Sert etimin ağzını doldurması hissine alışmaya çalışırken dili sikimin alt çıkıntısı boyunca hareket etti.

Küçük elleri uyluklarıma bastırmak için kalktı. Ona ellerini indirmesini söyleyebilirdim ama boş yere geri itmeye çalışması fikri hoşuma gitmişti. Avantajlı pozisyondaydım. Ağzını sikhemi engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu düşünceyle, ittim.

Nadia öğürdü. Ağzı kapandı. Dişlerinin baskısını hissedebiliyordum. Saçlarını çekerek başını geriye doğru ittim. Tekrar soktum. Bu kez sikim boğazının arkasına bastırırken attığı irkilmiş çılgılığı gerçekten hissedebiliyordum. Tırnakları kalçalarıma batıyordu. Pes etmeyi reddettim.

Nefes almasına izin vermek için hafifçe geri çekerek, "Her santimini yutacaksın, bebek kız" diye uyardım.

Başını sabit tutmak için iki elimi kullanarak sikimi tekrar dudaklarının arasından geçirdim. Ben daha derine ittikçe dudaklarının sikimin kalınlaşan tabanı üzerinde incelerek gerilmesini izledim. Sadece yarısını almıştı. Henüz boğazına kadar sokmamıştım.

Oda benim ağır nefes alışlarımla ve onun inlemelerinin sesleriyle doldu. Kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim, boğazının arkasına hafifçe bastırarak öğürme refleksiini tükettim. Hazır olduğunda, ileri doğru ittim. Direncini aşarak, şaftım derinlere kayarken boğazının sıkı kavrayışını hissedebiliyordum. Başını kavradığımda, pürüzsüz bir sütun oluşturmak için başını geriye yatırdım. Son bir hamle daha yaptım. Çenesi taşaklarıma değdi. Bir süre boğazının derinliklerinde gömülü kaldıktan sonra rahatlardım ve çekip kurtuldum. Nadia öne doğru yığıldı, öksürürken başı kalçama yaslandı ve umutsuzca soluk soluğa hava emmeye çalıştı. Onu tekrar yerine oturtmak için saçlarını çektim.

"Benim için ardına kadar aç." Nadia itaat etti.

Bu sefer tereddüt etmedim. Sikimi doğrudan boğazına soktum, içeri girip çıkarken öğürme refleksinin şaftımın etrafında sıkılaştığını hissettim. Taşaklarım gerildi. Kurtulmak zorundaydım. Henüz boşalmaya hazır değildim.

Onun için hala planlarım vardı.

Onu saçlarından tutup kaldırdım ve yüzüstü yatağa fırlattım. O daha bağırarak kargo pantolonunu dizlerine kadar indirmişti. Solgun poposu tamamen ortaya çıkmıştı. Daha önceki cezalarımın dolay teninde hiçbir iz kalmadığı için bir an pişmanlık duydum. Damgamı görmek istiyordum.

üzerinde. Bir çürük izi. O şirin kalp dövmesiyle uyumlu parlak kırmızı bir el izinin en ince çizgisi. Onu kendime ait kılacak bir şey. Bu durumu yakında düzeltmem gerekecekti.

Kıçının yanaklarını ayırırken yatak örtülerini tutuşunu izledim. Başparmağımı yalayarak sıkı gül goncasına bastırdım.

"Hayır! Hayır! Lütfen! Söz veriyorum uslu duracağım."

"Seni uyarmıştım bebeğim. Cezanı kabul etme zamanı."

Aminı avuçladım. İki orta parmağımı kıvrımlarının arasına bastırarak, kaygan uyarılmasını hissettim. İsteddiği kadar ağlayıp itiraz edebilirdi ama ikimiz de onun benim sert davranışlarımdan hoşlandığını biliyorduk. Cezalandırmalarımı hoşlanıyordu. Masumları yoldan çıkarmanın sarhoş edici bir yanı vardı. Benim küçük Nadia'm tehlikeli ailesine rağmen çok tatlı ve naifti.

Bu gerçekten bir mucizeydi. Hayatı boyunca dünyanın en tehlikeli insanlarından bazıları etrafını sarmıştı ama yine de o tatlı masumiyetini şimdiye kadar korumuştı. Yine de, onunla tanıştığım andan itibaren daha fazlası, derinlerde saklı bir şeyler olduğunu hissettim. O kadar derindeydi ki belki de farkında bile değildi. Bir şeyler *hissetme* arzusu. Gerçekten hissetmek. İliklerine kadar. Hayatın insanı uyuşturan, acıyı tatlı bir yüzün ardına saklamaya zorlayan bir yolu vardı. Sonunda, hissetmeyi tamamen bıraktılar. Ona hissettirecek adam olmak istediğimi biliyordum.

"Ayak parmaklarının üzerinde doğrul," diye emrettim, sesim zorlukla dizginlenen arzuyla çakıllı çıkıyordu.

Kalçaları kıpırdadığı anda iki parmağımla onu deldim, bunun dar amının derinliklerinde ilk keskin acıya neden olacağını biliyordum. Nadia tepki olarak inledi ve kalçalarını yatağın kenarına dayadı.

Parmaklarımı onun daracık küçük bedenine sokup çıkarıyor, elimle onu şiddetle beceriyordum. Nadia kalçaları aşağı yukarı zıplarken çığlık attı. Üçüncü bir parmak daha ekledim. Vücudu kasıldı. Acımasızca, onları amına soktum ve vücudunu onları kabul etmeye zorladım. Nadia sert dokunuşlarımda altında kıvrandı. Solgun teninin cazibesine daha fazla dayanamayarak boşta elimle kıçını tokatladım ve yanağındaki kırmızı el izimin görüntüsünden zevk aldım. Ona tekrar tekrar şaplak attım. Nadia karşılık olarak çığlık attı. Serbest bırakılması parmaklarımı kavradı. Bebeğimin dokunuşlarımla ıslanmasına bayılıyordum.

Parmaklarımı birkaç kez daha içine soktukten sonra yavaşça geri çektim ve göt deliğine doğru bir yol izledim. Titreyen girişini kendi ıslak sıcaklığıyla çevrelediğimde teni parlıyordu. Bir an daha bekleyemeyerek yaklaştım. Nadia hala onun gücünün içinde kaybolmuştu.

Bu yüzden ilk başta tepki vermedi. Sonra sikimin baskısını hissetti. Sarsılarak doğruldu. Elimi kürek kemiklerinin arasına koyarak onu tekrar yatmaya zorladım.

"Yapamazsın. Çok büyüksün," diye sızlandı.

Yalvarışlarını görmezden geldim. Şaftımı kavrayarak başını buruşuk girişine bastırdım ve isteksiz bedenini boyun eğmeye zorlamasını izledim.

"Ow! Ow! Acıyor!"

Ben ileri doğru ittikçe soluk pembe teni beyazlaştı. Sikimin başı vücudunun içinde kayboldu. Narin kas halkası daha sonra biraz daha ince olan shaftın etrafını kapattı. Kalçalarımı öne doğru kaydırduğım da sikim hâlâ ağzında ıslaktı. Nadia kıpırdandıkça ve inledikçe kalçalarını aşağıda tutmak zorunda kaldım. Ellerimi kaydırarak her iki yanağına birer tane koydum ve onu iyice gererek aşağılanmasına katkıda bulundum. Bana karşı çıplak ve savunmasızdı. Yavaşça hareket ettim, vücuduna aletimin acı verici girişine uyum sağlaması için sınırlı bir süre verdim, kışına tamamen oturduğumda iteceğimi ve bir kez başladığımda, ne kadar yüksek sesle çığlık atarsa atsın durmayacağımı biliyordum.

Ondan tam dokuz inç beklemenin çok fazla olduğunu biliyordum, özellikle de anal bakire olduğunu bilerek, ama umurumda değildi. Asla daha kolay olmayacaktı, bu yüzden en başından beri tam uzunluğumu kabul etmeyi öğrenebilirdi, çünkü her fırsatta sıkı kışını becermeyi planladım.

Vücudunun boyun eğişini ve sikimi kabul edişini izlemek içimde sahiplenici bir ateş dalgası yarattı. Bu kadının gitmesine asla izin vermeyecektim. Asla.

Taşaklarım kış yanaklarının alt tarafına değdiği anda durdum. "Sikim nerede?"

Yatak örtüleri ve kendi gözyaşları tepkisini bastırdı.

Diğer kış yanağına şaplak attım.

"Sikim nerede?"

"Kışım da."

"Neden?"

"Çünkü ben kötü bir kızdım," diye inledi. "Söz veriyorum iyi olacağım. Lütfen, çıkar şunu. Lütfen!"

"Hayır, bebeğim. Beni memnun etmek istiyorsun,

değil mi?" Burnunu çekti. "Evet," diye inledi.

"Çığlık atana kadar kışını sikmek istiyorum."

Nadia hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Korkuyorum. Canım çok yanıyor. Lütfen, yapmam."

Benimle daha fazla bağ kurmaya ihtiyacı olduğunu bildiğim için dikkatlice çektim. Rahatlaması kısa sürecekti.

Kalçalarını tutarak onu sırt üstü çevirdim ve bacaklarını omuzlarımın üzerine gelene kadar yukarı kaldırdım. Kızarmış yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları gözlerini parlatıyordu. Çok güzel görünüyordu.

Sikimi amının kıvrımlarının arasından geçirdim, shaftımı ıslatırken hala hassas olan klitorisini fırçaladım. Sonra dizlerini tutarak bacaklarını araladım ve yaklaştım. Şimdi ağrıyan göt deliğinde sikimin baskısını hissettiği anda niyetimi anlamıştı.

"Hayır! Bitirdiğini sanmıştım!" Elleri amını örtmek için aşağı uzandı ve sikimi engellemeye çalıştı.

"Yaklaşamadın bile, Kroshka. Şimdi seni bağlamadan önce ellerini kaldır."

İsteksizce, kolları işe yaramaz bir şekilde yanlarına düştü. Küçük deliği şimdi biraz gevşemişti. Başını kolayca içeri soktum. Yumruklarıyla yorganı kavradı.

"Dayan bebeğim. Asıl acı şimdi başlıyor." Derine ittim.

Nadia derin bir uluma çıkarırken başı geriye eğildi.

Tekrar ittim. Kısa süre sonra, acısıyla bana zevk vermesi için zorladığım bedeninin coşkusunda kayboldum.

Bacaklarını serbest bıraktım, iterken üzerine eğildim. Göğüsleri ortaya çıkana kadar boğazlı kazağını yukarı doğru ittim, sonra dilimle meme ucuna dokundum. Derinlemesine emdim, diğer meme ucuna geçmeden önce narin etini ısırmak için dişlerimi nazikçe kullandım.

"Oh Tanrım! Acıyor! Lütfen gel! Lütfen gel!" diye yalvarırken başı bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Birleşen bedenlerimizin arasına uzanarak parmaklarımı amına daldırdım. Amcığı ile kıcı arasındaki ince duvarda sikimin baskısını hissedebiliyordum. Kolumu vücudunun üzerine uzattım.

"Ağzını aç," diye kabaca emrettim. İtaat etti.

Üç parmağımı da ağzına bastırdım. "Em onları. Kendi uyarılmanın tadına bak. Acıyı ne kadar sevdiğinin tadına bak." Dili parmaklarımın arasında gezinip kendi boşalmasını yalayıp yutarken, onu sikimle cezalandırarak derinlemesine itmeye devam ettim. Bacakları kalçalarımın etrafında daha sıkı kapanırken vücudu gerildi ve çekirdeğini bana karşı öğüttü. Onun orgazmı benimkini teşvik etti. Parmaklarımı daha derine soktuğumda taşaklarım gerildi. Sanki hem sikimi emiyormuş hem de kabul ediyormuş gibi öğürmesini ve boşulmasını duymak istiyordum.

kıçına soktum. Daha sonra ona bir yapay penis tıkaçı almam gerekecekti. Güzel gözlerinin siyah deri bir tıkaçtan bana baktığını ve silikon bir horozun boğazının derinliklerine zorlandığını düşünmek, salıverilmemi yüzeye çıkardı.

Başımı arkaya atarak, tohumlarımı kıçına dökerken derin ve tamamen inledim. Nefesim kesilmişti, çekmeden önce sikimin hafifçe yumuşamasını bekledim. Nadia hemen bacaklarını indirip kıvrılmaya çalıştı.

"Yapma," diye emrettim.

Ayak bileklerini kavradım ve bacaklarını yukarı doğru uzattım. Artık gevşek girişinin etrafında koyu pembe olan istismar edilmiş göt deliğini görmek istiyordum. Kalın benim yavaşça dışarı damlıyordu.

Parmaklarımı amının kıvrımları arasına daldırarak homurdandım. "Bakalım seni bir kez daha boşaltabilecek miyim?"

Nadia'nın tek tepkisi itaatkâr bir inilti oldu.

CHAPTER 19

M*ikhail*

Dışarıdan gelen ıgılları kapı eşığinden duyabiliyorduk.

Gregor ön kapıyı açtı ve bizi içeri aldı. ıgıllar ve bağırışlar daha da arttı, ancak bu sefer yumruk seslerini de duyabiliyorduk. Başımı yana eğdim ve dinledim. Sesler üst kattan geliyordu.

Gregor başıyla bir işaret yaptı. "Tüm binanın güvenli olduğu onaylanana kadar kızları üst kattaki yatak odasına kilitledik. Bu durumdan pek memnun değiller."

Sonra Nadia ve bana bir göz attı. Kaşlarını kaldırarak, "Kayboldunuz mu?" diye sordu.

Bunu hak etmiştim. Normal şartlar altında, böylesine önemli bir güvenlik ihlalinden sonra, adamlarımın bunu yapacağına güvenmek yerine, kığım binanın güvenliğini sağlamak için doğruca buraya koşardı. Endişeli değildim. Gregor ve Damien kendilerini ve kadınlarını koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptiler. Gerçek şu ki, bunlar normal koşullar değildi. O siyah cip Nadia'nın kuyumcu dükkânına girdiğı anda her şey değışti, çünkü içimden ne olacağını biliyordum. Ona olan hislerimi bir daha asla inkâr edemeyecektim. Bu noktadan sonra o benimdi ve hiç kimse, kardeşleri bile onu benden alamayacaktı. Bu karmaşayı çözer çözmez Gregor ve Damien'la bir konuşma yapacak ve onlara tam da bunu anlatacaktım.

İkisini de gerçekten kardeşimmiş gibi seviyordum ve bana şans verdikleri için onlara her zaman minnettar kalacaktım. Onların yanında çalışmak benim için bir onurdu. Onlara olan sadakatim her zaman olduğu gibi sarsılmazdı. Sadece kız kardeşlerine olan sevgimi bir ihanet olarak görmeyeceklerini umuyordum. Yıllar boyunca aramızdaki uyuşmanın ne kadar imkânsız olduğu konusunda beni defalarca uyarmışlardı. Düne kadar kararlarına saygı duyuyordum ama artık duymuyordum.

Nadia, ayarlayabildiğim en kısa sürede karım olacaktı.

Şeytanın kendisi de beni durduramazdı, Ivanov kardeşler de.

Cevabım şimdilik kaçamaktı. "Önce birkaç şeyi halletmem gerekiyordu."

Gregor'un bakışları ben ve Nadia arasında gidip geldi. Aptal bir adam değildi. Bizim işimizde içgüdülere her zaman güvenilirdi ve çenesinin gerginliğinden ve gözlerinin kısılmasından Nadia'yla aramızda farklı bir şeyler olduğunu sezdiğinden emindim.

O bir şey söyleyemeden Damien mutfaktan içeri girdi. Çenesini bana doğru uzattı ve kardeşinin sorusunu tekrarladi. "Kaybolmak mı?"

Şakayı görmezden gelerek, "Bir gelişme var" dedim.

Damien başıyla onayladı. Sonra çömelip Nadia'yı belinden yakaladı ve etrafında döndürürken ona sıkıca sarıldı. Nadia'nın mavi gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra kollarını boynuna doladı ve ona sarıldı. Adam onu tekrar yere yatırıp kendine çekti ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Bizi bir daha asla böyle korkutma, tamam mı küçük kardeşim?"

Burnunu çekerken Nadia'nın gözleri yaşardı. Başını onun göğsüne gömdü ve başıyla onayladı.

İçime keskin bir kıskançlık saplandı. Bu gülünçtü. Adam onun kardeşiydi. Yine de, sonunda onu kendim olarak sahiplenmeye karar verdiğime göre, benden başka kimsenin ona dokunmasını ya da onu yakınımda tutmasını istemediğimi fark ettim.

Gregor onu yanına çekti ve zaten karmakarışık olan buklelerini karıştırdı. Sonraki sözleri şefkatli davranışlarını yalanlıyordu. "Bana bir daha böyle itaatsizlik edersen, bunun sonuçları olur, anlıyor musun?"

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı. Başka bir adamın kızıma sarılmasını izlemekten daha kötü olan tek şey, itaat etmesini isteyen birini duymaktı. Şu andan itibaren benim kurallarına uyacaktı, onlarınkine değil. Bugünkü işi halleder halletmez bunu onlara açıkça belirtecektim.

Nadia'yı bir kenara bırakan Gregor'un bakışları yumruğuma kaydı. Çaba sarf ederek parmaklarımın kilidini açtım.

"Annem burada mı?" diye sordu Nadia. Cevap için hazırlanırken omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. Nadia'nın annesi kötü bir insan değildi, sadece çocuklarının hayatına pek karışmazdı.

Gregor gözlerini ovuşturdu. "Hayır, Tanrı'ya şükür. Yapmadığı düğün planlamasının yorgunluğunu atabilmek için Arizona'da bir spa haftası planlamıştı. Evine bir araba gönderdik ve onu erkenden özel uçağa bindirdik."

Üç kardeş de gözle görülür şekilde rahatladı. Ben de öyle. Annelerinin sevdiği bir şey varsa, o da dramla beslenen dedikodulardı. Şu anda herkesin ihtiyacı olan son şey buydu.

Biraz azalmış olan bağırışlar ve vuruşlar yeniden ciddi bir şekilde başladı.

Nadia elinin tersiyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Yelena ve Samara'yı gerçekten bir yatak odasına kilitlemedin değil mi?"

Gregor ve Damien birbirlerine baktılar.

Ağzı bir karış açık kaldı. "İkiniz de deli misiniz?" Gregor'a dönerek, "Samara sana çok kızacak," dedi ve Damien'a dönerek, "Yelena da seni vurup öldürecek," diye uyardı.

Damien cebinden bir şey çıkardı ve avucunu açarak altı adet 38 kalibrelik mermi gösterdi. "Bunu zaten düşünmüştüm. Mermileri onun silahından çıkardım."

Nadia yumruklarını kalçalarına koyarken başını salladı. "İkiniz de imkânsızsınız. Haklılar, siz umutsuz Neandertal mağara adamlarısınız." Sonra omzunun üzerinden bana anlamlı bir bakış fırlattı.

Ben de ona gülümsedim.

Suçluyum.

Damien üst katı işaret etti. "Harika bir kız kardeş olup onları dışarı çıkardığımda benim için araya girmeye ne dersin?"

Nadia ellerini ona doğru sallarken bir adım geri çekildi. "Olmaz öyle şey. Kendini bu pisliğe sen bulaştırdın. Kendini kurtar."

Damien iç çekti. "Ben de belalı gibi giyindiğin için...." diye düşünmüştüm. Sözlerini yarıda bıraktı.

Hepimiz Nadia'nın tepkisini izledik. Çenesini öne çıkarırken omuzlarını geriye attı. Ona verdiğim siyah balıkçı yaka kazağı karnının üzerinde düzeltirken, "Sence belalı biri gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

"Sana çok yakışmış, küçük kardeşim."

Nadia yumuşadı. "Tamam, seninle geleceğim ama Yelena taşaklarına diz çökmek isterse ona engel olmayacağım."

Damien bir elini onun omuzlarına koydu ve merdivene doğru yönlendirdi. "Anlaştık."

Hepimiz onun başının üzerinden baktık.

Kızların çıkmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ancak Nadia'yı onlarla birlikte oraya kilitleyecekti.

Merdivenlerden çıkışlarını izlerken Gregor omzuma vurdu. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Daha öğlen bile olmamıştı ama yine de sadece votkaydı. "Tabii ki yapabilirim."

İkimiz de uzun ve dar koridordan çalışma odasına doğru ilerledik. Eşiği geçtiğimizde Gregor büfeye doğru eğilerek ikimize de birer içki doldurdu. Bakışlarım, bu odadayken her zaman olduğu gibi, masasına kaydı. Defterleri ve kalemleri hiç görmedim. Masanın üzerine eğilmiş, çıplak kıcını sergileyen, ben ona şaplak atarken kötü bir kız olduğunu tatlı tatlı itiraf eden, ukala, çilek gibi bir sarışın gördüm.

Sertleşmiş sikimi indirirken boğazımı temizledim. Gregor'dan bardağı alarak konuşmadan önce içindekilerin yarısını boşalttım. "Adamlarım sokakta olaya karıştığını düşündüğüm birini yakaladı. Onunla birlikte depoda bekliyorlar. Bunun Novikoff'ların işi olduğundan neredeyse eminim. Yakında teyit alırız."

Gregor pencereye doğru ilerledi ve bir yudum alırken dışarı baktı. Sonra bana döndü. "Katılıyorum. Bu onların özensiz, yarım yamalak iş yapma biçimlerinin tüm işaretlerini taşıyor. Ayrıca kirli işlerini yaptırmak için yerel aptalları işe almayı da seviyorlar. Yine de...."

Başımı salladım. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Bunca zamandır gözümüz kulağımız Egor'un üzerindeydi. Eğer bu Novikofflar'ın işiyse, onun tarafından onaylanmamıştır."

Gregor bardağını yere bıraktı. "Ona ödeme yaptım. Her şeyi hallettim. Sence oğulları babalarının izni olmadan yeni bir savaş başlatacak kadar aceleci olurlar mı?"

Omuz silktim. "Dumb and Dumber'ı mı kastediyorsun? Tek kelimeyle, evet."

Egor'un oğulları Leonid ve Lenin de aynı yarım beyni paylaşıyordu. O kadar basmakalıp şımarık zengin çocuklarıydı ki, sıkıcı bir fazlalık gibiydiler. Sarhoş değillerse, kafaları iyiydi. Eğer bir fahişenin içine dalmamışlarsa,

kendi yarattıkları aptalca bir karmaşanın içindeydiler. Ailelerinin gizli işleri hakkında çene çalmayı bıraktıkları tek an, sızdıkları andı. Bu iki şişirilmiş kene egosunun Ivanov'ların peşine düşmek için yarım yamalak bir plan yaptıklarını kesinlikle görebiliyorum.

Damien kapıdan içeri girdi. "Bitti. Bundan sonra pek balayı gecesi geçireceğini söyleyemem Gregor."

Şimdi üçü de yatak odasında kilitli olduğuna göre, nasıl bir cehennem azabı planladıklarını ancak hayal edebilirdim.

Göz kırptı. "Sorun değil. Bana kızdığında daha da eğlenceli oluyor."

Nadia için de aynı şeyi düşünmüştüm ama iki erkeğin de küçük kız kardeşi olduğu için ağzımı kapalı tutmayı tercih ettim.

"Depoya mı?" Halının üzerine düşürdüğüm siyah spor çantasını yerden alırken sordum.

Hepimiz dışarı çıkarken Damien omzunun üzerinden şöyle seslendi: "Daha iyi bir fikrim var. Ilya'yı ara ve adamı kuyumcuya getirmesini söyle. Bir taşla iki kuş vurabiliriz."

Kabul ettim ve Ilya'yı aramak için telefonumu çıkardım ama bir şey dikkatimi dağıttı. Kuyumcu dükkânı için ne planladığımı biliyordum. Maaş bordromuzda olmayan bir polis dedektifinin gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarması ve gereksiz ve tehlikeli sorular sormaya başlaması çok riskli bir olasılıktı. Olay yerini tamamen yok edersem, kanıtlar çok daha karanlık bir hikâye anlatacaktı. Olay, birbirlerine düşman olan birkaç uyuşturucu bağımlısının beceriksizce yaptığı bir hırsızlık olarak dosyalanacaktı. Dava kapanırdı. Gücümüzün büyük bir kısmı anlatıyı kontrol etmekten geliyordu. Bu kesinlikle gerekliydi ama aynı zamanda bunun Nadia'yı mahvedeceğini de biliyordum. Bunun sonuçlarıyla daha sonra uğraşmak zorunda kalacaktım. Önceliğim onu güvende tutmaktı ve bunu yapmak için de kadınının peşinden gitmenin bu işe bulaşan herkes için yavaş ve acı dolu bir ölüm anlamına geldiğine dair net bir mesaj göndermem gerekiyordu.

Eski Range Rover'lardan biriyle dükkânına gittik. Öğleden sonra olduğu için etrafta insanlar olacaktı. Gösterişli, lüks bir arabayla gelerek dikkatleri üzerimize çekmenin bir anlamı yoktu. Tıpkı dün gece yaptığım gibi, ara sokağa park ettik ve arka kapıdan içeri girdik. Üç ceset tezgâhının yanında yere yığılmıştı ama tezgâhın arkasında, vitrin camlarına çekilmiş perdelerin arkasından bakmaya çalışabilecek herhangi birinin görüş alanının dışında kalıyordu. Dükkânın ortasına yığılmış iki kırmızı plastik gaz tenekesi ve birkaç muşamba vardı. Bir zamanlar ıslıl ıslıl olan raflar

kristal ve yosun vitrinlerdeki gümüş takılar gitmişti. Her şeyi temizlemişlerdi.

Temizlik ekibinin işe başladığı belliydi. İlyas ve adamlarımın geri kalanı henüz depodan gelmemişti.

Damien cesetler birbirlerinden ayrılıp yüzüstü yere yığılıncaya kadar onları tekmeledi. Ne o ne de Gregor en son vurduğum seğiren herifi tanıyabilmişti. Gregor kalan ikisinin kar maskelerini çıkardı.

Damien kendisine en yakın olan adamın botunu tekmeledi. "Bu pislik kesinlikle Dumb and Dumber için çalışmış. Düşük seviyeli işler. Köşe başındaki satıcıları haraca bağlamak gibi şeyler."

İlyas ve iki adamım, kafasında siyah bir kukuleta olan başka bir adamı kollarından tutup sürükleyerek arka kapıdan içeri dalarken Gregor telefonunu çıkarıp her bir yüzün yakın plan fotoğrafını çekti. Adamı omuzlarından iterek Nadia'nın ikinci el kanepesinin ortasına oturtular.

İlyas tutsağımızın kelepçelerinin anahtarını bana fırlattı. "Dairedeki tüm eşyalarını ve mücevherlerini buradan taşıdık. Bir ekip onları Gregor'un evine götürüyor."

Başımı salladım. "Kızlardan hiçbirinin onları görmesine izin verme. Hepsini dış binalardan birine saklayın."

İlyas diğer adamlarla birlikte ayrılmadan önce aramayı şimdi yapacağını söyledi. Yeni talimatlar için dışarıda bekleyeceklerdi. Kimsenin kesinlikle görmesi gerekenden fazlasını görmesine izin vermiyorduk.

Eğildim ve adamın kelepçelerini çözdüm. Bunu yaptığım anda kapüşonunu çekip çıkardı ve bize ters ters baktı. Tek kelime etmeden iri gövdesini öne doğru kaydırıp ve ayaklarımızın dibindeki yere tükürdü.

Gregor bir kaşını kaldırdı. "Büyüleyici."

Adam alay etti. "Siktir git."

Elimle genel yönünü işaret ettim. "Beyler, bu iyi konuşan adamın adı Gary Glogowski, ama kendisi sokakta Bruiser lakabını tercih ediyor."

Damien bir kahkaha attı. "Gary Glogowski gibi bir isimle, ben de öyle.

Tanrı aşkına adamım, ailen senden anne karnındayken bile nefret mi ediyordu?"

Adam ayağa fırladı. Bruiser'ın boyu neredeyse Damien kadardı ama Damien'in aksine şişkin gövdesinde kastan çok yağ vardı. "Siktir git."

Ağır botumun burnunu sol diz kapağına vurdum, Bruiser'ın dengesini bozdum ve onu kanepeye geri yolladım. "Otur kışının üstüne."

Gregor, Twitchy'nin beni tehdit etmek için kullandığı silahı almak için eğildi, sonra ayağa kalktı. Kafasını kaldırıp bakmadan silahın kurma kolunu geriye kaydırđı ve mermiyi yerleştirdi. Ölümcül bir sakinlikle, "Bruiser, sahip olabileceğın birkaç beyin hücreni bir araya getirmeni ve iki kelimedenden fazlasını bir araya getirmeye çalışmanı istiyorum, çünkü cevaplara ihtiyacım var" dedi.

Damien sağ yumruğunu sol avucunun içine yerleştirdi ve parmak eklemlerini kırdı. "Dün gece birisi küçük kız kardeşimizin peşine düştü ve şimdi birisi bunun bedelini ödemek zorunda."

Bruiser başını yana eğdi ve parmak eklemleriyle çenesinin altını ovuşturdu. "Siz hanımlar bana neden Bruiser dediklerini öğrenmek üzeresiniz."

Avucumu kalbimin üzerine koydum. "Ah, bebeğın ilk cümlesi."

Damien sahte bir gözyaşını sildi. "Çok hızlı büyüyorlar." Gregor gözlerini devirdi.

Bruiser ikinci kez ayağa fırladığında Gregor silahını doğrulttu ve ateş etti.

Bruiser çığlık attı ve geriye düşmeden önce kalçasını tuttu. "Bunun için seni öldüreceğım. Tüm aileni öldüreceğım. Herkesi öldüreceğım-"

Elimi havada salladım. "Evet, evet, evet. Anladık. Sevdiğimiz herkesi öldüreceksin. Gerçekten korkuyoruz. Şimdi konuşmaya başlayın."

Bruiser, "Siktir git," diye alay ederken kalın dudaklarının kenarında beyaz köpükler oluştu.

Silahı Gregor'dan aldım. Kendi silahımızı değil, bu pisliklerin olay yerine getirdiklerinin aynısını kullanmamız önemliydi, böylece bir soruşturma olursa, olay yeri mantıklı olacak ve hiçbir şey bize geri dönmeyecekti. "Sanırım buna geri döndük."

Başka bir şey söylemeden Bruiser'ın diğer kalçasına bir el ateş ettim. Acı içinde çığlık attı. Ellerini her iki bacağının üst kısmına bastırdı ve parmaklarının üzerinden akan yoğun kan pantolonunu ve kanepenin üzerindeki solmuş papatya kumaşını ıslattı. Aynı minderlerde kıvrılmış uyuyan Nadia'nın görüntüleri midemi acı bir safrayla burktu. Dükkanına ne yaptığımızı öğrendiğinde bu onu üzebilirdi ama geri dönmesine asla izin veremezdim. Bugün burada olanları ona asla anlatamazdım. Aynı şekilde, temizlik ekibi ne kadar temizlerse temizlesin, onun bilmeden, masumca o kanepeye kıvrılmasına izin vermem de mümkün değildi.

Kalçalarımın üzerine çöktüm, silahı dizlerimin arasında sallandırdım. "Mesele şu Gary. Sana Gary diyebilir miyim? Konuşana kadar seni delik deşik etmeye devam edeceğim. Her iki durumda da bugün öleceksin. Mesele cehennem yolculuğunun ne kadar acı verici olmasını istediğin."

Bruiser burnundan hava çekerken şişman dudakları büzüldü. Silahı tekrar kaldırdım.

Bruiser ağzından kaçırıldı, "O iki Rus salak yaptı."

Gregor telefonunu kaldırdı ve kayıt tuşuna bastı. "Daha açıklayıcı olman gerekecek Gary. Bir sürü Rus aptalı tanıyoruz."

Bruiser kalçalarını tutarken yüzünü buruşturdu. "Lenin ve Leon Novakiss."

"Lenin ve Leonid Novikoffu kastediyor olabilir misiniz?" diye sordu Damien.

Bruiser konuşmaya başladığında onu susturmak mümkün değildi. "Evet, o ikisi. Aile şerefiyle ilgili aptalca bir şey söyleyerek sürtüğü kaçırmamı istediler. Onu bir uyuşturucu evine götürüp iyice sarhoş edecektik. Plan, ölmesi için gereken süre boyunca bir grup erkek tarafından her türlü iğrenç şekilde becerilmesini videoya çekmek, sonra da bunu internete koymaktı. Uyuşturucu evinde bekledim"- Bruiser başıyla kanepenin yanında yerde yatan üç cesedi işaret etti- "ama bu şerefsizler hiç gelmedi."

Tüm vücudum soğuk terler içinde kaldı. Gregor'a silahı uzatarak birkaç adım geri gittim, döndüm ve midemde kaynayan safrayı kustum. *Lanet olsun.* Tatlı kızımın başına az kalsın bunun geleceğini düşünmek bile beni korku ve tiksintiyle hasta ediyordu. Normalde adamı seve seve öldüresiye döverdim ama bu kadar iğrenç bir şey duyduktan sonra ona dokunmak bile istemedim. Elimin tersiyle ağzımı silerek gaz kutularına doğru yürüdüm ve bir tane aldım. Bruiser'ın kanlar içinde oturduğu yere döndüm ve yavaşça kapağını açtım.

Gözleri büyüdü. "Konuşursam beni hemen öldüreceğini söylemiştin."

Benzini başından aşağı döktüm. Zehirli kimyasal açık kurşun yaralarına çarptıkça Bruiser acı içinde inledi.

Kutuyu vücuduna ve kanepeye boşalttım, sonra da bir kenara fırlattım. "Cehennem yolculuğunun ne kadar acı verici olacağına dair bir seçimin olduğunu söyledim. Senin için ne kadar acı verici olacağına *dair benim seçimim* hakkında hiçbir şey söylemedim."

Damien dükkânın etrafına benzin dökerken Gregor da arka kapıdan düz bir yol açtı. Bruiser kanepeden yuvarlandı ve bir gümbürtüyle karnının üzerine düştü. Merhamet dilenerek ön kollarının üzerinde doğrulmaya çalıştı.

İşe yaramaz bacaklarını arkasından sürükleyerek iri cüssesini kapıya doğru çekti.

Rica etmesine aldırmadan kapıdan çıktık. Range Rover'ın bagajını açarak spor çantama uzandım ve plastik bir şişe su ile bir tişört çıkardım. Suyu hepimizin ellerine döktüm ve tişörtü Damien'a fırlatmadan önce benimkini kuruladım.

Ellerini silmeden önce onu havaya kaldırdı. "Bir Nappoliano, iyi seçim."

Yan cebime sıkıştırdığım altın ve siyah renkli ince Sobranie sigara kutusuna ve çakmağa uzanırken omuz silktilim. "İyi görünmeyi seven tek kişi sen değilsin."

Kutuyu çevirerek açtım ve ikisine de birer sigara uzattım. Her birimizin kullanması için yanan alevi tuttuktan sonra çakmağı Gregor'a attım. Döndü ve binaya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında Bruiser'ın bedenini çıkışa doğru umutsuzca sürüklediğini seçebiliyordum.

Zippo'nun kapağını açıp kapatan Gregor, açık alevi binanın içine fırlattı ve kapıyı kapattı. Bu onuru ben de isterdim ama Nadia'nın en büyük kardeşi ve Ivanov ailesinin reisi olarak bu görev ona düşüyordu.

Geri döndü ve Damien ve benimle birlikte arabaya yaslandı. Kapının etrafındaki dar aralıktan siyah duman süzülürken Bruiser'ın acı dolu çığlıklarını dinledik.

Sigaramdan son bir nefes çektim ve onu sokaktaki toprağa attım. "Beyler, ava çıkma zamanı."

CHAPTER 20

N*adia*

Kapalı kapıya baktım.

Damien beni içeri kilitlemişti ve daha da kötüsü, Mikhail'in bunu yapacağını bildiğinden oldukça eminim. Kapıyı açar açmaz kürek kemiklerimin arasından bir itme sesi geldi. Yelena'nın kollarına düştüm. İkimiz de tepki veremediğimiz kapı çarparak kapandı ve kilidin uğursuz tıkırtısını duyduk.

Üzerinde her zamanki gibi boya lekeli bir tişört, bol paçalı koyu renk bir kot pantolon ve saçında ruj kırmızısı bir bandana olan Samara, yatağın üzerinde otururken ağzına bir McDonald's mücveri attı ve "Eve hoş geldin abla!" dedi.

Yelena onun yanındaki yatağa uzandı ve içinde Cafe Mocha olduğundan emin olduğum büyük bir strafor bardağa uzandı. "En az bir saat boyunca McDonald's Egg McMuffin vaadiyle bizi buraya çektiler."

Küçük, döşemeli kova sandalyelerden birini yatağa yaklaştırarak oturdum ve hafifçe buruşmuş kahverengi to-go çantasının içine baktım. İçinde yenmemiş üçüncü bir McMuffin vardı. Sarı ambalajlı kahvaltılık sandviçine uzanırken, "Şu sıçan piç," diye hayret ettim. Mikhail beni buraya getirmeden önce kardeşlerimin ne planladığını biliyordu. İşte bu yüzden

Gregor'un yerinde kahvaltı edeceğimizi söylediğinde, yolumuzun üzerindeki bir arabalı restorana uğramamız gerektiğini söylediler.

Yelena arkasına yaslandı ve komodinin üzerindeki bardak tutucusundan üçüncü bir Cafe Mocha aldı. "Soğuk ama yine de içilebilir."

Alırken başımı salladım. "Beni de buraya kilitleyeceklerini biliyordu."

Samara mücverini karıştırıp ağzına bir parça daha attı. "Sizi uyaracaktık ama mağara adamları telefonlarımızı aldı," dedi Gregor ve Damien için kullandıkları ortak ve oldukça uygun takma adlarını kullanarak.

Omuz silktim. "Yardıma olmazdı. Telefonumun şarjı bitti ve hâlâ mağazada fişe takılı."

Yelena ve Samara birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

Yelena mocha bardağının plastik tırnağıyla oynadı. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Hiç sormayacaklarını düşünmüştüm. Sabahtan beri benim yüzümden yatak odasında kilitli kalmalarına anlayış göstermek istiyordum ama onlara Mikhail'i ve bu sabah olanları anlatmak için can atıyordum. Umutsuzca tavsiyelerine ihtiyacım vardı.

Başımı sallayarak, "Tanrım, evet." dedim.

İkisi de ciyakladı ve daha dik otururken yatağın kenarına yaklaştılar.

Ben daha başlamadan Yelena kıyafetimi işaret etti. "Tomb Raider şıklığına bayılıyorum. O babydoll elbiselerinden vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim. Gerçi hâlâ pembe Doc Martens'lerin olduğunu görüyorum ama bu kıyafetle işe yarıyorlar."

Balıkçı yakalı kazağımın yakasını düzelttim. "Teşekkür ederim. Mikhail benim için aldı."

Samara eğildi. "Peki tam olarak *neden* yeni kıyafetlere ihtiyaç duydun?"

Yelena elimdeki Egg McMuffin'in köşesindeki portakallı peynir parçasını kaptı. "Bize her şeyi anlat."

"Tamam, ama kardeşlerime söylemeyeceğine söz vermelisin. Kendilerini kaybederler."

Yelena baş ve işaret parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Dudaklarımız mühürlü. Şimdi dökül bakalım."

Mikhail'in düğünden hemen sonra katedralin arkasında beni nasıl öptüğüyle başladım.

Samara'nın ağzı açık kaldı. "Öylece, bunca yıldan sonra, sonunda seni öptü mü?"

Sinirli bir şekilde parmaklarımı büktüm. "Tam olarak değil. İkinize de söylemeye zaman bulamadığım bir Şey var."

Sonra geri döndüm ve onlara on sekizinci doğum günü partimin olduğu geceyi anlattım.

Yelena haykırdı. Yatak yastıklarından birini kaptığı gibi kafama fırlattı. "Neden bize söylemedin?"

Yastığı karnıma doğru çektim. "İkiniz de kaçmadan hemen önceydi. Ne söylemem gerekiyordu?" Samara'ya bakarak devam ettim, "Büyük, süper korkunç ağabeyim seni onunla evlenmeye zorladığı için zgnm, ama sana Mikhail'in beni nasıl tokatladığını ve bana nasıl pis kızım dediğini anlatmama izin verir misin?"

"Evet!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Yelena başını salladı. "Yani bunca yıl boyunca sana hiç dokunmadı mı ya da dne kadar bir Şey yapmadı mı?"

Mochamın kapağını kapattım ve son birkaç yudumda tüm ikolata Őurubunu yakalamak için döndürdüm. "Hayır. Sanki hayatta olduğumu bile bilmiyordu."

Samara kıkırdadı. "Artık hayatta olduğunu biliyormuş gibi bir his var içimde."

Her ikisi de kardeşlerimle olan ilişkilerinin tüm müstehcen ayrıntılarını paylaştıkları için, benim sayısız 'İğrenç, bahsettiğin benim kardeşim' itirazlarıma rağmen, onlardan hiçbir Şey saklamam gerekmediğini biliyordum. Onlara saldırıya uğradığım kısmı anlatmak zor oldu. Öncelikle, bunu tamamen unutmak istiyordum. Bu çok da sağlıklı değildi. Sayısız dergi makalesi ve Oprah programı bana travma ve duygularımla yzleşmemi söylüyordu ama bunu yapmamak benim seimimdi. Bu Pandora'nın kutusunu açacaktı. Bu yola girdiğimde, sadece saldırıyla ilgili olmayacaktı. Neden saldırıya uğradığımla ilgili olacaktı ki bu da beni aileme, ailemin şiddet ve kirli para mirasına ve Mikhail'in bir bağlantı. şu anda açmak istediğim bir kapak değildi bu.

Ayrıca Mikhail, *Zor lm* filmindeki Bruce Willis gibi kapıdan içeri dalmadan önce arkamdan nasıl yakalandığımı ve iki saniye boyunca nasıl mücadele ettiğimi anlatmam, Samara'nın başına gelenlere benzese de Yelena'nın kısa süre önce yaşadığı korkunç deneyimle kıyaslanamazdı. Ve şu anda yapmak istediğim son Şey ikisine de kendi travmalarını yeniden yaşatmaktı. Bunu bol bol martini içerek başka bir zamana saklayabiliriz.

Bunun yerine, daha sonra olanlara ve Mikhail'in bana davranış şeklini tamamen, dudak uuklatan bir Şekilde tersine çevirmesine odaklandım.

Yelena yapay penisle ilgili kısıma geldiğimde beni alkışladı. "Aman Tanrım, sen

pis bir kızsın. Onu yuttuğuna inanamıyorum."

Samara, "Cidden, Nadia, utangaç bakirelerle ilgili klişeleri yıkmanın yolu," diye araya girdi.

"Sanki ikinizden biri konuşacakmış gibi," diye itiraz ettim. Samara ve Yelena birbirlerine bakıp gülüştüler.

Yelena, "Doğum günü ne zaman?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onun da bildiğinden şüpheliyim. Onu Sibirya'da bir yetimhaneye bırakmışlar. Önemli kayıtlar tuttuklarını sanmıyorum."

Yelena bir an düşündü ve sonra, "Bahse girerim Nisan ya da Mayıs ayında doğmuştur. Boğa burcuna benziyor. Toprak burcudur. Boğalar gibi son derece inatçıdırlar ama son derece sadıktırlar."

Mikhail'in sesine benziyor.

"Bilirsiniz, Boğa ve Aslanlar bir araya geldiklerinde son derece seksi bir kombinasyon oluştururlar. Her ikisi de öfke ve kavgalarını son derece yüklü, süper sapıkça sekse kanalize eden yoğun burçlardır."

Şimdi bu kısım *gerçekten* Mikhail ve benim gibi geldi.

Elimdeki yastığı ona doğru fırlattım. "Süper sapıkça kısmı sen ekledin."

Omuz silkti. "Hala doğru."

Elimdeki sarı mumlu kâğıdı ufalayarak küçük bir top haline getirdim. "Önemli bile olmayabilir...."

Onlara güvenlik kameralarından ve sonunda Gregor'un evinden ayrılmama izin verildikten sonra nasıl bağımsız olduğumu düşündüğümü ama aslında hiç olmadığını anlattım.

Samara uzandı ve kolumu okşadı. "Bizden kaçtığın için çektiklerin için hiçbir zaman gerçekten özür dilemedik."

Elini tuttum ve sıktım. "Hayır, öyle söyleme. Gerçekten en iyisi buydu. Gregor buraya taşınmamı istediğinde ilk başta öfkeyle hareket etmişti ama bu kısa sürede değişti. Annemle yaşamaktan nefret ettiğimi biliyordu ve onun nasıl giyindiğime ve mücevher tasarımında kariyer yapmanın ne kadar zaman kaybı olduğuna dair sürekli ters laflar ettiğini de. Gregor beni takı yapımı dersleri almaya teşvik eden kişiydi."

Samara gülümsedi. "Korkunç bir boz ayı gibi görünüyor ama oyuncak ayı gibi olduğu anlar da oluyor."

"Ayrıca kendi butiğimi açmak istediğimde hazır olabilmem için işletme dersleri almamda ısrar etti."

"Bu da ona benziyor. O da benim aynı şeyi yapmamı istiyor. Daha fazla sanat dersi almamı istiyor ama iş derslerinde de ısrar ediyor."

Yelena söze girdi. "Damien moda kariyerine başlamamı o kadar destekliyor ki, herhangi bir derse girersem benimle gelmek için ısrar edeceğinden biraz korkuyorum. Şimdi onu, bir elbiseye taktığım fistolu yaka yüzünden bana düşük not verdiği için öğretmenime bağırırken görebiliyorum."

Mikhail'i düşündüm. Keşke onun da kardeşlerime olduğu gibi bana da destek olacağından emin olabilseydim. Şimdiye kadar, onunla on iki saatten az bir süredir bir ilişki içindeydim ve gördüğüm tek şey onun zorba 'benim kurallarım ya da hiçbir şey' tavrıydı. Ayrıca dükkânımla ilgili endişelerimi, sanki güvenliğimle ilgili kendi endişelerinin yanında ikinci plandaymış gibi defalarca bir kenara itmişti. Bir yandan bunu anlıyordum, ama diğer yandan da büyük tehlike sinyalleri gönderiyordu. Samara ve Yelena'ya endişelerimi dile getirdim.

Üçümüz de bir süre sessiz kaldık. Sonunda Yelena konuştu. "Sanırım gerçeği öğrenmek için tek bir çözüm var. Nadia, bence evden kaçmanın zamanı geldi de geçiyor."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Samara yataktan atladı ve beni omuzlarımdan tutarak ayağa kaldırdı. "Bu mükemmel bir plan! Kaçman gerek."

Birinden diğerine baktım. "İkiniz de delisiniz."

"Bizde işe yaradı," diye önerdi Yelena.

"Nasıl?" İtiraz ettim. "İkiniz de kaçtığınız adamlarla birlikte oldunuz!"

Samara bir elini karnının üzerine koydu. Henüz göstermiyordu. Daha çok erkendi. "Bazen gerçekten ne istediğinizi anlamak için sadece istediğinizi sandığınız şeyleri deneyimlemeniz gerekir."

Yelena bana çabucak sarıldı. "Bunu seni sevdiğimiz için söylüyoruz. Gitmen gerekiyor. Kardeşlerin ya da Mikhail olmadan dünyanın nasıl bir yer olacağını gör."

"İstesem bile uçağa binip tek başıma bir yere gitmeme asla izin vermezler. Güvenlik konusunda çıldırırlardı."

Samara göz kırptı. "İzin istediğini kim söyledi?"

Bu fikir tüylerimi hem korku hem de heyecanla diken diken etti. Tanrı aşkına yirmi bir yaşındaydım, neden seyahat edip dünyayı görmeyeyim? Bunu yapacak param vardı. Babam öldüğünde ondan bana miras kalan para vardı. Babamın on milyonlarca dolarının yanında bu hiçbir şeydi.

Kardeşler ve görünüşe göre Mikhail'in vardı ama yine de birkaç milyonu. Dairemin ve d kkanımın bulunduğu binanın bana ait olmamasının tek nedeni, burayı paravan bir şirket aracılığıyla satın alarak Ivanov adını korumak istemeleriydi. Paramı nadiren harcardım çünkü buna ihtiya ım yoktu. İkinci el mobilyalarımı, hazır babydoll elbiselerimi ve film izlediğim geceleri seviyordum. Yine de, belki de kendi başıma cesur ve aceleci bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Belki de evden kaçmanın zamanı gelmişti.

En azından bana Mikhail'den uzak bir alan ve zaman kazandıracaktı. Onu ve bizi düşünmem gerekiyordu. Eğer burada kalırsam, onun varlığında doğru dürüst düşünecek bir anım bile olmayacaktı. O çok yoğun, çok seksi ve ezici biriydi. Sonsuza dek onun iradesine mutlulukla boyun eğecektim.

Yelena ellerini kalçaların üzerine koydu. "Eğer ka acaksan, önce bu odadan çıkmamız gerekiyor."

"şu anda gitmiyorum."

"Biliyorum. Sadece onlara bizi gerçekten buraya kilitlemediklerini göstermek istiyorum. Samara, yataktaki örtüleri  ek ve şu çarşafı al." Yelena pencereye doğru yürüdü ve kanadı yukarı kaldırdı.

Onu takip ettim ve dışarı baktım. Hemen aşağıda küçük bir balkon vardı. Orayı işaret etti. " arşaf beni balkona götürecek. Oraya vardığımda, onu   z ve bana at. Ben de onu balkona bağlayacağım ve geri kalan yolu kıvrılarak yere ineceğim."

Samara  arşafın ucuyla bize yaklaştı. "Karyolanın direğine sabitlenmiş," dedi çarşafı pencereden dışarı fırlatmadan önce.

Yelena  zerindeki şal desenli ipek bornozu silkerek çıkardı, üzerinde sadece uyumlu ipek pijaması vardı. Eğildi ve sağ bacağını pervazın üzerine attı. Samara  arşafı kavradı, sol ayağını duvara dayadı ve tutuşunu sıkılaştırdı.

 kisini de hayranlıkla izledim. "Neden bunu ilk kez yapmıyormuşsunuz gibi bir hisse kapılıyorum?"

 kisi de güldü. Yelena Samara'yı işaret etti. "Los Angeles'taki ilk sefer onun su uydu."

Samara, "Evet ama Meksika'daki ikinci ve üçüncü seferlerin hepsi senin su undu," diye karşılık verdi.

Bir kıskançlık bıçağı göğsümü deldi. Ortak maceraları sayesinde kurdukları bağı kıskandım. Haklıydılar. Seyahat ettiğim tek yer Rusya'ydı ve o da hep ailemle ve ağır koşullar altında olmuştu.

gardiyan. Belki de dünyayı biraz kendi başıma görmemin zamanı gelmişti. Belki de kendi maceralarımı yaşamamın zamanı geçmişti.

Yelena kendini yavaşça balkona indirdi ve sonra el salladı. Samara'nın çarşafı çözmesine yardım ettim. Çarşafı ona doğru attık. Sadece birkaç dakika içinde Yelena evin diğer tarafına doğru koşmaya başladı, çevreye yakın duruyordu. Sadece birkaç dakika sonra kapının diğer tarafından boğuk bir konuşma duyduk. Kapı tıkırdayınca ikimiz de geri sıçradık, ardından bir şeyin kapıya sürtünme sesi geldi ve ardından hafif bir gümbürtü duyuldu.

Kapı açıldı, Yelena diğer tarafta ısılt ısılt parlıyordu. Çıkarken korumanın üzerinden geçmemiz gerekti.

Yelena başını salladı. "Zavallı Carl planımıza karşı çıktı. İyileşecek. Birkaç saat içinde kafasında bir şişlik ve morarmış bir ego ile uyanacak."

Samara omuzlarını dikleştirdi. "Hanımlar, sıcak çikolata içmek ve *Kümesi Uçurma Operasyonu*'nu planlamak üzere mutfığa geçelim mi?"

Bu oluyordu. Kaçıp gidecektim. Heyecanımın üzerine ani bir soğukluk çöktü.

Mikhail gittiğimi fark ettiğinde ne yapacaktı?

CHAPTER 21

M*ikhail*

Hedeflediğimiz sakin sokakta dikkat çekmemek için aracımızı bir sokak öteye park ettik, özellikle de henüz sabah olduğu için. Karanlığın çökmesini beklemek istemedik. Geceleri, bizim iş kolumuzdaki insanlar daha tetikte olma eğilimindedir. Gündüzleri o kadar değil. Kimse güpegündüz bir saldırı beklemiyordu, biz de tam olarak bu yüzden şimdi yapıyorduk. Ayrıca, hâlâ sürpriz yapma şansımız vardı. Dumb and Dumber'a mürettebatlarının başarısızlığı ve bizim cevabımız henüz ulaşmamıştı.

Sadece üçümüz vardık. Bu hızlı ve ölümcül etkili olacaktı. Önce çevre taraması yaptık. Novikoff'un evi D.C.'nin yirmi dakika kadar dışında bir arazideydi.

Mahalle, ellili yıllarda inşa edilmiş tek katlı şirin pillbox evler ile yarım dönümlük küçük arazilerin her santimetrekaresine sıkıştırılmış devasa yeni McMansion'ların garip bir karışımıydı. Bu çok sık oluyordu. Büyükanne ölür ve torunları sırf elden çıkarmak için evini yok pahasına satışa çıkarırdı. Parası olan bir pislik gelip satın alıyor. Yaptığı ilk şey evi yıkmak ve çevresindeki evlerin üzerine gölge düşüren iğrenç bir ucube inşa etmek oluyor.

Egor Novikoff da o pisliklerden biriydi.

İğrenç malikaneye doğru ilerledik. Yandaki küçük evin çalılıklarında pozisyon alarak hareketlilik belirtilerini izledik. Birkaç adam evin çevresinde devriye geziyor, keskin gözleri saklandığımız yerin hemen üzerindeki alanı tarıyordu.

Gregor eliyle işaret ederek, "Hedefimiz bu," diye fısıldadı.

Yaklaşık on iki metre boyunca uzanan tuğla bir duvara odaklandım. Her iki yanında perdeli iki pencere vardı. Beyaz çarşafların arasından kitap rafları ve bir masanın belli belirsiz izlenimini görebiliyordum. Egor'un ofisi.

Range-R'ı çıkardım. Parlak ekranı korumak için elimi kavrayarak bir okuma yapmaya çalıştım.

"Çok uzaktayız," diye fısıldadım.

Tipik olarak, Range-R'nin doğru bir okuma yapabilmesi için hedefe yakın olması gerekir. İdeal olanı, taraması gereken odanın duvarına yaslanmış olmasıydı. Sadece yüz metre ötedeki keskin nişancı pozisyonumuzun yeterli olacağını ummuştum. Muhafızların dikkatini çekmeden yaklaşıp bir okuma yapmamın, sonra da ateş etmek için yerime dönmemin imkânı yoktu. Evin yakınında gizlenen bir adamdan hemen şüphelenirlerdi, ama belki de eşlerine sarhoş dönen iki adamdan şüphelenmezlerdi.

Gregor ve Damien'a işaret ettim. "Bir fikrim var. Kimin üzerinde matara var?"

Hem Gregor hem de Damien yıpranmış gümüş şişeler çıkardılar. Damien'inkini kaptım, açtım ve Gregor'un gömleğinin ve takım elbise ceketinin üzerine biraz döktüm.

"Bu ne lan?" diye neredeyse hep bir ağızdan itiraz ettiler.

Gregor sert bir fısıltıyla, "Bu güzel bir takımdı," diye yakındı.

Damien yüzünü buruşturdu. "O Macallan Rare viskisiydi, yirmi yıldan fazla yıllanmış. Neden Gregor'un şişesini almadın?"

"Çünkü onunkinde iyi bir votka var, senin içmeyi sevdiğin gibi değil."

Damien başını salladı. "İkiniz de güzel şeylerin kıymetini bilmeyen dinsizlersiniz."

Gregor kravatını gevşetti. "Hadi yapalım şu işi."

Birkaç dakika sonra Gregor, sözcükleri geveleyerek, Damien'ın omzundan destek alarak çimenlerin üzerinden geçti. "Tatlım!" diye seslendi. Sakın kızma. Beni içeri al."

Damien şarkı söyler gibi bir sesle, "Aç kapıyı Debbie, öyle demek istemedi," diye mızızlandı.

Birkaç muhafız silahlarını çekmiş koşarak geldi.

"Tatlı yanak, sen misin?" Gregor yüzünde kasıtlı bir boş bakışla sordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu bir gardiyan.

"Bir çift sarhoş aptal," diye cevap verdi bir diğeri.

Muhafızlar Gregor'un etrafında daire çizerken o karnını tuttu ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Sanırım hasta olacağım!"

Muhafızlar hemen birkaç adım geri çekilerek ona geniş bir alan bıraktılar.

Dengesiz bacakları üzerinde, evin tuğla duvarına yaslanarak çalılara doğru ilerledi. Birkaç kez kuru nefes aldı.

Gardiyanlar başlarını tiksintiyle çevirmekle o kadar meşguldüler ki, adamın duvara dayadığı küçük el cihazını görmediler.

Etkili olması için son bir kez gırtlaktan öğürerek doğruldu.

"Şimdi daha iyi hissediyorum." Etrafına bakınan Gregor, "Burası benim tatlı yanaklarımın evi değil," diye sızlandı.

Damien onun sırtına bir tokat attı. "Hadi dostum. Benim evimde uyuyabilirsin."

Muhafızlara bir kez daha bakmadan uzaklaştılar, giderken sallanıp durduklarından emin oldular. Saklandığım yerin yanından geçtiler ve yandaki eve giriyorlarmış gibi göründüler.

Eğildim ve köşeden baktım. Muhafızlar dağılmıştı. Planım, çalılardaki hayali kusmuk yüzünden muhafızların artık evin o tarafında devriye gezmeye isteksiz olmaları gibi bir avantaja sahipti. Dizlerimin üzerinde sürünerek pozisyonumu aldım.

Okumak için dürbünümle Range-R'ye odaklandım. Duvara yaslanmış oturan iki figürün dış hatlarını gösteriyordu. Leonid ve Lenin. İstihbarat raporlarımız, kardeşlerin babaları şehir dışındayken onun ofisinde tek başlarına önemli miktarda zaman geçirdiklerini defalarca doğrulamıştı. Orada tuttuğu bir kasayı açmaya çalıştıklarına dair spekülasyonlar vardı. Ne yapıyor olurlarsa olsunlar, ikisinin olduğundan emindim. Egor şehir dışındayken organizasyonlarında başka hiç kimsede o odanın anahtarı olmazdı.

Onları tuğla duvarın içinden art arda iki atışla indirmek zorunda kalıyordum. Mossberger 500'üme FPSRussia Salvo-12 susturucu takılmıştı ama ne yazık ki sesi zar zor bastırıyordu. En ufak bir hareketin dikkatleri üzerimize çekeceğini bildiğimden vücudumu s a b i t tuttum.

ve atışı hizaladım. Lazer dürbünü kullanamıyordum, bu yüzden içgüdülerimle yapmak zorundaydım. Çarpma ve gürültülü rapor için hazırlanırken nefesimi tuttum.

İki el ateş ettim ve tuğla parçalarının bir toz ve gürültü bulutu içinde duvardan fırlamasını izledim. Bakışlarım Range-R'ye kaydı. Her iki figür de öne doğru yığıldı. Öldürme işlemini onaylamama gerek yoktu. O iki kurşun Nadia içindi ve hayatımda hiçbir atıştan bu kadar emin olmamıştım. O piçler ölmüştü.

Saklandığımız yerden fırladık. Alarm çığlığını ve birkaç Glock'un aynı anda ateşlenme sesini duyduğumuzda menzil dışındaydık. Arabaya binip uzaklaştıktan sonra Gregor, Egor Novikoff'a şifreli bir mesaj gönderdi. Bruiser'ın Nadia'nın kaçırılma girişimine karıştıklarını itiraf ettiği videoyu gönderdi ve devamında da iki oğlunu öldürdüğümüzü cesurca bildiren ve Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmemesini öneren bir mesaj attı.

Birkaç dakika sonra Egor'dan tek kelimelik bir yanıt aldı. *Anlaşıldı.*

Damien koltuğunda arkasına yaslandı. "Egor yaşlı bir adam. Oğullarının işe yaramaz aptallar olduğunu biliyordu. İş onlara devretmesinin hiçbir yolu yoktu."

Direksiyonu kavradım. Damarlarımdaki adrenalin hâlâ sıcaktı. "Herhangi bir misilleme konusunda endişelenmemiz gerekecek mi?"

Gregor başını salladı. "Hayır. Bu sefer gerçekten bitti. O örgütteki hiç kimse, belli ki babaları da dahil, bu ikisinin bizimle savaşmaya degeceğini düşünmüyor."

Damien çenesini ovuşturdu. "Bunu bilmiyorum. Bir kız kardeşleri vardı."

D.C. trafiğinde yolumu buldum. Bu başka bir günün sorunuydu. Şu anda geri dönüp Nadia'yı kontrol etmek ve ona rüyasını yaktığımı nasıl söyleyeceğimi düşünmek istiyordum.

CHAPTER 22

M*ikhail*

Gregor'un evine döndüğümüzde kızları mutfakta bulduk ama Nadia kayıptı.

"Nadia nerede?" Kimse bir şey söyleyemeden sertçe sordum.

Gregor ve Damien birbirlerine sert bir bakış atarken hatamı anladım. Tehlikeyi etkisiz hale getirmiştım ve bina bir kez daha güvenliydi. Artık tehdit yoktu, en azından her zamankinden daha fazla değildi. Küçük kız kardeşlerinin nerede olduğunu öğrenmek istemem için hiçbir neden yoktu.

Yelena gerginliği bozdu. "Biraz kestirmeye karar verdi. Görünüşe göre dün gece pek uyuyamamış."

Onun gizli şakasını görmezden gelerek buzdolabını açtım ve bir şişe su aldım. Aslında susamamıştım ama Gregor'un yoğun bakışlarından kurtulmam gerekiyordu. Dükkândan döndüğümüzden beri Nadia'ya verdiğim tepkileri izliyordu. İlişkimizdeki değişimden şüphelendiğinden emindim. Ona yakında söyleyecektim. Sadece önce Nadia'yı görmek istiyordum.

Damien Yelena'ya doğru yürüdü ve sarı buklelerini şakacı bir şekilde çekiştirdi.

İçini çekerek, "Pencereden mi?" diye sordu.

Çenesini kaldırdı ve gülümsedi. "Yatak odasının kapısını kilitlemenin ve diğer tarafa aptal bir koruma yerleştirmenin işe yarayacağını gerçekten düşünmedin mi?"

"Başta öyleydi."

Reddetmek için bir el salladı. "Bunun nedeni Cafe Mocha'larımızı hâlâ sıcakken bitirmek istememizdi."

Eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra yüksek sesle fısıldadı: "Bir dahaki sefere seni yatağı bağlayacağım."

Alay etti. "İplerle mi?"

Alt dudağını ısırıldı. "Hayır, zincirler."

Gregor kollarını Samara'nın ortasına doladı. Onun boynuna sokuldu. "Bu kötü bir fikir değil."

Samara'nın nefesi kesildi. "Bir dahaki sefere olmasa iyi olur kocacığım. Yelena'yı pencereden takip edip kaçmaya devam etmediğim için şanslısın."

"Kaçmaya çalışırsan seni avlarım karıcığım," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi, "ve seni bulduğumda bunun sonuçları olacak."

Çiftler arasındaki samimi şakalaşmalara sırtını dönerek mırıldandım: "Yukarı çıkıp duş alacağım. Polisler soru sormaya gelirse ne benim ne de arabamın benzin kokmasına izin veremem."

Ayrıca Nadia'ya çok sevdiği kuyumcu dükkânını ve dairesini yaktığımı söylemek, bir de böyle kokmadan yeterince zor olacaktı. Gitmek için döndüğümde Samara bana yetişti. "Mavi süitte."

Kaşlarım çatıldı. Burası benim her zamanki odamdı. Özellikle bir olaydan sonra ya da bir durum olduğunda burada kalmam alışılmadık bir şey değildi. Daha geçen hafta Afganistanlı savaş lordu, rakip bir grubun el koyduğu karadan havaya füzelerin kayıp sevkiyatı için Gregor ve Damien'la gece boyu süren toplantılar yaptığında burada kalmıştım. Odamda genellikle kıyafetlerimi ve bazı kişisel eşyalarımı değiştirdim. Nadia ne zaman Gregor'u ziyaret etse hep sarı süitte kalırdı. Birkaç yıl önce kızlar kaçıp gittikten sonra Gregor'un yanına taşındığında burası onun odasıydı. Samara bunu biliyordu.

Şaşkın bakışlarım karşısında omuz silkti ve Gregor'un yanına döndü.

Merdivenleri çıktım ve halı kaplı koridorda ilerledim. Elimi mavi süitin kapı koluna koydum ve yavaşça çevirmeden önce derin bir nefes aldım. Kapıyı iterek açtım ve loş odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. Ağır, sulu mavi saten perde sıkıca kapatılmıştı; çoğunlukla karanlık olan odayı sadece bir parça altın güneş ışığı aydınlatıyordu. Gözlerim düşük ışığa alıştıktan sonra yatağın üzerinde kıvrılmış küçük bir bohça gördüm.

Göğsümdeki sıkı yumruk gevşedi ve onun yanından ayrıldığımdan beri ilk derin nefesimi aldım. Şüphelenmem için hiçbir neden yoktu ama Samara ve Yelena'nın Nadia'nın uyuduğu konusunda yalan söylediklerinden şüpheleniyordum. Bir yanım bana meydan okuyarak sıvışıp gittiği için paniğe kapılmıştı. Sessiz adımlarla yatağa yaklaşarak uyuyan bedenine baktım. Sağ tarafına yatmış, sağ eli çenesinin yanında kıvrılmıştı. Ağır botlarını ve çoraplarını çıkarmıştı. Sevimli ayak parmaklarında parlak yeşil parıltılı bir oje vardı. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve yanaklarında sıcak bir kızarıklık vardı. Çilek sarısı saçları yumuşak ışıktaki kırmızımsı bir renk alıyor, bu da tenine fildişi rengi bir parlaklık veriyordu.

O kadar güzeldi ki. Kendi çekiciliğinin bu kadar az farkında olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Çok çekici bir çelişkiler yumağıydı. Tatlı ama şımarık bir ağzı vardı. Masum ve utangaç ama maceraperest ve yatakta cehennem kadar cesur. Omzundaki bir bukleyi fırçaladım ve bugünün erken saatlerini düşünerek gülümsedim. Tatlı Kroshka'mın sinirlendiğinde bir şeyler fırlatmaya meyilli olduğunu milyon yıl geçse de tahmin edemezdin. Kızdığı zaman çok sevimli oluyordu. Gözleri parlıyor ve küçük elleri sevimli minik yumruklar halinde kıvrılıyordu. Tinker Bell'e benzediğini düşünmeden edemezdin. Ayaklarını yere vururken kafasının etrafında altın tozu yağmuru oluşmasını beklerdim.

Yatağı rahatsız etmemeye dikkat ederek eğildim ve örtüyü çekerek uyuyan bedeninin üzerinden kaldırdım. Onu uyandırmak istemediğim için odanın diğer ucundaki banyoya doğru süzıldim. Eminim onun uyuduğu odada duş almaya karar verdiğimi öğrenirlerse, kardeşleri arasında bir heyecan yaratırdı ama umurumda bile değildi. Onu savaştan bırakmayacağımı yakında anlayacaklardı.

Çift camlı kapıyı açtım, siyah mermer döşemeye uzandım ve gümüş kolu çevirdim. Camlı bölmenin uzunluğu boyunca uzanan ekstra büyük dikdörtgen duş başlığından aşağıya kavurucu su döküldü. Gömleğimi çıkarıp kargo pantolonumun fermuarını açtım ve zaten buharı tüten duşa girmeden önce gevşek bağcıklı botlarımı tekmeledim.

Avuçlarımı serin fayansa dayayarak suyun sırtımdan aşağı akmasına izin verdim ve son yirmi dört saatin gerginliğini silmeye çalıştım. Bedenimin tehlikenin geçtiğini anlaması hâlâ biraz zaman alacaktı. Kan hala damarlarımda yüksek ve hızlı bir şekilde atıyordu. Bir cinayetten sonra hep böyle olurdu, ama özellikle bu cinayetten sonra. Hayatımda hiçbir zaman bir can aldığıma pişman olmamıştım.

Bugün aldığım canlar. Nadia'ya zarar vermeye çok yaklaşmışlardı ve bunu hayatlarıyla ödedikleri için mutluydum. Tek pişmanlığım onları vurup öldürürken Leonid ve Lenin'in gözlerinin içine bakamamaktı.

Sıvı sabuna uzandığımda banyonun kapısı çarparak açıldı. Nadia eşikte duruyordu. Hışım ile içeri girdi, cam duş kapılarından birinin pürüzsüz gümüş kulpunu tutarak kapıyı açtı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Hazırlıksız yakalandığım için önce cevap vermedim.

"Nasıl yapabildin?" diye tekrarladi. Açık mavi gözleri yaşlarla doldu.

Sikeyim.

Eliyle arkasını işaret etti. "Uyandım ve aşağı indim. Koridorda olduğumu bilmiyorlardı. Dükkanımı yakmaktan bahsettiklerini duydum."

Gözlerimdeki suyu fırçalayarak, "Bebeğim, açıklayabilirim," dedim.

Güzel yüzü buruştu. "Hayır! Hayır! Hayır! Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?"

Kendini bana doğru fırlattı ve yumruklarını çıplak göğsüme vurdu.

"O dükkânı seviyordum. Buna hakkın yoktu!"

Bir adım geri çekildim, kollarımı yukarıda tutarak bana vurmasına izin verdim. Bunu hak etmişim. Onu yakmak zorunda kalmamızın nedenlerini açıklamanın bir yararı yoktu. Durum hakkında anlayışlı olmasını beklememeliydi. Kızmakta sonuna kadar haklıydı. Dükkânı başarılı kılmak için ne kadar çok çalıştığını biliyordum. Tezgahının başında özel mücevher parçaları üzerinde çalışarak geçirdiği uzun saatler. Hayran kitlesini geliştirmek için katıldığı sayısız sokak festivali ve fuar. Hatta kimsenin yardımını kabul etmeyerek ana alanı kendisi boyamış ve dekore etmişti. Bu onun hayaliydi, kendi küçük bağımsızlık dilimiydi, kardeşlerinin gölgesinin dışında kendini kurmanın bir yoluydu ve ben onu yerle bir etmişim.

Beni duşa kadar takip etti, hala yumruklarıyla bana vuruyordu. Sıcak su saçlarını ve kıyafetlerini sırlıslıkla etmişti ama öfkesinden ne fark etmiş ne de umursamış görünüyordu. Onu sakinleştirmek için yüzünü avuçladım. "Lütfen, Kroshka, beni dinle."

Başını salladı ve elimden kurtuldu. Tekrar denedim, ellerimi boynunun yanlarına doladım ve yaklaştım. Tırnakları kollarımı pençeledi. Tekrar öne çıktım ve sırtını fayanslara bastırdım. Başparmaklarımla çenesine bastırarak başını geriye ittim.

Dudakları titredi. "Senden nefret ediyorum."

Gözlerim kısıldı. Umutsuzca iyi bir adam olmaya, onun acısını anlamaya çalışıyordum ama vücudumdaki tüm ilkel içgüdüler onun güzel ağzından bu sözleri duyunca canlandı. Bana kızgın olabilirdi. Bana vurabilirdi. Hatta kafama bir şeyler fırlatabilirdi ama benden nefret ettiğini söylemesine dayanamazdım. Bu benim tahammül edemeyeceğim bir şeydi.

Kalçamı bacaklarının arasına sokarak onu duş duvarına sabitledim. Kollarını başının üzerine kaldırdım, sonra parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Protesto çığlıklarını ağızımla susturdum. Dilim onunkini kapmak için içeri girdi. Onu en son öptüğümünden bu yana sadece birkaç saat geçmişti ve şimdiden onun tadını arzuluyor ve özlüyordum. Bu noktadan sonra onu öpmek hayatımın özü, yemek ya da hava kadar büyük bir ihtiyaç olacaktı. Mücadele etti ama ben sıkı tuttum. Kalçamın üst kısmını amına doğru ittim ve isteksiz iniltisini yuttum.

Kaynar su sırtıma çarparak ikimizi de ıslattı. Sıcak, ıslak teni yerine sırlıslıklam balıkçı yakasını hissetmekten sabırsızlanarak öpüşmeyi kestim. Geriye dönerek gömleğinin eteklerini yakaladım ve kafasına geçirdim. Sütyenini tekrar giyme zahmetine katlanmamıştı. Dolgun göğüsleri sergileniyordu. Bir çığlık atarak kollarını indirdi ve kendini örtmeye çalıştı. Saçlarından bir tutam kaptım ve başını geriye çekerek onu başka bir öpücük için hazırladım. Ağızım aşağı inerken kollarını ittim ve mükemmel göğüslerinden birini avuçladım. Alt dudağını ısırırken allık pembesi bir meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım.

Yine de benimle savaşımaya çalıştı, her fırsatta başını çevirerek beni reddetti.

"Benim için aç bebeğim," diye nefes aldım ağzına karşı. "Açamam. Her şeyi mahvettin," diye inledi.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek kollarımı kalçalarına doladım ve karnının yumuşak, ıslak tenini öptüm. "Kroshka, inan bana, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Sana söz veriyorum."

Neredeyse iradesi dışında, elleri tereddütle omuzlarımı kavradı.

Aramıza uzanarak kargo pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Sütyen giymediğini biliyordum ama yaramaz kızımın komando olmaya da cesaret ettiğini görmek beni memnun etmişti. Pantolonu çıplak ayaklarının yanından indirdim ve sırlıslıklam olmuş kumaşı bir kenara attım. Ellerimi kalçalarının üst kısmına yerleştirerek bacaklarını daha da açtım. Ayakları kaygan zeminde kayıyordu.

Bana itaat etmek için kiremit. Alt dudaklarını araladım ve dilimin ucunu şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirmek için eğildim.

Nadia'nın parmakları omuzlarıma saplandı. "Oh, Tanrım."

Klitorisine tekrar fiske vurdum, sonra parmağımı etrafında döndürdüm ve vücudunun dokunuşuma tepki verdiğini hissettim. Bir elimi bacaklarının arasına sokarak bir parmağımı içeri soktum, sonra ikinci parmağımı sokarak onu açtım. Yavaş gitmeye dikkat ediyordum, daha önce olduğu gibi hala ağrıyor olacağını biliyordum, ama aynı zamanda kirli kızımın zevkiyle birlikte acıdan hoşlandığını da biliyordum. Onu benim için mükemmel bir eş yapan şeylerden biri de buydu.

Vücudu sertleşene kadar bu sözleri yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Elleri omuzlarımı itti. "Hayır. Birbirimize uygun değiliz. Düşündüğüm gibi biri değilsin."

Islak duvar boyunca kayarak benden uzaklaşmaya çalıştı ama kalçasını kavrayışım ona engel oldu.

Tam boyuma ulaştım ve onun üzerinde yükseldim. "O zaman bana alışman gerekecek bebeğim, çünkü gitmene izin vermeyeceğim," diye niyetlendiğimden daha şiddetli bir şekilde homurdandım.

Beni suçladığı o küstah Neandertal gibi konuştuğumu biliyordum ama umurumda değildi. Bunca yıldan sonra nihayet onu kollarıma almışken, öfkesinin geleceğimizi engellemesine izin veremezdim.

Gözleri kısıldı. "Bu konuda seçme şansım olmadığını mı söylüyorsun?"

Avucumu başının üstündeki fayansın üzerine koydum ve eğilerek dudaklarına bir nefes kadar yaklaştım. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Eli bana tokat atmak için havalandı. Çok yavaştı.

Bileğini yakaladım ve ön tarafı mermere değene kadar onu döndürdüm.

"Bırakın beni," diye haykırdı.

Başımı yana eğerek dişlerimi boynunun yumuşak etine geçirdim ve ısırık izimin hafif kırmızı çizgisini yaladım. "Asla."

Ayaklarını tekmeleyerek bacaklarını açtım. Amını arkadan avuçlayarak, iki orta parmağımın uçlarını klitorisine bastırdım. Hafif bir baskı sadece yükselen zevkini azaltacaktı. Acısını gerçekten dindirmek için kalın sikimin içindeki baskısını hissetmesi gerekiyordu. Vücuduyla daha fazla alay etmek için başparmağımın ucunu küçük, büzülmüş deliğinin üzerinde gezdirdim.

Vücudu sertleşirken tısladı.

Gerçek bir piç olsaydım, o sıvı sabunu alır, güzel yanaklarının arasına biraz döker ve merhamet çığlıkları atana kadar kıcını becerirdim. Sahip olduğum son nezaket kırıntısıyla kendimi tuttum. Bekâretini aldıktan kısa bir süre sonra amcığının bir kez daha acımasızca sikerek acıtabilirdim ama bu yine de zevkli, lezzetli bir acı olurdu. Kıcını bu kadar kısa sürede tekrar alırsam öyle olmazdı. O çok küçüktü. Ona zarar verebilirdim, özellikle de şu anda içinde bulunduğum nefret dolu ruh halindeyken.

Şaftımı yumruklayarak elimi birkaç kez pompaladım, parmak eklemlerimi kasıtlı olarak sırtının alt kısmına sürttüm. Kolları kiremitli duvarı süpürdü, parmakları yayıldı.

Kaldıraç olarak kullanmak için dizlerimi hafifçe indirerek sikimin başını girişine bastırdım. Şaftımın çıkıntısı dar deliğinin içinde patladı. Ellerimi kalçalarına dolayarak, kıcı alt karnıma değene ve sırtı kavislenene kadar onları dışarı çektim. Bu hareket shaftımı bir santim daha içine itti.

Kolumu karnına doladım ve ellerimi bacaklarının arasına daldırdım. Klitorisini bulup parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırdım, diğer elimle de kürek kemiklerinin arasına bastırarak onu itaatkâr ve savunmasız bir pozisyona zorladım. "Bu daracık amcığının sikimin her santimini yutuşunu izlemek istiyorum."

Nadia başını arkaya attı ve inledi.

Ona doğru eğildim, ikimizin de vücudu sudan kayganlaşmıştı. "Sen benimsin Nadia, bunu hissetmeni ve asla unutmamanı sağlayacağım."

Bununla birlikte, derinlere doğru ittim.

Dizleri büküldü ama ben onu dik tuttum. Sıkı duvarları sikimi sıkıca kavradı, ben de tekrar tekrar içine girdim, küçük bedenine vurdum, tüm öfkemi, korkumu ve sevgimi serbest bıraktım.

"Oh, Tanrım! Oh Tanrım! Mikhail!" diye nefes aldı, vücudu her itişimde öne doğru sarsılırken.

Boştaki elimi kaldırarak avucumu kıcına indirdim. Islak teni, temas ettiğim anda tatmin edici bir şaplak attı. Duşun sıcaklığıyla artan yanağı hemen parlak kiraz kırmızısı bir renk aldı. Ona tekrar tekrar şaplak attım, her vuruşumu kalçalarımın nabzıyla eşleştirerek çekirdeğinin derinliklerine doğru ittim.

Ele geçirilmiş bir adamdım. Onun sadece sözlerimi duymasına değil, artık sadece benim olduğunu bilmesi için bedenimin ele geçirildiğini hissetmesine ihtiyacım vardı.

Vücudu gerilirken parmakları fayanslara doğru kıvrıldı. Sırtı kamburlaştı ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. Orgazmindan kaynaklanan spazmların şaftımda dalgalandığını hissedebiliyordum. Serbest kalmayı başardığında, zevk dalgaları vücuduna çarptığında her kalın santimi hissetmesine ihtiyaç duyarak terk edilmiş bir şekilde ona doğru ittim. Taşaklarım gerildi. Basınç neredeyse acı vericiydi. Sonunda, bir tamamlanma kükremesi çıkarırken başım geriye düştü, vücudunun derinliklerine salındı, bencilce tohumumun tutması için dua etti.

Kendimi kurtararak onu etrafımda döndürdüm ve kendime doğru çektim. Onu kollarımın arasına aldım ve başını göğsüme bastırdım. Hâlâ zor nefes alıyordum, başının tepesine doğru, "Geri al." diye homurdandım.

Elleri yanlarımdan yukarı doğru kayarak sırtıma dolandı ama sessiz kaldı.

Onu daha sıkı kavradım ve tekrarlardım, "Geri al."

Bakışlarını kaldırdı ve bir süre bana baktı. "Senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem."

"Ve?"

"Ve... Ben seninim, Mikhail."

Başımı eğdim ve sözlerinin tatlı gerçekliğini tatmak isteyerek ağzına yapıştım. Yalan söylediği konusunda beni uyarmaya çalışan acı şüpheleri acımasızca bir kenara ittim.

CHAPTER 23

M*ikhail*

NADIA çırılçıplak yatağında uyurken, kardeşlerini aramaya ıktım. Bir anlaşmaya varmamızın zamanı gelmişti. Artık tehlike geçtiğine göre, Nadia'yı çatı katıma geri getirmek istiyordum. Onu bu gece ve bundan sonra her gece yatağında istiyordum.

Aşağı indiğimde ev sessiz ve sakindi.

Mutfağı ve oturma odasını aradıktan sonra Gregor'u çalışma odasında buldum. Masasının üzerinde durmuş, avuçlarını yüzeye dayamış, yanında bir yığın dosya bulunan büyük bir haritayı inceliyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki hemen başını kaldırıp bakmadı. Kitap rafında, acımasız ve ciddi *tik takları* sessizliğı dolduran küçük bir pirinç saat vardı.

Başını kaldırmadan bana yaklaşmamı işaret etti. "Mikhail, burada olmana sevindim. Buna bakmanı istiyorum."

Masaya yaklaştım ve aşağıya baktım. Caracas, Venezuela'nın ayrıntılı bir sokak haritasıydı.

Gregor doğruldu ve yığının üstündeki bir dosyaya uzandı. "CIA'deki *dostlarımızdan* biri bize ulaştı ve bir bceğı ezmemizi istedi."

Dosyayı açtım. Adam, servetini güvence altına almak için kadınlara ve çocuklara bile şiddet uygulamaktan çekinmeyen tipik bir yozlaşmış politikacıydı. Başımı salladım. "Bu pislikleri alt etmek zor. Yakın bir vuruş için çok fazla güvenlikleri var ve İşpanyolcam da en iyi ihtimalle paslanmış durumda."

Gregor dosyayı benden geri aldı. "Anlaştık. Görünüşe göre önümüzdeki ay bir konuşma yapacak." Plaza Bolivar'ı işaret etti. "Şuradaki tribünden."

Bir kaşımı kaldırdım. "Halka açık bir suikast mi?" Haritaya baktım. Parmağımın bir yerin üzerine dokunarak, "İşte. Catedral de Caracas. En yüksek görüş noktasına sahip bir keskin nişancı yuvası için en iyi seçeneğiniz burası."

Gregor başını sallayarak onayladı ve hizmetçinin, nesillerdir ailelerine ait olduğundan hiç şüphem olmayan Lomonosov gümüş ve kobalt mavisi mineli semaverini yerleştirdiği büfeye doğru ilerledi. Bir podstakannik'in yaldızlı sapını kaldırarak semaverin ağzını açtı ve bardağa sıcak siyah çay doldurdu, iki topak şeker ekledi ve bana uzattı. Geleneksel Rus Karavan çayına özgü kamp ateşi kokusu odanın içinde yayılıyordu. Ardından kurabiye, şekerleme ve limonlu keklerden oluşan küçük bir tepsiyi kaldırdı ama ben onu el sallayarak uzaklaştırdım.

Kendi bardağını düzeltti ve masaya döndü. "Barrett M82'yi kullanabileceğini düşünüyorum."

Omuz silktim. İyi bir keskin nişancı tüfeği idi ama Lobaev SVL daha iyi olurdu. Ona öyle söyledim. "Eğer sahneyi kuzeye doğru koymuşlarsa, ki bu en olası yer, bu atış en az 1200 metre olmalı. Lobaev SVL o mesafede daha isabetlidir."

"Evet, ama Sahel bölgesindeki bir savaş lorduna satmaya çalıştığımız otuz kasa Lobaev SVL'miz yok."

Ben de kabul ettim. "İyi bir noktaya değindin. Bin metreden fazla bir mesafeden bir adamın kafasını uçurmak, Barrett M82'nin yetenekleri için etkili bir satış sunumu olurdu."

Gregor çayından bir yudum aldıktan sonra, "Güzel. Bunun *satış sunumunu* sen yapacağın için sana yüzde elli pay vereceğim. Ayrıca CIA'in gölge ücretinden de her zamanki gibi yüzde yetmiş beş pay alacaksın."

Başımı salladım. "Parayı her zamanki hesaba göndermelerini söyle, ben de senin payını havale edeyim." Bir süre durakladıktan sonra, "Herkes nerede?" diye sordum.

Gregor büfeye doğru yürüdü ve muhtemelen düğün fidyesinden arta kalan küçük bir şekerli kurabiye aldı. O kutlamanın daha dün olduğuna inanmak zordu. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu, çok şey değişmiş ve yaşanmıştı.

Gregor masaya geri döndü. "Damien Yelena'yı evlerine geri götürdü ama Venezuela planlarımızı gözden geçirmek için geri dönecek. Samara ... yatakta..."

dinleniyor." Gregor'u tanıyorsam, *dinlenmeye* ihtiyacı olduğuna eminim.

"Ve sanırım Nadia hâlâ yukarıda uyukluyordur," diye devam etti.

Oda sessizliğe gömüldü.

Tik, tik, tik.

Derin bir nefes alarak, "Nadia hakkında-" dedim.

Damien odaya daldı ve "Bu kadın benim ölümüm olacak," dedi.

Semavere doğru ilerledi ve bir bardak alıp ağzını açarak sıcak çayla doldurdu. Bardak ısınırken hemen elini sıkmak zorunda kaldı, sonra bir podstakannik kaptı ve süslü metal saplı tutucuya bıraktı. Çayına uyuşturacak kadar tatlı dört küp şeker atarak masada bize katıldı. "Kahrolası pijamalarıyla o lanet pencereden dışarı tırmandı."

"Bir dahaki sefere onu kıyafetlerin olduğu bir odaya kilitleyin." dedim.

Gregor yüzünü buruşturdu. "Onu kıyafetlerine erişemeyeceği bir misafir odasına kilitlememizin amacı kaçmasını önlemektir."

Damien kefir kurabiyesinden bir ısırık alırken başını salladı. "Tam pencereden dışarı. Kahretsin, o kadını seviyorum."

Gregor haritaya dokundu. "Mikhail plan konusunda iyi."

Damien çayını bir kenara koydu. "Lobaev SVL değil, Barrett M82 kullanman gerekecek. Onda da iyi misin?"

Başımı salladım. "Bunu zaten konuşmuştuk. Mantıklı. İşe yaramasını sağlayacağım." Oda yine sessizliğe gömüldü.

Damien ve Gregor birbirlerine baktılar.

Odada yükselen tansiyonu hissederek doğrulurken omuzlarımı geriye ittim.

Gregor boğazını temizledi. "Nadia hakkında konuşmamız gerek."

Bakışlarımı ikisi arasında gezdirirken, Damien oturduğu yerden kalkıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturunca bir adım geri çekildim.

Tik, tik, tik.

Gregor masasının arkasından dolaştı ve en sağdaki kitaplığa doğru yürüdü; orada, deri ciltli Tolstoy romanlarından oluşan sahte bir cephenin arkasında, yanında dolu bir Para 1911 G.I. Expert tabanca bulunan bir duvar kasası olduğunu biliyordum.

Masanın diğer tarafında, başka bir kitaplığa yaslanmak için rahatça geriye doğru eğildim. Arkamdaki rafta duran eski silah dergilerinin altında

gizli bir CZ P-10 F tabancası vardı. Polimer gövdeli basit bir silahtı, bu da onu gizlenmek ve yakın mesafeden öldürmek için ideal kılıyordu. Gregor silahını kitapların arkasına saklamıştı, çünkü bir masanın çekmecesinde silah aramak, genellikle ikisi de aynı olan müşterilerin ve düşmanların kolayca bekleyebileceği ve izleyebileceği bariz bir hareketti. Benim de bu odada bir silahım vardı çünkü her zaman hazırlıklı olmak benim işimdi.

Tik, tik, tik.

Sözlerimi dikkatle tarttım. "Evet, Nadia hakkında konuşmamızın zamanı geldi de geçiyor bile."

Damien uzun bir nefes verdi. "Dün gece olanlardan sonra, sanırım hepimiz onun evlenmesi gerektiği konusunda hemfikiriz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu onun sırtındaki hedefi kaldıracaktır. Bunun alternatifi onu Gregor'un yanına taşınmaya zorlamak ve orada yirmi dört saat izlenip korunmasını sağlamaktır ki sanırım hepimiz bu planın nasıl karşılanacağını biliyoruz."

Gregor'un eli deri ciltler boyunca kaydı. Sahte ön yüzü yerinde tutan mandal serbest kaldığında yumuşak bir klik sesi duyuldu. "Daha önce de söylediğimiz gibi, uygun biri olması gerekecek. Herhangi birinin Ivanov ailesiyle evlenmesine izin veremeyiz." Bağları aşağı doğru çevirerek kasayı ve silahı ortaya çıkardı.

Parmak uçlarım en üstteki derginin parlak yüzeyi boyunca kaydı. "Katılıyorum."

Sikeyim.

Biliyorlardı.

En azından bir şeyler biliyorlardı, muhtemelen tüm ayrıntıları değil ama Nadia ile aramda bir şeyler olduğunu biliyorlardı. Durumun değiştiğini biliyorlardı. Eğer onaylamaz ve kız kardeşleri üzerindeki hak iddiama karşı çıkmaya çalışırlarsa, o zaman imkânsız bir seçimle karşı karşıya kalırdım.

Böyle bir şey olamaz. Gregor ve Damien sadece işverenlerim değil, en yakın arkadaşlarımdı. Kan dökülmesini istemiyordum. Evliliğimizi onun ailesinin kanı üzerine kurarsam Nadia'yla nasıl bir geleceğimiz olurdu? Ivanov ismi sadece kardeşlerine ait değildi. Chicago, Rusya ve Londra'da mafyanın içinde olan geniş bir aileleri vardı. Bizi avlarlardı. Hiçbir yer güvenli olmazdı. Sürekli tehlike altında olacaktı, şimdikinden çok daha fazla. Şimdi, sadece ara sıra bir fırsatçının hedefi oluyordu. Eğer kardeşlerini öldürürsem ve kaçarsak, ailesinin her üyesi tarafından aranırdı. Kanlı ya da kansız, onun peşine düşüp ibret olsun diye cezalandıracaklardı.

Bu da ancak onu benimle gelmeye ikna edebilirsem mümkündü. Nadia'yı her nefesimde seviyordum ve daha önceki itirazlarına rağmen onun da beni sevdiğini biliyordum ama kardeşlerini öldürürsem bu değişecekti. Onun gözünde sonsuza dek bir canavar olurdum. Onu ve bizi yok ederdim.

Ben yapamadım.

Onu çok sevdim.

Onu gitmesine izin verecek kadar sevdim. Onun için ölecek kadar sevdim.

Elimi geri çektim, gizli silahımdan uzaklaştırdım. Eğer Gregor silahına uzanır ve kız kardeşinin peşinden giderek ona ihanet ettiğim için beni öldürürse, öyle olsun. Kendimi savunmazdım. Bunu Nadia'ya yapamazdım.

Gregor'un eli silaha doğru hareket etti.

Tik, tik, tik.

Eli duvardaki kasaya gitti ve yedi haneli bir şifreyi tuşladı. Kasanın kapısı açıldı. İçeri uzandı ve bana doğru döndü. Elinde küçük kırmızı kadife bir kutu vardı.

Ne olduğundan ya da bundan sonra ne olacağından emin olamadığım için tüm vücudum gerildi.

Tik, tik, tik.

Gregor kadife kutuyu bana fırlattı. Onu yakaladım ve kapağını açtım. İçinde Nadia'nın mücevher tasarımlarına ilham veren tarza benzer, eski bir Art Deco elmas ve zümrüt yüzük vardı.

Damien'a doğru yürüdü ve omzuna vurdu. İkisi de başlarını çevirip bana gülümsediler. Gregor yüzüğü işaret etti. "Zorunda değilsin ama bizce evlenme teklif ederken büyük büyükannesinin nişan yüzüğünü kullanmalısın. Onu her zaman sevmiştir."

Ne?

İkisi de odayı geçip aynı anda sırtıma tokat attılar. Zihnimi toparlamaya çalışırken darbenin etkisiyle hafifçe öne doğru eğildim.

Damien güldü. "Şu surata bak! Ona bir kurşun sıkacağınızı sandı."

Gregor sırtımı ikinci kez sıvazladı. "Şoka girmiş, karnına tekme yemiş gibi hissetmeye alıştım. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu evliliktir."

Kaşları çatıldı. "Anlamıyorum. Yıllardır bunun mümkün olmadığını açıkça belirttiniz. Aile eksikliğim, doğru düzgün bir ismim yok. Ivanov

onur."

Damien bir şişe Stoli Elit Votka'nın kapağını açarken Gregor çay semaverini kenara itip üç bardak aldı. Üç büyük shot doldurdu ve elden ele dolaştırdı.

Sağ elimdeki votka bardağını kavrarken sol elimdeki kadife yüzük kutusuna baktım. Şu anda hiçbir şey gerçek görünmüyordu.

Damien bardağımlı tokuşturdu. "Böyle düşünmekle hata etmişiz dostum. Hayat ve daha da önemlisi aşk bize bunun ne kadar yanlış olduğunu gösterdi. Sen kardeşimizi seviyorsun. Önemli olan ve önemli olması gereken tek şey bu.

Gregor kadehini kaldırdı. "Za nashu druzhbu!" *Dostluğumuza!*

Hepimiz içtik.

Damien bir kadeh daha doldurdu ama başını iki yana salladı. "Bu tatsız saçmalığı nasıl içtiğinizi gerçekten anlamıyorum." Kadehini kaldırdı ve kadeh kaldırdı, "Vyp'yem za lyubov'!" *Aşka içelim!*

Gregor elini omzuma koydu. Gülümsemesi soldu. "Yine de sana söylemek zorunda değilim. Eğer ona zarar verirsen ya da kardeşimizi mutsuz edersen-" Yanıma uzandı ve tabancamı şarjör yığınının altındaki saklandığı yerden çıkardı. "Seni öldürürüz."

Gregor'a karşı bir şeyler yapabileceğimi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

Votkamın yarısını geri attım. "Merak etme. Eğer böyle bir şey olursa, tetiği çekecek kişinin o olacağından eminim."

Damien omuz silkti. "O bir Ivanov. Küçük kız kardeşimize!" Kadehimi kaldırdım. "Ve müstakbel eşime."

Gregor, "Başka birinin aklına aptalca fikirler gelmeden önce onunla bir an önce evlensen iyi olur," diye öğüt verdi.

Sırıttım. "Güven bana, Nadia söz konusu olduğunda yeterince zaman kaybettim. Daha fazla beklemeye niyetim yok. Bana kalırsa hafta sonundan önce evlenmiş olacağız."

O kutlama anında, Nadia'nın gelecekteki evlilik mutluluğuna ilişkin planlarımızı kabul etmeyebileceği hiçbirimizin aklına gelmedi.

CHAPTER 24

N^{adia}

MIKHAIL'İN KOLU arkadan belime dolandı. Yorganın üstüne tamamen giyinik bir şekilde yanıma uzanmıştı. Onun kucağına sokuldum. Karışık duygularımı anlamaya çalışmaktan başım ağrıyordu ama o anda tek istediğim onun gücünü ve sıcaklığını hissetmek ve her şeyin yoluna gireceğine inanmaktı.

Başımın üstünü nazıkçe öptü. "Söz veriyorum, Kroshka, bunu düzelteceğim."

Gözlerim yaşlarla dolarken alt dudağım titredi. Ağladığımı bilmesini istemiyordum ama titrek nefesimi tutamıyordum.

Nefesinin altında mırıldandığı bir küfürle beni kendisine doğru çevirdi. Bir kolunu başımın altına koyarak, kulağım kalbine dayanana kadar beni kendine çekti. Sandal ağacı kolonyası kokusunu içime çektim. Ayrıca en sevdiğim çayın hafif kokusunu da alıyordu, tıpkı bir kış gecesinde açık havada yakılan kamp ateşi gibi, bu da tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Beni kucağına alırken eliyle başımı okşadı.

"Lütfen bebeğim, ağlama. Her şeyi yoluna koyacağım. Güven bana."

Onun yalvarışı beni daha çok ağlattı. Bunun sadece bir dükkan olduğunu biliyordum. Yeniden inşa edebilirdik. Samara, Yelena ve ben zaten birlikte bir butik galeri ve mağaza yapmaktan bahsediyorduk, bu yüzden muhtemelen önümüzdeki aylarda yerleri değiştirecektim. Yine de, orası *benim* dükkanımdı. Benim mağazamdı.

Kendi başıma başardığım ve gurur duyduğum bir şeydi ve şimdi yok olmuştu. Sevdığım herkesin güvende olmasından ve Mikhail'in bu kararı hafife almadığına inanmamdan dolayı mutlu olmalıydım, oldum da. Kalbimin derinliklerinde onun ve kardeşlerimin kendilerine göre sebepleri olduğunu biliyordum. Beni ve ailemi korumak için kesinlikle gerekli olmasaydı hiçbirinin hayallerimi mahvedecek kadar acımasız ve duygusuz olmayacağını biliyordum ama yine de içim acıdı.

Sırtımda rahatlatıcı daireler çizerek yumuşak bir bariton sesiyle bana şarkı söyledi. "Kak ya lyublyu glubinu tvoikh laskovykh glaz, Kak ya khochu k nim prizhat'sya khot' raz gubami! Tomnaya noch' razdelyayet, lyubimaya, nas, I trevozhnaya, chornaya step' prolegla mezhdu nami."

Acı tatlı bir Rus aşk şarkısıydı, *Dark is the Night*. Daha önce söylediğini hiç duymamıştım. Etkisi çok güzel, hüznü ve büyüleyiciydi.

Şarkı sözlerini İngilizce tekrarlardı. "Nazik gözlerinin derinliklerini nasıl da seviyorum, Dudaklarımı onlara nasıl da bastırmak istiyorum! Bu karanlık gece bizi ayırıyor aşkım, Ve karanlık, sıkıntılı bozkır aramıza giriyor."

Yüzümü onunkine doğru kaldırdım ve beni öptü. Bu onun ruhumu yakan, kendi adını unutturan, sahiplenici öpücüklerinden biri değildi. Nazikti, neredeyse tereddütlüydü. Dudakları benimkileri aradı. Dilinin ucunu dişlerimin keskin kenarında gezdirmeden önce alt dudağımı yaladı. Dili içeri girdi.

İnledim ve yumruklarımı gömleğinin kumaşına geçirirken ağzımı daha da açtım.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Öpücüğün içine eğildi ve kontrolü daha sıkı bir şekilde ele aldı. Elini çenemi kavrayacak şekilde kaydırды, ağzımı daha da açmak ve öpücüğü derinleştirmek için başparmaklarıyla aşağı doğru bastırdı. Uzayan sikiinin sert çıkıntısı yorganın altından üst baldırıma baskı yapıyordu. Göğsümü ortaya çıkarmak için battaniyeleri aşağı itti. Öpüşmemizi keserek dudaklarını meme ucumun etrafına kapattı ve sıcak eli sırtımı okşayarak belimi kavradı ve beni yerimde tuttu. Dişleriyle hafifçe kazıyarak narin etimi çekti. Ensesindeki saçları kavrarken inledim.

"Bozhe, ty mne nuzhen, detka," diye mırıldandı tenime karşı.

Benim de ona ihtiyacım vardı. O hayatımda olmadan önceki zamanı hatırlayamıyordum bile. Onun güçlü varlığına güveniyor ve inanıyordum, her zaman oradaydı, her zaman beni izliyor ve koruyordu. O benim kendi karanlık baş meleğimdi. Yine de, ilişkimizdeki bu yeni delicesine yoğun seviye son derece bunaltıcıydı. Beni bir fırtınanın içinde yakaladı, döndükçe döndüm. Gözün sakın atmosferi beni uyuşturabilirdi ama yine de fırtınanın farkındaydım.

Getirdiği tehlikeli kaos etrafımda dönüyor, her şeyi yok etmekle tehdit ediyordu.

Eli kalçamın üzerinden geçerek dizimin altına kayd. Bacağımı yukarı çekerek göbeğime bastırdı.

"Oh, Tanrım!" Başım arkaya düşerken nefes aldım.

Bu delilikti. Zaten birkaç kez seks yapmıştık ama yine de daha fazlasını arzuluyordum. O bana dokundukça, beni becermesine daha çok ihtiyaç duyuyordum. Kendimi bile tanıyamıyordum. Bu kadar pervasız bir ahlaksız olabileceğimi bile bilmiyordum. Sonunda özgür ruhlu ateş burcuma uygun yaşıyordum ve tutkulu tarafımı kucaklıyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

Arkasına yaslandı. "Hadi buradan çıkalım."

Gözlerimi kırpıtm, hâlâ onun şehvetli sisine kapılmıştım. "Ne?"

Alt dudağımı yaladı. "Yatağıma, çatımın altına dönmeni istiyorum.

Burada olmaz."

Göğüslerimi örtmek için battaniyeleri yukarı çektim. "Öylece gidemem. Nereye gittiğimi merak edecekler."

"Burada uyukladığını sanıyorlar. Gel hadi."

"Ya gittiğimi fark ederlerse? Nerede olduğumu sorarlar."

"Ben de onlara benimle olduğunu söylerim."

İçimdeki Aslan fısıldadı, *yap şunu. Neden yapmayayım?*

Başımı çevirip banyonun girişine baktım. Üzüntümden ona saldırdığımı ve bir saatten kısa bir süre önce duşta beni anlamsızca becerdiğini hatırlayınca yanaklarım alev alev yandı. "Kıyafetlerim ıslak."

"Sarı süiti kontrol edeceğim," diye teklif etti. "Belki orada bir şey unutmuşsundur."

Birkaç dakika sonra geri döndü. "Sadece bunu bulabildim." Üzerinde küçük pembe bir papatya deseni olan kobalt mavisi bir kısa etek tuttu. "Bekle." Dolap olarak kullanılan büyük dolaplardan birine doğru yürüdü ve onu açtı. Beyaz, V yakalı bir tişört çıkardı. "İşte. Kollar yukarı."

Yatağın üzerinde diz çöktüm, battaniyenin kalçalarım kadar kaymasına izin verdim ve itaat ettim. Gömleğimi kollarımdan aşağıya ve başımın üzerine çekti. Bir elini enseme koyarak buklelerimi çözdü ve omuzlarımdan sırtıma doğru kabarttı.

Bir adım geri çekildi ve bakışları üzerimde gezinirken başını eğdi. Onun incelemesi karşısında kızardım.

Onun tişörtünü giyiyordum.

Yapılacak *en kız-erkek-arkadaşça* şeydi.

Mikhail'le birlikte olmayı hayal etmek için kendime izin verdiğimde düşündüğüm şey tam olarak buydu.

"Biraz büyük," diye işaret etti.

Güldüm. Bu yetersiz bir ifadeydi. Üzerinde muhtemelen bir tişört olan elbise neredeyse dizlerime kadar uzanıyordu.

Belimdeki kumaşı sıkıca çekti ve düğümledi. Gülümsedi. "Çok daha iyi."

Aşağı baktım ve nefesim kesildi. Şimdi göğüslerimin üzerine gerilmişti, onları olduklarından çok daha büyük gösteriyor ve ince beyaz kumaşın arasından pembe meme uçlarını gösteriyordu. Ön kollarımla göğsümü kapattım. "Bunu giyemem!"

"Eteği giymene izin verdiğim için memnun ol," diye homurdandı bacaklarımın arasına imalı bir bakış atarak.

Yere baktım ve hemen yorganın altına dalıp yan tarafıma kıvrıldım. Belimin etrafındaki kumaşı düğümlemesini izlerken o kadar büyülenmişim ki, kıvrıldığında amımı ve kıkımını açıkta bıraktığını fark edememişim.

Mikhail yorganın üzerinden kıkıma vurdu. "Hadi ama. Ev sessiz. Şimdi kaçmanın tam zamanı."

Elimi uzattım ve eteği yorganın üzerinden çekip battaniyenin altına soktum. Mikhail'in şaşkın ifadesini görmezden gelerek içine kıvrıldım.

"Şimdiye kadar neredeyse vücudunun her santimini yaladığımı biliyor musun?"

"Bu benim... her neyse... *buna* alışkın olduğum anlamına gelmiyor," diye haykırdım elimi ikimizin arasında sallayarak.

Tamamen giyinmiş olarak nihayet battaniyenin altından çıktım. Mikhail pembe Doc Martens ayakkabılarımı aldı ve ayaklarımın dibinde diz çöktü.

"Bunu yapabilirim," diye itiraz ettim.

Göz kırptı. "Biliyorum, ama bunu yapmak istiyorum."

Bir bacağımı dizimin hemen altından kavradı ve ayağımı kaldırmak için elini baldırımında gezdirdi. Bir botu itti, gevşekçe bağlarken bacaklarının arasında dinlenmesine izin verdi. Sonra aynı şeyi diğer bacağım için yaptı. Büyük, sıcak ellerini tenimde gezdiriyor, her dokunuşunda tüylerimi diken diken ediyordu. Bu adam bir çift bot giymek gibi sıradan bir şeyi kötü bir şeye dönüştürecek güce nasıl sahipti? İkinci botu bağlamayı bitirdiğinde, ellerini eteğimin altından geçirerek kalçalarımın üst kısımlarını okşadı. Nefesimi tuttum. Bir parmağının ucu amımı okşadı.

Yakına eğildi. "Yaramaz kızımın külot giymediğini sadece benim bilecek olmam hoşuma gidiyor."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Elimi tuttu ve beni yukarı çekti. "Hadi eve gidelim."

Eve mi?

Ev mi dedi?

Belki de sadece lafın geliyordu. Kendimi uyararak, adamın ağzından çıkan her küçük kelimeyi ya da cümleyi aşırı analiz etmeden de yeterince işim vardı, dedim.

Koridorda yürürken elimi tuttu. Merdivenlere ulaştığımızda alt katta biriyle karşılaşma ihtimaline karşı elimi geri çekmeye çalıştım ama o sadece elimi daha sıkı tuttu. Heyecanlı, yasadışı bir heyecan midemde çırpındı. Ateşle oynuyorduk. Eğer kardeşlerim bizi görürse, bunun bedelini cehennemde öderlerdi. Sanki kötü çocuk erkek arkadaşımın gizlice dışarı çıkan bir ergen gibiydim.

Girişe geldiğimizde Mikhail alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ben gidip arabayı getireyim."

O giderken, gözlenmediğimizden emin olmak için başımı sağa sola çevirdim. Ev oldukça sessiz görünüyordu. Yelena ve Damien evlerine dönmüşlerdi ve Samara da muhtemelen öğleden sonra güneşinden faydalanmak için diğer kanattaki resim atölyesindeydi. Sağ taraftaki karanlık koridora baktım. Kararsızlık içinde alt dudagımı ısırdım. Eğer Samara atölyesindeyse, bu Gregor'un çalışma odasında yalnız olabileceği anlamına geliyordu. İkiisiyle birden uğraşmak yerine kardeşlerimle Mikhail hakkında teker teker konuşmak daha kolay olacaktı.

Ön kapının yanındaki yan pencereden baktığımda Mikhail'i henüz göremedim. Arabasına giderken yolu kesilmiş olmalıydı. Derin bir nefes aldıktan sonra gölgeli koridora yöneldim. Bir tarafta, süslü yaldızlı çerçevelerle çevrili, kasvetli kahverengiler ve siyahlarla anıtlştırılmış atalarımın onaylamayan, ince dudaklı alayları vardı. Diğer tarafta ise geleneksel bir geyik avını tasvir eden siyah ve altın renkli uzun bir duvar halısı vardı. Gregor pek çok şeydi ama kurnazlık bunlardan biri değildi. Çalışma odasına ya da benim genellikle düşündüğüm şekliyle inine yaklaşan herkes neyle karşılaşacağını çok iyi bilirdi. Bir yanda güçlü Ivanov isminin ağırlığı, diğer yanda avcılıktaki hünelerine dair pek de ince olmayan bir uyarı.

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle atıyordu ki, çalışma odasından gelen herhangi bir ses olup olmadığını duymak için kendimi zorlamam gerekti. Görüş alanının hemen dışında durdum.

Başımı kaldırıp dinledim. Hiçbir şey yoktu. Bu çok aptalcaydı. Gregor benim kardeşimdi. Onu seviyordum, o da beni seviyordu. Gergin olmak için hiçbir neden yoktu. Elbette, o ve Damien yıllarca Mikhail'le aramda bir ilişki olmasını engellemişlerdi ama artık yirmi bir yaşına geldiğime ve kendi kararlarımı verebilecek durumda olduğuma göre buna hâlâ karşı çıkacaklarına inanmak için hiçbir neden yoktu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu. Parmaklarımdaki sert gerginliği gidermek için ellerimi salladım. Döndüm ve eşikten adımımı attım. Bakışlarımın masasının arkasındaki boşluğa odaklanması ve odanın boş olduğunu fark etmem bir anımı aldı. Tuttuğum nefesi bir hışımla bıraktım.

Bir kez daha düşündüm de, bu en iyisiydi. Kardeşlerimle konuşmadan önce Mikhail ile aramızda neler olduğunu daha iyi anlayana kadar beklemeliydim. Sunağa gitmek için acele ettiğimiz falan yoktu. Tanrı aşkına, beni üç yıl sonra ilk kez öpmesinin üzerinden daha on iki saat bile geçmemişti. Bir sürü şey karıştırabilirdim ve bunların hepsi boşa gidebilirdi. Mikhail bizim hakkımızdaki fikrini değiştirebilirdi... ya da ben değiştirebilirdim. Tüm bunlar hâlâ çok yeni ve çılgıncaydı. Bu sadece dün geceki ölümden dönme deneyiminin şoku olabilirdi. Ya da Samara ve Gregor'un evlendiğini gördükten sonraki duygularım. Bu tür şeyler düğünlerde her zaman olur. İnsanlar aşık bir çifti görünce duygulanır ve bunu kendileri için de isterlerdi. Daha derin hissediyordum ama erkek arkadaşlar ve aşk hakkında gerçekten ne biliyordum ki?

Mikhail ve benim işleri yavaşlatmak için zamana ihtiyacımız vardı. Belki de büyük kararlar almadan önce bir süre gizlice buluşarak biraz eğlenebilirdik. Bu bana, yıllar boyunca kafamda oluşturduğum bu imajı değil, gerçek onu tanımak için zaman verecekti.

Girişe döndüğümde Mikhail'in arabanın sürücü tarafından çıktığını gördüm. Onu selamlamak için dışarı çıktım ve sadece yolcu kapısını benim için açabilmek için indiğini fark ettiğimde gülümsedim. Direksiyona geri döndü ve arabayı ağaçlarla çevrili uzun araba yolundan aşağı indirdi. Emniyet kemerine uzandım ama sonra durdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim, belki *bu hareketi* tekrar yapar diye umuyordum. Bir dakika sonra, mahallenin işlek caddesine çıkmadan önce Mikhail eğildi ve emniyet kemerimin omuz askısını tutup beni bağladı.

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin üzerine kaydırardım. *Eek!* Benim için emniyet kemerini bağlamak çok sevimli ve seksi bir şeydi, kız arkadaş-erkek arkadaş

yapmasını istedim. Koltuğuma yaslandım ve önümüzdeki birkaç ay boyunca yapacağımız tüm eğlenceli buluşma şeylerini hayal ederken evlerin geçip gitmesini izledim. Sanırım Mikhail'e erkek arkadaşım demeye kesinlikle alışabilirdim.

CHAPTER 25

N^{adia}

Onu doğru duymadığımdan emin olarak birkaç kez göz kırptım. "Ne demek evleniyoruz?"

İşlerin bu kadar çabuk ters gitmesi korkutucuydu.

Her şey, Mikhail'in çatı katındaki garaja park ettikten sonra bagajdan tanıdık gelen bir valiz ve çanta çıkarmasıyla başladı.

Siyah deri hobo çantayı kaptım ve içine baktım. Şarj aleti hâlâ takılı olan cep telefonum en üstteydi. Altında cüzdanım ve artık işe yaramayan ev ve dükkân anahtarlarım vardı. Küçük siyah el çantasını işaret ettim. "Bu benim bavulum mu?"

Mikhail başını salladı. "Kutulardan sadece birkaç parça eşya aldım. Birkaç gün içinde geri kalan eşyalarınızı almak için geri döneceğiz."

Ne?

Geceyi otomatik olarak burada geçirmemi ne zaman konuştuk? Bırak taşınmayı?

Elimi tuttu ve beni asansöre götürdü. Güvenlik kodunu girdikten sonra kapılar kapandı ve asansör bizi en üst kata çıkardı. Küçük rakamların aydınlanmasını izledim ve onları ona kadar sayma versiyonum olarak kullandım.

Çatı katına çıktığımızda Mikhail bavulumu aldı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Çantamı mutfak tezgahının üzerine atarak onu durdurmaya çalıştım. "Onu ön tarafta bırakabilirsin... şimdilik."

Bir kaşını kaldırdı ve işaret ettiğim kapının yanındaki girişe baktı. Sonra tek kelime etmeden döndü ve yatak odasına doğru ilerledi.

Onu mutfakta duyana kadar oturma odasında birkaç kez volta attım.

Hafifçe eğilmiş buzdolabından bir şeyler çıkarıyordu. İpeksi görünümlü siyah bir egzersiz pantolonu ve dar bir tişört giymişti. Kahretsin, adamın harika bir götü vardı. Sert ve kavisliydi, her iki yanağında da çukurlar vardı. Tişört, ön kollarındaki ve omuzlarındaki inanılmaz renkli dövmeleleri gösteriyordu.

Yutkundum. Odaklanmak gerçekten zor olacaktı.

Tezgâhın üzerine biraz yumurta, bir domates ve küçük bir kap beyaz peynir koydu. "Aç mısın? Çok iyi bir aşçı değilim ama güzel omlet yapabilirim," dedi göz kırparak.

Lanet olsun. Şu anda çok sevimli, seksi ve erkek gibi davranıyordu. Belki de bunu fazla analiz ediyordum?

Kristal tuzluk ve biberlikleri ellerimin arasında tezgâhın üzerinde kaydırırken cesaretimi topladım ve sesimi sıradan tutmaya çalıştım. "'Eşyalarımın geri kalanını getir' derken ne demek istedin?"

Ocağın üzerine bir tava koyup düğmesini orta-yüksek ateşe çevirirken omzunun üzerinden bana baktı. "Bilirsin işte, kıyafetlerin falan. Eşyaların. Mobilyaları boş yatak odasından taşıyacağım ve orada senin için bir atölye kuracağım. Dükkânın için yeni bir yer bulana kadar bu iş görür diye düşündüm."

Tuzluğu öyle sert tuttum ki avuçlarımda tırnaklarımdan küçük kırmızı hilaller oluştu. "*Bana* bir yer bulana kadar mı?"

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Elbette, bir ev bulana kadar beklemek isteyebiliriz. Dükkânınızın evimizden çok uzakta olmasını istemeyiz." Bir kâseye birkaç yumurta kırdı ve çatalla çırpı.

Neler oluyor?

Boğazımı temizledim. "Bir ev mi?"

Birkaç adım yürüyerek mermer mutfak adasının ucunda durduğum yere geldi ve alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Elbette, Kroshka, burada çatı katında kalamayız. Çocuklarımızı oynayacak bir bahçesi olmayan bir yerde büyütmek istemezsin, değil mi?"

Çocuklar mı?

Şakaklarımı ovuşturdum. "Burada bir şey mi kaçırıyorum? On iki saattir birlikteyiz ve bu sürenin yarısında kavga ettik ve bir şekilde bize bir ev ve iki nokta beş çocuk verdin."

Mikhail domatesi doğramayı bıraktı ve bana baktı. Mavi gözleri sert bir kobalta dönüştü. Bıçağı hâlâ elinde tutarak bana doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak geri çekildim ve parlak gümüş bıçağa baktım. Bıçak, beynimin domates olduğunu bildiği küçük kırmızı parçalarla kaplıydı ama kalbim sanki kanmış gibi çarpıyordu. Hareketim üzerine gözleri kısıldı.

Tek kelime etmeden ocağı kapatmak için uzandı. Göğsüm sıkıştı. Bu muhtemelen iyiye işaret değildi. Sonra bıçağı yavaşça yere bıraktı. Sağ yumruğunu sol avucunun içine aldı, parmak eklemlerini kırdı ve bir süre beni inceledi, sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldı. Sonunda, "Evlenene kadar bu tür saldırılara karşı savunmasız olmaya devam edeceğinin farkında mısın? Seni ele geçirmenin aslında kardeşlerine karşı tehlikeli, fırsatçı bir güç gaspı olacağını?"

İnanamayarak, "Yani kardeşlerimin işi öyle gerektiriyor diye kapıdan giren ilk adamla mı evleneceğim?" diye sordum.

Yumruğunu adanın üzerine indirdi. Sarsıcı hareket kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu. "Hayır, ilk adam değil. Ben. Evleniyoruz ve hepsi bu kadar."

"Ne demek evleniyoruz? Daha kardeşlerime bile bizden bahsetmedim."

"Yaptım." Bakışları benimkileri delip geçti, itiraz etmem için beni cesaretlendirdi. Ağzım açık kaldı. "Sen ne?"

Hayatımda yaptığı bu hızlı değişime ayak uydurmakta zorlanıyordum. Önce iş faaliyetlerimi devralıyor, sonra evlilikten, evden ve çocuklardan bahsediyordu. Sanki o ve kardeşlerim hayatımın geri kalanını planlamışlardı ve benden sadece iyi bir kız olmamı ve ona uymamı bekliyorlardı. Mikhail hakkında ne hissetmiş olursam olayım -ki bunu anlamam için bile bana fırsat verilmemişti- bu doğru değildi. Eğer bunun olmasına izin verirsem, her türlü bağımsızlığı unutabilirdim. Hayatımı gerçekten yaşama şansım olmadan, kendi hatalarımı ve kendi kararlarımı verme şansım olmadan hayatımı düzene sokacaklardı.

"Kardeşlerin ve ben bunu zaten konuştuk. Bu senin kendi güvenliğin için. Her şey ayarlandı."

"Eto bylo dlya vashey zhe zashchity! Her zaman kendi güvenliğim için."

Mikhail bana doğru hamle yaptı ama ben adayı aramızda tutarak onun ulaşamayacağı şekilde döndüm. O birkaç adım daha attı, ben de aynısını yaptım. Göğsünün derinliklerinden vahşi bir hırıltı yayıldı. Ateşle oynuyordum ve bunun farkındaydım ama lanet olsun, özel hayatıma girip bana emirler yağdırmaya başlayamazdı.

"Bu konuda bana itaat edeceksin, Kroshka."

"Birine seninle evlenmesini emredemezsin."

"Lanet olsun, yapamam!" Saldırdı ama ben çok hızlıydım. Adanın etrafında tekrar döndüm, büyük mermer bloğu her zaman aramızda tuttum.

"Bu planınız hakkında ne düşündüğümü sormak sizin ya da kardeşlerimin aklına geldi mi?"

Kapalı, kapüşonlu ifadesine bakılırsa cevap hayırdı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunu yapmayacağım."

"Da, vy budete," diye karşılık verdi.

"Hayır, yapmayacağım," diye ısrar ettim, "ve beni buna zorlayamazsınız."

Mikhail'in kaşı kalktı. Dudakları neşesiz bir sırtışa dönüştü. "İzle beni."

"Biliyor musun, Mikhail-"

Kolunu kaldırdı ve parmağıyla beni işaret etti. "Seni uyarıyorum bebeğim, sakın bunu söylemeye cüret etme."

Duraksadım ama daha iyisini düşünmedim. "Poshel na khuy!"

Avucunu adanın yüzeyine düz bir şekilde yerleştiren Mikhail, bacaklarını havaya kaldırdı ve üzerinden atladı.

Kaçmaya çalıştım ama saçlarımdan bir tutam yakaladı ve göğsüne yaslanana kadar beni geri çekti. Sert aletin kıcıma baskı yapma tehdidini hissedebiliyordum. Eli boğazıma dolandı, parmaklarının üst kısımları çenemin altına bastırırken başımı omzuna yaslamaya zorladı.

Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve kulağıma doğru nefes almadan önce ısırıldı, "Bunu bilerek mi yapıyorsun, bebek kız?" Eli bacaklarımdan arasına uzandı ve eteğimin ince kumaşı arasından amımı avuçladı. "Bu amcığın acıdığını bildiğim için, seni bir hafta yürüyemeyecek hale gelene kadar sertçe cezalandırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu tehdit gibi berbat bir şeyin meme uçlarımı sertleştirmesi ve kalçalarımı sıkması bende ciddi bir sorun olduğunu gösteriyordu. Onu kasıtlı olarak kışkırttığımı inkar edemezdim.

Canavarı dürtmek. Kendime engel olamıyordum. Kaşlarını indirdiği ve ağzını sıkıdığı anda baş döndürücü bir adrenalın patlaması yaşıyordum. Harekete geçmeden hemen önce vücudu gerilirdi.

İnsanların kovalamacanın heyecanı dediği şey bu olmalı.

Geleceğim konusunda kardeşlerimle işbirliği yaptığı için hâlâ kızgındım ama bu durumla başa çıkmanın 'siktir git' diye bağırmaktan ve beni nefretle becermesi için ona adeta meydan okumaktan daha iyi yolları vardı.

Mikhail beni döndürdü ve mutfak adasının üzerine eğdi. Soğuk mermer meme uçlarımı daha da sertleştirdi. Boğazımdaki eli sıkılaştı, havamı kesecek kadar değil ama karanlık ve erotik bir tehdit oluşturacak kadar. Diğer eli kalçamın arkasına, eteğimin altına doğru ilerledi. Kumaşı yukarı kaldırarak çıplak kalçamı ve popomu ortaya çıkardı.

Avucunu bir yanağının üzerinde daireler çizerek ovuşturdu. "Son birkaç yıldır sadece seni *izlemedim*. Ben de seni *izledim*. Gözlerinin üzerimdeki hissini biliyorum. Derinliklerindeki arzu ve ihtiyacı tanıyorum çünkü benimkini yansıtıyor."

Kıçımı tokatladı. Vücudum gerilirken ağzım şok olmuş bir nefesle açıldı. Çenemin hareketi boğazımdaki kavramasını sıkılaştırdı. Utanarak ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kıçımı onun sikine sürttüm.

Kıçımı tekrar tokatladı. Eğilip kulağımı törpüledi, "Bunun için ne kadar aç olduğunu biliyorum. Dokunuşumu arzuladığını biliyorum - her acımasız kucaklamayı arzuluyorsun. İstedğin kadar inkar edebilirsin bebeğim, ama bana hükmetmeyi seviyorsun. Sırf seni kırayım diye benimle savaşıyorsun."

Sözlerindeki çiğ dürüstlük karşısında şok olmuş bir halde kurtulmak için çabaladım ama o kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırdı. Atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken nefesim hızlı hızlı kesiliyordu ve ben hâlâ inkâr ediyordum. "Hayır. Bu doğru değil."

Sikinin sert çıkıntısını yanaklarımın arasına bastırmadan önce kalçalarını kıçıma sürttü. "Yalan söylüyorsun. Sayısız gece yatağında yattın, ağırlığının altında sıkışmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettin, sikimi dar amının derinliklerine sokarken bileklerini kavrayışına karşı mücadele ettin, çığlıklarını ağzımla yuttum."

"Ah Tanrım," diye inledim kalçalarımı birbirine bastırırken, kötü sözlerinin neden olduğu acı verici ağrıyı hafifletmeye çalışıyordum.

Yine de bana eziyet etti, derin sesi sert ve alçaktı. "Biliyorum çünkü ben de bunun hayalini kurdum. Son üç yıldır her lanet gecede sikimi kavradım ve okşadım, seni altımda kıvranırken hayal ettim. Güzel dudakların uzun sikimi içine almak için mücadele etmekten hâlâ şişmiş.

Boğaz. Uzun saçların yastığının üzerinde dağılıyor. Kalçalarım uyluklarının arasında, sen saldırıdan acı içinde zevkle haykırana kadar tatlı sıcaklığına tekrar tekrar giriyorum."

Bir elimi bacaklarımın arasına soktum ve parmaklarımı kaygan uyarılmanın içinden geçirdim, ucunu klitorisimi kızdırmak için kullandım, umutsuzca inşa eden orgazmımın kenarını almaya ihtiyacım vardı. Kahretsin, bu adam beni sadece sözlerinin gücüyle boşaltabiliyorsa, üzerimde büyük bir etkisi vardı.

Avucunun düz kısmı bir kez daha kıcıma vururken dişleri kulak mememe battı. Acının keskin sızısı beni haykırmaya itti. Hırıltısının titreşimini sırtımda hissedebiliyordum. "Söyle. Benim kirli kızım olduğunu söyle."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Lütfen beni zorlama," diye fısıldadım boğazımı sıkan elinin arasından.

Parmaklarını sıkı. Elim mermer adanın kenarını kavrarken parmak uçlarımda yükseldim. Üst baldırıma ve kık yanağımın hemen altındaki kıvrıma şaplak attı. Sıcak iğneler kıcımdan omurgama doğru yayıldı.

Parmakları benimkileri kenara iterken karanlık emrini tekrarladı. "Beni bu konuda test etme. Söylemeni istiyorum. Benim kirli kızım olduğunu söyle ve bana itaat et." İki parmağını hâlâ şişmiş ve ağrıyan amıma soktu.

Ona boyun eğerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Daha da kötüsü, kendimi ona boyun eğmek isterken, buna ihtiyaç duyarken buldum.

Başparmağının ucu karanlık deliğimi okşadı. Tehdidi açıktı. "Cezanı olması gerekenden daha kötü hale getirme, kroshka." Dilinin ucunu çenemin kenarında gezdirdi. Aynı dilin, ben teslimiyet içinde haykırana kadar klitorisimi yalayıp alay ettiğini hayal etmemek imkânsızdı.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. Sonunda, onun üzerimdeki gücünün ve kuvvetinin şiddetli çekimine teslim oldum. "Ben senin... senin... kirli kızınım."

Başparmağını kıcımın derinliklerine, boğumunu geçecek şekilde bastırırken üçüncü bir parmağını daha içime soktu. Zaten işkence görmüş duvarları parmaklarını yerleştirmek için gerilirken amım yandı ve kalın shaftını içime zorladığında acının çok daha kötü olacağını biliyordum. Boğazımı gittikçe daha sert kavrarken, havamı keserken, üzerimde yaşam ve ölüm gücünü elinde tutarken, onun emriyle boşalmamı talep ederken, eğilmiş bedenime acımasızca girdiği düşüncesiyle inledim.

Elini boğazımdan saçıma doğru kaydırdı. Yumruklayarak başımı geriye çekti. "Yeterince iyi değil, kroshka. Bana duymak istediklerinizi söyle."

Beynim söyleme diye bağıırıyordu ama bedenim onun duymak istediğı kelimeleri söylemem için yalvarıyordu. O anda, onun cinsel işkencesini durdurmak için her şeyi yapabilirdim. "Sana itaat edeceğim."

Ensemdeki saçları kavrayarak beni dikleştirdi ve kollarının arasına aldı. Kocaman elleri belimi sararken ağzı benimkini kaptı ve beni ada tezgahının kenarına yerleştirmek için yukarı kaldırdı. Kıçımın şaplaktan ısınan derisi soğuk mermer yüzeye çarptığında tısladım. Kalçalarımı aralayarak aralarına girdi, ayak bileklerimi kavradı ve bacaklarımı gövdesinin alt kısmına doladı. Adanın, bacaklarımın arasında sikiinin baskısını hissetmem için çok uzun olduğunu fark ettiğimde bir hayal kırıklığı yaşadım.

Geri çekilip gözlerimin içine derin derin bakarken elleriyle çenemi kavradı. "Bu senin iyiliğın için bebeğim. Bana güvenmelisin. Senin için en iyisini ben bilirim."

Başparmağının ucuyla yanağımdan süzülen taze gözyaşımı sildi. Devam etti, "Ruhumun derinliklerinde birlikte olmamız gerektiğine inanmasaydım bunu yapmazdım. Bunu biliyorum Kroshka, tıpkı bir sonraki nefesimin kesinliğini bildiğim gibi. Benimleyken korunacaksın ve hiçbir şey istemeyeceksin."

Başını eğdi ama tam dudakları dudaklarıma değdiği anda cep telefonu çaldı. Ekrana bakıp küfretti ve telefonu açtı. Hızlı bir Rusça ile emirler yağdırdı. Telefonu kapattı ve sinirli bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Gitmem gerekiyor ama birkaç saat içinde döneceğim."

"Kardeşlerim iyi mi? Samara? Yelena?"

Parmak eklemlerinin arkasıyla yanağımlı okşadı. "Evet, bebeğim. Onlar iyi. Bu benim... özel dokunuşumu gerektiren farklı bir konu."

Mafya. Yasadışı. Tehlikeli. Suçlu. Cinayet.

Kelimeler beynimde hızlı bir silah sesi gibi dolaştı.

Beni adadan kaldırdı ve sallanan bacaklarım düzelene kadar ellerini belimde tuttu. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra arabasının anahtarlarını ve telefonunu aldı, bir şeyler yememi ve dinlenmemi tembihledikten sonra ön kapıyı çarparak koridordan aşağı koştu.

Kapı kapandığı anda tökezledim, sonra paslanmaz çelik buzdolabının kapısının soğuk metal yüzeyine yaslandım. Yavaşça bacaklarım gevşedi ve yere oturana kadar pürüzsüz yüzeyinden aşağı kaydım. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarına boğuldum.

Kendimi tükettiğimde, çantamın askısına uzanana kadar ellerim ve dizlerim üzerinde birkaç metre süründüm. Tezgâhtan yere çekerek cep telefonuma uzandım. Rehberimdeki ilk numarayı çevirdim.

"İyi misin?"

Yine gözyaşlarına boğuldum.

"Bekle. Seni almaya geliyorum."

Burnumu çektim. "Pasaportumu al."

CHAPTER 26

M*ikhail*

"NEREDE O?"

Gregor'un evini didik didik ettikten sonra nihayet Nadia'nın suç ortakları Samara ve Yelena'yı Samara'nın resim atölyesinde buldum.

Samara benim patlamamla döndü, fırçasını havaya kaldırdı. Yelena duvara yığılmış tuvalerden birini asma görevinden başını çevirme zahmetine bile katlanmadı.

Yelena omzunun üzerinden seslendi. "Kim nerede, Mikhail?"

Yumruklarımı sıkarak bunların Gregor ve Damien'in kadınları ve Nadia'nın en iyi arkadaşları olduğunu kendime hatırlattım.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Benim evimde değil, burada da değil. Gidecek başka bir yeri yok, peki nerede?"

Samara fırçasını bıraktı ve lekeli beyaz bir havlu kapıp ellerini sildi. "Dairesini ve kuyumcu dükkanını yaktığın için olabilir mi?"

Elimi yüzümde gezdirdim ve derin bir iç geçirdim. Bunu hak etmiştim. "Lütfen kızlar. Onun için endişeleniyorum. İyi ayrılmadık - söylenen ve söylenmeyen şeyler vardı."

Onu asla terk etmemeliydim. O lanet telefon görüşmesini görmezden gelmeli ve ait olduğum yerde, kalçalarının arasında kalıp onu öpmeliydim. Pişmanlık içimi kemiriyordu. Taleplerim ve acı gerçeklerimle onu paramparça ettim.

ve sonra parçaları toplamak için onu terk ettim. Ben lanet bir canavardım. Daha iyi biliyordum. Sadece yeni sınırlarımı test ettiğini biliyordum. Öfkemi ve şehvetimi dizginlemeliydim. Artık onu kendim olarak sahiplenmeme izin verdiğim için, birinin ya da bir şeyin onu benden alacağına dair ezici bir korku duyuyordum. Bu da beni onu çok sert, çok hızlı ve çok erken itmeye itti - kelimenin tam anlamıyla.

Duymak istediğim şey bu olduğu için söylediklerini olduğu gibi kabul ettim ama daha iyisini biliyordum. Hoşlandığım sert seks seviyesinden memnun olduğunu söylediğinde ona inanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. O lanet olası bir bakireydi ve ben onu bir fahişe gibi becerdim - birkaç kez. Yıllardır bastırılmış öfke ve arzuyu onun küçücük bedeninde, tüm bunların onun için ne kadar bunaltıcı olduğunu umursamadan boşalttım.

Sonra da gidip benimle evlenmesini istedim.

Böyle olmasını planlamamıştım. Romantik bir akşam yemeğinde, çiçeklerle, şampanyayla ve onun küçük kalbinin muhtemelen bir evlilik teklifinden beklediği her şeyle evlenme teklif etmek benim planımdı. Benim tatlı kızım bunu hak ediyordu. Ama sonra benimle kavga etmeye başladı ve göğsümde ilkel ve evcilleşmemiş bir şey kabardı, gidebileceğine dair derin ve karanlık bir korku - beni terk edebileceğine dair.

Ben de bildiğim tek yolla, beni doğduğumdan beri tepki vermem için şartlandırdıkları şekilde tepki verdim - şiddetle. Kırmızıyı gördüm. Tek ihtiyacım *hayırın* bir seçenek olmadığını, bizim söz konusu olduğumuz yerde *hayırın* asla bir seçenek olmayacağını anlamasını sağlamaktı. O günler geride kalmıştı. Birbirimize karşı hissettiklerimizi inkâr ettiğimiz günler sona ermişti. O karşı koydukça, ben daha da umutsuzca dişlerimi ona geçiriyordum.

Yelena araya girdi. "Söylenenler, onu hazır olmadığı bir hayata ve ilişkiye sürüklemek için yaptığınız planlar mıydı?"

Samara devam etti. "Söylenmeyen şeylerden biri romantik bir evlilik teklifi miydi?"

*Lanet olsun, burası
cehennem olmalı.
Cehennemdeyim.*

Omzumun üzerinden baktım, Gregor ya da Damien'ın ya da her ikisinin de kapıdan içeri girip beni kadınlarından kurtarmaları için zihnimde yalvarıyordum.

Yelena bana yaklaştı. "Paltonda ne var?" Yün malzemeye yapışmış birkaç çiçek yaprağını fırçaladı.

Bakışlarımı kaydurdım. "Bir olay oldu."

Bu hafif bir ifade oldu. Eve çiçeklerle ve onun istediğini bildiğim profesyonel inci ve boncuk delme makinesiyle dönmüştüm. Hani şu yüz seksen derece dönebilen çenesi ve su tutma direği olan. Takı tasarımlarında inciye yönelmenin onun hayali olduğunu biliyordum. Bunu düğündeki bir şerefsiz söyleyken kulak misafiri olmuştum. Adam dünyanın en muhteşem kadınının huzurundaydı ve onun söylediklerine dikkat etme zahmetine bile girmemişti ama ben dinliyordum.

Son birkaç yıldır yaptığım tek şey uzaktan izlemek ve dinlemektir ama sonunda onu kollarıma aldığımda onu duymayı bıraktım. Evde olmadığını fark ettiğimde öfkemi elimdeki renkli buketten çıkardım. En iyi anlarımdan biri değildi.

Samara kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu hak etmediğini biliyorsun, değil mi?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. "Bunu biliyorum ama onu gerçekten gören tek erkek benim."

Yelena homurdandı.

İki kolumu da avuç içlerim yukarı bakacak şekilde kaldırdım. "Anladım. Her şeyi berbat ettim. Sonunda onu kollarıma almıştım ve onu ittim. Anlamak zorundasın. Bir daha asla

- Bu dünya üzerinde onu benden daha derinden ve bütünüyle seven bir erkek asla olamaz." Samara'ya doğru başımı salladım. "Düğününüze kadar, sırf onun yanında olmak için günlerimi kendime işkence ederek, onu koruyarak, hep kenarda durarak geçirmekten memnun olurdum. Ama içimde bir şeyler koptu. Ve bu sadece ona saldıran o piçler değildi. Seni ve Gregor'u izledim ve bunu sadece kendim ve Nadia için istemediğimi, aynı zamanda buna sahip olmak için cennette ve cehennemde savaşmaya hazır olduğumu fark ettim. Onu seviyorum ve onsuz bir hayat düşünmüyorum."

Uzun bir duraklama oldu.

Odadaki gerilim uzuyor ve geriliyor gibiydi. Bir ayağımdan diğerine geçtim. Sonra Samara elini kalbinin üzerine koydu ve "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Yelena uzun bir miyavlama sesi çıkardı,

"Awwwww." İkisi de yaklaşmış bana grupça sarıldılar. Başımı arkaya attım ve inledim.

Evet. Bu kesinlikle cehennem.

"İşte bu yüzden erkekler asla ruhlarını açmazlar," diye homurdandım.

İkisi de geri adım attı. Sonra Yelena üst koluna bir tokat attı. "Bunları ona anlatmaya zahmet ettin mi?"

"Yoksa tipik bir Neandertal mağara adamı mıydınız, her şeyi kapıp hiç konuşmayan?" Samara sordu.

Nefesimin altında cevap verdim.

Yelena onun kulağını avuçladı. "Neydi o? Seni duyamadım mı?"

Gözlerimi tavana kaldırdım ve sabır için dua ettim. Sıkılmış dişlerimin arasından, "Ben tipik bir Neandertal mağara adamıydım," diye cevap verdim.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken odanın karşısındaki kapalı dolabın kapısına takıldı gözüm. "Hanımlar, lütfen bana Nadia'yı nerede sakladığınızı söyleyebilir misiniz? Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

Birbirlerine baktılar.

Samara ellerini ovuşturdu.

"Yapamayız." "Söz verdik," diye omuz silkti Yelena.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle dolaba doğru yürüdüm ve kapı kolunu çektim. Kilitliydi ama içeriden açılabilen basit düğmeli kilitlerden biri olduğunu anlayabiliyordum. "Aç şunu."

"Orada değil."

"Seninle tartışmayacağım Samara. Aç şu lanet kapıyı," dedim ve dönüp yumruğumu kapıya vurmadan önce. "Nadia, çık dışarı. Konuşmamız gerek."

Yelena başını salladı. "O tam bir Boğa burcu."

"Mikhail, o orada değil," diye yakındı Samara.

Yalan söylüyorlardı. Tabii ki oradaydı. Olabileceği tek mantıklı yer orasıydı. Zaten evin çoğunu aramıştım. Arkadaşlarıyla yakınlarda olması mantıklı geliyordu. Muhtemelen yaklaştığımı duyduğu anda ben fark etmeden içeri dalmıştı. Kapıya tekrar vurdum. "Nadia, sana ikiye kadar süre veriyorum."

Bekledim. Kapı koluna bakıp, dönmesini diledim.

Hiçbir şey olmadı.

"Bir. İki," diye seslendim.

Ahşap çerçeveli basit bir kontrplak kapıydı. Menteşelerinden sökmek için çok az çaba harcadım.

Samara ve Yelena değiştirildi başka bir bak ve dedi içinde

"Neandertal mağara adamı."

Karanlık iç mekan boştu. Ne olur ne olmaz diye üst üste yığılmış tuvalerden bazılarını kenara ittim ama orada değildi. Onlara döndüm, yumruklarım

sıktı. Sabrımın sonuna gelmiştim.

Onlara doğru birkaç adım atarak, "İkiniz de konuşmaya başlamazsanız ne kadar Neandertal bir mağara adamı olabileceğimi görmek üzeresiniz" diye uyardım.

Yelena'nın çenesi dışarı çıktı. "Nefesini boşa harcıyorsun. Sana hiçbir şey söylemeyeceğiz."

Yükselen öfkemi dizginlemeye çalışıp başaramazken burnumdan nefes aldım. Ön kolumu kavrayarak, giydiğim siyah kapüşonun kolunu yavaşça yukarı ittim. Sonra ikincisini yukarı ittim. Samara'nın yutkunurken ince boğazının kasılmasını izledim. Yelena'nın gözleri kapıya kaydı. Ne yazık ki onlar için, çıkışlarını engelliyordum.

Sağ yumruğumu sol avucumun içine yerleştirdim. "Bunu yapmak istemezdim ama siz bayanlar bana başka seçenek bırakmadınız. Bunu sizin istediğinizi unutmayın." Elimini cebime attım ve telefonumu çıkardım. Doğrudan Samara'ya baktım. "Kocanı arıyorum," sonra bakışlarımı kaydırıp telefonumla Yelena'yı işaret ettim, "ve nişanlını, ve onlara ne yaptığını anlatıyorum."

"Hayır!" diye hep bir ağızdan bağırarak odanın diğer tarafına geçtiler ve her biri beni kolumdan yakaladı. Yelena telefonu elimden almaya çalıştı ama ben telefonu başlarının üzerinde tuttum.

Sırayla göğsüme doğru zıplayarak ona ulaşmaya çalıştılar. "Ne oluyor lan burada?" diye gürledi Gregor'un sesi.

Samara'yı kot pantolonunun kemerinden tutup geri çekti ve yüzünü kendisine çevirdi. Ondan bir cevap beklerken kaşlarını indirdi.

Damien odanın öbür ucuna fırlayıp Yelena'yı belinden yakaladığında bakışları da aynı şekilde gök gürültüsü gibiydi. Onu göğsüne doğru geri çekti. "Başka bir adama dokunarak ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yelena itiraz etti. "Ona dokunmuyordum. Sadece telefonunu almaya çalışıyorduk."

Gregor eğik parmağını Samara'nın çenesinin altına yerleştirdi ve bakışlarını Samara'ninkilerle buluşturdu. Sesi alçak ve kontrollüydü, ki odadaki herkes bunun kızgın olduğu anlamına geldiğini biliyordu. "Telefonunu neden istediğini sorabilir miyim?"

Samara dudaklarını ısırdı ve Yelena'ya baktı.

"Ona bakma," diye emretti Gregor, "cevap ver bana, malışka."

"Seni aramasını istemedik."

Gregor bana baktı. Dile getirmediği sorusunu yanıtladım. "Nadia kayıp."

"Ne?" Damien kükredi. Yelena'yı yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Kolunu onun beline doladı ve elini çenesine yerleştirdi. "Sen ne bilirsin ki?"

"Hiçbir şey," diye itiraz etti.

"Ne. Ne. Sen. Biliyor musun?" diye tekrarladı. Yelena ofladı. "Burada olmadığını biliyorum."

Damien kemerinin tokasına uzandı. "Oh, moy padshiy angel, bundan çok daha fazlasını biliyorsun ve bana anlatacaksın."

Samara aceleyle, "Kaçtı," dedi. Kaşlarını çatıldı. "Ne?"

Omuz silkti. "Evden kaçtı."

"Biz ona... Operasyon.... dedik." Damien birkaç adım öne çıkıp onu duvara yaslayınca sesi kesildi.

Bir elini kızın başının üzerine koydu ve eğildi. "Cümleleri bitir."

Yelena gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"İstemiyorum." Bir parmak ucuyla yanağını okşadı. "Ama ben ısrar ediyorum."

Yelena endişeyle öksürdü. Bakışlarını indirdi ve fısıldadı, "Operasyon... Kumesi Uçur."

Çenemi ovuşturarak birkaç adım uzaklaştım ve göğsümün derinliklerinde kaban öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. Sonra geri döndüm. "Bana gitmesine yardım ettiğini mi söylüyorsun? Birinin onu öldürmeye çalışmasının üzerinden bir gün bile geçmeden dışarıda, Tanrı bilir nerede, tek başına mı?"

Samara ayağını yere vurdu, ince bale terlikleri giymemiş olsaydı bu çok daha etkili olurdu. "Bu hepinizin hatası. Üçünüzün de. Ona alınıp satılacak bir mal gibi davranmasaydınız, bunlar olmazdı."

Gregor Samara'ya sert bir bakış fırlattı, eminim bu bakış daha sonra cezalandırıcı sonuçlar doğuracaktı. "Çok uzağa gitmiş olamaz. Arabalardaki GPS takip cihazlarını ve güvenlik kameralarını kontrol edeceğiz. Telefonunu da takip edebiliriz."

Yelena yüzünü buruşturdu. "Telefonu muhtemelen şimdiye kadar kapanmıştır." Damien sertçe nefes verdi. "Peki bu neden olabilir?"

Yelena ve Samara birbirlerine baktılar. Sonra Samara konuştu. "Çünkü Londra'ya giden bir uçakta."

Gregor telefonuna uzandı. "Hangarı arayıp uçağı hazırlatacağım."

Damien kapıya doğru ilerledi. "Ben gidip arabayı getireyim."

"Dur," diye seslendim.

Odadaki herkes dönüp bana baktı. "Bu Nadia ve benim aramda. Onun peşinden giden kişi - tek kişi - ben olacağım."

Gregor itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra yavaşça başını salladı. "Uçağa binin."

Damien da başıyla onayladı ve Yelena'ya ters ters baktı. "En iyisi bu. Burada *elimiz kolumuz* dolu olacak."

Bu gösteriden sonra ne Samara'nın ne de Yelena'nın bir hafta boyunca oturamayacağını hissediyordum. Nadia iyi bir arkadaş olacaktı. Küçük kızımı elime geçirdiğimde, onu yatağıma bağlayacak ve ona tam olarak kimin yetkili olduğunu gösterecektim. Onu kollarıma aldıktan hemen sonra onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyecektim.

Kızların elinde Nadia'nın Heathrow'a ineceğinden başka bir ayrıntı yoktu. Ona planlarını ifşa etmemesini kasten söylemişlerdi, böylece ne kadar ağır cezalandırılırlarsa cezalandırılsınlar, onun güvenine ihanet edemezlerdi. Birbirlerine olan sadakatlerini takdir etmek zorundaydım. Nadia da ilk kaçtıklarında onlara aynı sadakati göstermişti.

Gitmek için döndüğümde Samara bana seslendi: "Sana nerede olduğunu söylüyoruz çünkü doğru şeyi yapacağını biliyoruz. Nadia sadece bu tür bir macera istediğini düşünüyor. Her şeyin öyle olmadığını öğrenmesi gerekiyor ama bunu kendi kendine öğrenmesi için ona alan tanımalısın. Aksi takdirde, sizinle doğru nedenlerle birlikte olup olmadığını asla bilemeyebilirsiniz."

Gregor gülümseyerek onu kendine çekti ve alnından öptü, sonra da homurdandı: "Bu sevimli kıcını hâlâ cezalandırıyorum."

Samara kızardı ve yüzünü onun göğsüne sakladı.

Gregor ona sarıldı ve saçlarını okşadı. Başının üstünden bakarak bana, "Git küçük kız kardeşimizi eve getir" dedi.

Başımı salladım. "*Kroshka*'mı eve getireceğim."

CHAPTER 27

M*ikhail*

BUGÜN ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORDU.

Nadia'nın Warren Caddesi İstasyonu'nda Victoria hattı treninden inişini izledim. Warren kelimesi üzerine bir oyun olması amacıyla yapılmış karmaşık bir labirentin kıpkırmızı duvar resminin önünde bir an durdu. Sonra kalabalığı takip ederek yürüyen merdivenlerden yukarı çıktı.

Yeni Doc Martens çiftini giyyordu. Bunlar orijinal, ikonik 1460 sekiz delikli siyah botlardı ve derilerine parlak kırmızı güller dikilmişti. Dışarıdan, dün Oxford Caddesi'ndeki mağazalarına girdikten sonra sevinçle alkışlarken onu mağaza vitrinlerinden izlemiştim. Uzun balon kollu ve sevimli, fırfırlı bir etek ucu olan siyah bir babydoll elbiseyle eşleştirmişti. Elbiseyi birkaç gün önce Soho'da Carnaby Caddesi'ndeki küçük bir butikten satın aldığını görmüştüm.

Ne yazık ki başka bir adam da onu izliyordu. Tam Nadia'ya doğru hamle yaptığı sırada adamı yakasından yakaladım. Nadia gürültüyle döndü ve neredeyse bizi fark ediyordu ama o sırada faili iki tuğla bina arasındaki küçük bir boşluğa sürüklemiştim. Daracık bir yerdi, muhtemelen en fazla bir metre genişliğindeydi ama yine de ağzını burnunu kırdım ve onu kanlar içinde, yakındaki bir oluktan akan çamurun içinde bıraktım.

Kimse bebeğimin evden kaçış operasyonunu mahvedemeyecekti. Eğer ihtiyacı olan şey buysa, ona bunu verecektim -

Mantık çerçevesinde.

İkimiz de iki haftadır Londra'daydık ama birlikte değildik.

Günler geçtikçe onu uzaktan izledim ve korudum. Beni fark edeceğinden endişelenmiyordum. Yıllardır onun haberi olmadan onu yakından gözlemleme pratiğim vardı. Ondan habersiz onu gözetleyerek bir kez daha bağımsızlığını çiğnediğim için içimde küçük bir suçluluk kıvılcımı vardı, ama sadece küçük bir kıvılcım. Onu güvende tutma ihtiyacım, pişmanlık ya da suçluluk duygularımdan çok daha ağır basıyordu. Birlikte yaşayacağımız gelecekle ilgili endişelerinin çoğunu gidermeye istekliydim ama onu dünyanın bilinen ve bilinmeyen tehlikelerinden korumak için elimden gelen her şeyi yapmak bunlardan biri değildi.

Özel bir uçağın sağladığı avantajla şehre ondan önce varmayı başarmıştım. O siyah bir taksi çağırırken ben Heathrow'un hemen dışında bekliyordum. Onu Savoy Otel'e kadar takip ettim. O farkında değildi ama ben onunkinin hemen yanındaki odayı çoktan ayırtmıştım. Eğer radardan uzak kalmaya çalışıyorsa, bebeğim bu konuda gerçekten berbattı. Orijinal telefonunu saklamıştı, bu da her hareketinin utanç verici bir şekilde kolayca takip edilmesini sağlıyordu. Daha gelmeden otel odasını rezerve etmek için kredi kartını kullanmıştı. Cidden, yapmadığı tek şey internette selfie'lerini paylaşmaktı.

İlk birkaç gün her zamanki turistik şeyleri yaptı: Buckingham Sarayı'nı ziyaret etti, Londra Kulesi'ndeki Kraliyet Mücevherleri'ni gezdi, Madame Tussauds'da Prens William'ın balmumu heykeliyle fotoğraf çekti. Her yerde turist kalabalığına karışmak ve fotoğraf çekerken ve rehber kitabına bakarken sevimli figürünün görüş alanında kalmak kolaydı. Sherlock Holmes'un evinde beni yakalamaya çok yaklaştı. Müzeyi dar merdivenleri, dar koridorları ve her türlü dekor ve objeyle dolu küçük odalarıyla geleneksel bir Gürcü Evi olarak kurmuşlar. Wisconsin'den gelen bir ailenin arkasına takıldım ve merdivenlerde sıkışıp kaldım. Ancak tırabzanın üzerinden atlayarak ve sadece çalışanlara ait bir direğin arkasına gizlenerek kurtulabildim; bu hareket beni derhal dışarı attırdı.

Ondan sonra her gün müzeler ve parklar geçidi oldu. Hiç kimseyle konuşmadı ya da iletişim kurmadı, bu da beni hem rahatlattı hem de üzdü. Bazı insanlar yalnız seyahat etmekten memnun olsa da, Nadia'nın onlardan biri olmadığını hissediyordum. Özellikle Londra gibi hareketli ve enerjik bir şehirde herkes bu düzeyde bir yalnızlıktan hoşlanmazdı. Ne zaman bir kafede ya da barda tek başına otursa, bir yandan yavaşça yemeğini yerken bir yandan da turistlerin ve yerli halkın onun hakkındaki yüksek sesli konuşmalarını sessizce gözlemlerdim. Bir ya da iki kez, ben

onu iç çekerken yakaladığıma yemin edebilirdim. Birden fazla kez, gözlerinde bir anlık hü zün yakaladım.

O anlarda kendimi ona gitmekten alıkoymam gerekiyordu ama Samara haklıydı. Nadia'ya zaman ve alan tanımam gerekiyordu ama kollarımda olmadığı her saniye beni öldürüyordu. Anlaşılan üç yıl boyunca onu uzaktan izledikten sonra sabrım gerçekten tükenmişti.

Küçük macerasından yorulmuş olması iyi bir şeydi. İşaretler oradaydı. Ayrıca, onu kendimden daha iyi tanıyordum. Turistik yerlere gitmeyi bırakmıştı. Otel odasından her sabah daha geç çıkıyor ve uzun öğleden sonralarını şehrin farklı kafelerinde geçiriyordu.

Artık müzeler yerine, Londra elmas ve mücevher ticaretinin merkezi olan Hatton Garden'da bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Siyah parlak ve taze çiçeklerle süslü vitrinlerde durup içeriye göz atıyordu: Smith and Green, Berganza, Pasha of London, Webley London. Ara sıra içeri girer ve birkaç parça görmek isterdi. Tezgâhtarlar, onun mücevherlere olan aşkının bir alıcının değil, bir zanaatkârın aşkı olduğunu anlamadan vitrinlerden parça parça çıkarırlardı.

Satın aldığı tek seferde bana resmen kalp krizi geçirtti. Değerli bir hurda metal tüccarı olan Presman Mastermelt'e girip platin ve paladyumdan küçük bir servet satın aldı ve sonra sanki yüz bin dolar değerinde on kiloya yakın platin taşı mıyormuş gibi Londra'nın tehlikeli ve kalabalık caddelerine çıktı. Neredeyse o anda gözetimden vazgeçmek zorunda kalacaktım. Tanrıya şükür en azından Savoy'a geri dönmek için siyah bir taksiye bindi. Daha sonra Genel Müdür'ün kapısını çalmasını ve gizlice ona otelin tüm konukların değerli eşyaları için mevcut olan güvenli kasasını bildirmesini ayarlamak zorunda kaldım.

Bugün Warren Caddesi'ndeki renkli dükkân ve restoranların önünden geçerek parlak fuşya boyalı bir kafenin önünde durdu. Bir şeyler sipariş ettiğini ve arka tarafta bir masa bulduğunu görene kadar dışarıda bekledim. Bin dokuz yüzlü yılların başında Hatton Garden'da ünlü bir Londralı kuyumcudan inci bir kolyenin çalınmasını anlatan *Büyük İnci Soygunu* adlı kitabını açtı ve kısa sürede kendini kaptırdı. Küp şekerleri incilerle değiştirdikleri kısma gelip gelmediğini merak ettim. Başımı salladım. Gregor ve Damien, Nadia'nın okuduğu kitabı ona yakın hissetmek için satın aldığını öğrenirlerse, bunun sonunu asla duyamazdım.

Küçük bir arkadaş grubuyla içeri girdim, topallama numarası yaptım ve karanlık bir köşe masasına oturdum. Topallama numarası, tezgâhta dikkat çekecek şekilde durmadan bir personelden bir şeyler sipariş edebilmemi sağladı. Otelden yanımda getirdiğim gazeteyi kaldırarak onu uzaktan izledim.

Bugün için seçtiği kafenin adı Coffee, Cakes & Kisses'ti. Elinde köpüklü sıcak çikolatayla doldurulmuş ve yanında üç pembe şekerlemeyle süslenmiş beyaz bir fincanla masalardan birinde tek başına oturuyordu. Dükkân sahipleri duvarlardan birini kâğıt parçalarıyla kaplamıştı. Nadia'nın kâğıtlardan birini istemesini ve kendisine uzatılmasını izledim. Çantasından bir kalem çıkardıktan sonra kâğıda bir şeyler yazdı. Bir iki dakika sonra yanağındaki bir damla yaşı sildi. Küçük bir raptiye alarak kâğıdı arkasındaki duvara tutturdu ve gitmek için ayağa kalktı. Gazetemın arkasına saklandım ve o kapıdan çıkana kadar bekledim. Duvara doğru ilerleyerek kâğıt parçasını aldım ve çıkarken ikiye katladım. Gözüm birkaç blok ötedeki kızın üzerindeyken kâğıdı açtım. Üzerinde fuşya mürekkeple yazılmış üç soru vardı. Nadia'nın yanıtları siyah kalemle yazılmıştı.

En sevdiğiniz kahve hangisi? *Genelde mocha içerim ama üzgün hissedersen ekstra şekerlemeli sıcak çikolata da severim.*

En sevdiğin pasta hangisi? *Vanilyalı tereyağı kreması ile çikolatalı.*

En sevdiğin öpücük hangisi? *Mikhail'in kolunu belime dolayıp beni kendine çekmesi ve beni öpmeden önce bana koshka demesi.*

Kâğıdı katlayıp saklamak üzere iç cebime koyarken gülümsedim. Sonunda gölgelerden çıkma vakti gelmişti.

CHAPTER 28

N^{adia}

MIKHAIL HANGI CEHENNEMDEYDİ?

Bu saçma olmaya başlamıştı. Telefonumu yanımda taşıyordum. Otel rezervasyonu için kredi kartımı kullandım - kendi adıma. İki haftadır bu lanet şehirde dolaşıyor ve her önemli turistik yeri ziyaret ediyordum. Hatta Hatton Garden'a bile defalarca gidip geldim, belki beni orada, kuyumcuların arasında arar diye. İnternette selfie paylaşmak dışında her şeyi yapıyordum.

Bir kızın sevdiği adam tarafından kaçırılması için ne yapması gerekir?

Evden kaçmak berbattı. Mikhail'i özledim. Uzakta geçirdiğim zaman bana ikimizin de aşırı tepki verdiğini göstermişti. Mikhail kesinlikle aşırı koruyucu alfa mağara adamı moduna girmişti ama ben de pek masum sayılmazdım. Onun damarına bastığıma ve onu kasıtlı olarak kışkırttığıma şüphe yoktu. Yeni ilişkimizin sınırlarını test etmekten başka bir açıklamam yoktu. Gerçek şu ki, onun ve kardeşlerimin hayatımı yönetmeye ve bağımsızlığımı elimden almaya çalışması konusunda bu kadar hassas olmasaydım, dükkanımı yakmasını telafi etmek için ne kadar çabaladığımı ve ne kadar destekleyici olduğumu fark ederdim.

Ve eğer beni mağarasına geri götürmek için ortaya çıkmaya zahmet ederse tüm bunları ona anlatacağım.

Samara ve Yelena'nın sahip olduğu şeyi istediğim için gerçekten suçlanamazdım. Mikhail'in beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayıp eve sürüklemesinden daha romantik ya da Mikhail'in bana olan sonsuz sevgisinin daha iyi bir kanıtı ne olabilirdi? Bana biraz zaman tanıyarak ve isteklerime saygı göstererek aydınlanmış olması da mümkündü. Hazır olduğumda ona döneceğimi umuyordu ki bu gerçekten de iyi bir şey olmalıydı. Çoğu kadın ihtiyaçlarına duyarlı bir erkek için adam öldürür. Çoğu kadın, ama ben değil. Bana kötü bir feminist diyebilirsiniz ama ben mağara adamını istiyordum. Mikhail'in beni omzunun üzerinden atmasını, kıcıma bir şaplak atmasını ve sadece onun olduğumu ilan etmesini istiyordum. Sorun şu ki, aynı zamanda bana arzuladığım bağımsızlığı vermesini de istiyordum. Ne karmaşa ama. En azından emin olduğum bir şey vardı.

Ne olursa olsun, tüm seçenekler Mikhail'e geri dönüyordu.

O benim ilk aşkımdı, ilk aşkımdı ve umutsuzca onun tek aşkım olmasını istiyordum.

İç çekerek, Trafalgar Meydanı'nın hemen dışındaki St. Martin in-the-Fields Kilisesi'nin kaygan, yağmurla ıslanmış basamaklarını çıktım. Uzun süredir devam eden akşam etkinlikleri Mum Işığında Barok'a katılıyordum. Bu geceki program Haydn ve Mozart'ı içeriyordu. En sevdiğim besteciler olduklarını söyleyemezdim, doğruyu söylemek gerekirse klasik müziği kabul edebilir ya da terk edebilirdim, ama bana evimi hatırlatıyordu. Diğer gençler yatak odalarında bangır bangır rock müzik çalarken, Damien müzik setinde klasik müzik çalardı. Bu yönden çok tuhaftı.

Küçük, antik kilisenin sessiz iç mekânına girdim. Ortaçağ Domesday'inden beri bu arazide bir kilise vardı, dolayısıyla adı da St. Martin-in-the-Fields idi. Londra şehri, daha önce tarım arazisinden başka bir şey olmayan kilisenin çan kulesinin etrafında yükseliyordu. Uzun, koyu lekeli sıraların üzerindeki altı büyük avize indirilmiş ve mumlarla aydınlatılmıştı. Ayrıca her sıranın üst arka kısmına yerleştirilmiş çay ışığı mumları da vardı. Ön taraftaki krem ve altın rengi sunak, yanan birkaç şamdanla ışıltılıydı. Yüzyıllardır yapılan ibadetlerden kalan buhur ve mürün hafif kokusu havaya sinmişti. Hepsi siyah giyinmiş dört müzisyen sunağın önünde yarım daire şeklinde dizilmiş cılız tahta sandalyelerde oturmuş, yaylı çalgılarını akort ediyorlardı. Arka tarafta, sağ tarafta bir sıra seçtim.

Pürüzsüz, vernikli koltukta kayarken sanki dünya yok olmuştu. Hem arkamda hem de önümde uzun bir sıranın arkasıyla, kendi özel kozamın içindeydim. Ceketimi çıkarıp telefonumu

sessizliğe gömüldüm. Gözlerimi kapattım ve bu gecenin programındaki ilk beste olan Haydn'ın 2 numaralı Viyolonsel Konçertosu'nun açılış tınılarını bekledim.

O dönemin oda müziğine özgü hafif ve havadar keman açılışı yerine, çellonun karanlık ve kasvetli bas tonları havayı dolduruyordu. Bir süre dinledim. Müzik garip bir şekilde tanıdıktı.

Yanımdaki sırada oturan biri mırıldanıyordu. Derin bariton sesinden bir erkek olduğunu anlayabiliyordum ama sıranın yüksekliğinden dolayı onu göremiyordum. Kemanlar çalmaya başladı ve sonunda şarkıyı tanıdım. Rus aşk şarkısıydı, *Dark is the Night*. Mikhail'in beni rahatlatmak için söylediği şarkı.

Arkamdaki adam şarkı söyledi, yumuşak ve alçak sesle, sadece benim kulaklarım için.

Sana inanıyorum, sana, sevgilim.

Bu inanç beni bu karanlık gecede kurşunlardan korudu.

Sevinçliyim; ölümcül savaşta sakinim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve sıranın üstünden baktım. Mikhail, kömür rengi kablo örgülü kazağı ve koyu renk kot pantolonuyla çok yakışıklı görünüyordu.

Beni görünce sırttı ve sesini yükselterek şarkı söylemeye başladı. "Znayu, vstretish's lyubov'yu menya, chto b so mnoy ni sluchilos'." *Ne olursa olsun beni sevgiyle karşılayacağını biliyorum.*

Bir çığlık atarak sıranın tepesine tırmandım. Beni kollarının arasına aldı. Kollarımı boynuna doladığımda kalçalarım onun kalçalarına sarıldı. "Benim için geldin."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirmeden önce bir bukleyi kulağımanın arkasına itti. "Her zaman, kroshka."

Surat astım. "Yeterince uzun sürdü. Kayboldun mu? Yapacak daha iyi bir işin mi var?"

Başparmağım alt dudağıma okşadı. "Sevgilimin peşinden Atlantik Okyanusu'nu geçip iki hafta boyunca onun vitrin alışverişini izlemekten daha mı iyi? Hayır, aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Gözlerim büyüdü. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Elini boynuma doladı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız sadece bir nefes mesafedeydi. Kolonyasının sandal ağacı kokusu etrafımı sararken sağ avucumun altında kalbinin güçlü ve sabit atışını hissedebiliyordum. Gerçekten de mükemmel bir erkek arkadaş kokusuna sahipti.

Dudaklarımı törpüledi. "Ne zaman öğreneceksin, Kroshka? Seninle tanıştığım andan itibaren, yanından hiç ayrılmadım. Sen hep

Başından beri benim gözetimim, korumam ve sevmem için."

Ruhumu çalan bir öpücükle dudaklarımı aldı. Kahretsin, bu adam öpüşebilirdi. Bu sadece dudakların buluşması değildi. Her şeyi tüketiyordu. Eli boynumdaydı, beni kendine yakın tutuyordu. Kaslı kolu belime dolanmıştı. Onun tadı. Dudaklarının benimkilere değme hissi. Dili benimkinin etrafında dönerken göğsünün alçak sahiplenici hırıltılarla titreşmesi, ama en çok da sikinin sert baskısı.

Geri çekildim ama sadece hafifçe, nefes nefese açık dudaklarına yaklaşıp fısıldadım, "Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Kalçalarını oynatarak sikini iç uyluğuma sürttü. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Bana sevişmek istediğini söylüyor-"

Beni tekrar öptü. "Sus, seni pis kız, Tanrı'nın evinde böyle küfürler ediyorsun," diye alay etti sahte bir şokla.

Kalçalarımı kucağında salladım, alt dudağını ısırp gözlerini kapattığında ve inlediğinde memnun oldum. "Hadi buradan çıkalım. İki hafta oldu," dedi ve elini eteğimin altından geçirerek külotumun ince ipeği arasından amımı okşadı, "ve ben açlıktan ölüyorum."

Sözlerindeki edepsiz ima karşısında yanaklarım alev aldı. "Bekle. Gidiyor muyuz?"

"Evet, seni otele geri götürmek istiyorum. Şimdi."

Omzumun üzerinden mumlarla aydınlatılmış mihraba baktım. Teknik olarak burası bir Rus Ortodoks Kilisesi değildi ama yine de bir kiliseydi. "Ben... şey... ben.... gideceğini sanıyordum."

Mikhail bana şaşkın bir gülümseme verdi. "Ne düşündün?"

İç çektim. Demek beni kolay bırakmayacaktı. Kaçtığım için bunu hak etmiştim. Kazağındaki tel örgü kıvrımlardan birini takip ederek, "Evleneceğimizi sanıyordum. Yani en kısa zamanda evlenmek istediğini ve beni sevdiğini söylemiştin ve işte bir kilisedeyiz ve belli ki bunu planlamışsın çünkü o şarkı programda yoktu."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yani Gregor, Damien, Samara ve Yelena bir yerlerde saklanıp senin düğün törenini başlatmak için işaret vermeni beklemiyor mu?"

"Hayır."

"Evlenmiyor muyuz?"

"Hayır."

Arkama yaslandım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Evlenme teklif bile etmeyecek misin?" "Hayır."

Bu düşünce göğsümü sıktı. Her şeyi mahvetmiş miydim? Bu aptalca numarayla sevdiğim tek erkeği kendimden uzaklaştırmış mıydım? Samara ve Yelena'nın bunun bana olan aşkını kanıtlayacak büyük bir macera olacağına beni ikna etmelerine neden izin vermiştim ki? "Hayır demeyi kes! Artık benimle evlenmek istemiyor musun?" Cevabına hazırlandım.

"Hayatın kendisinden bile daha fazla." "O zaman... neden?"

Omuz silkti. "Önce biriyle çıkmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Bilirsiniz, sinemaya gitmek ve akşam yemeğine çıkmak gibi kız arkadaş-erkek arkadaş gibi şeyler yapmak."

"Yani bugün evlenmiyor muyuz?"

"Bugün değil, Kroshka."

"Ama bir gün yapacağız?"

Başını salladı. "Hazır olduğunuzda. O zamana kadar, söz veriyorum, artık beyaz çitlerden ve bebeklerden bahsetmeyeceğiz."

Omuz silktim. "*Biraz konuşabiliriz.*"

Beni sıranın kendi tarafına oturtuttuktan sonra ayağa kalktı ve öndeki sıranın üzerinden eğilerek ceketimi ve çantamı aldı. Ben ayağa kalkarken ceketimi üzerime giydirdi ve fermuarını çekti. Bu tam bir kız-erkek arkadaşça bir hareketti. Sonra eğilip beni kollarının arasına aldı. Dudaklarıma sert bir öpücük kondurduktan sonra, "Evet ama şimdilik seninle yapmak istediğim son şey *konusmak*," dedi.

Başımı omzuna yaslarken kollarımı boynuna doladım. Gerçekten de Neandertal mağara adamıydı ve başka türlü olmasını istemezdim.

EPILOGUE

N*adia*

"Burada Le Guayaba Verde'nin pulpo de Juan Griego adında bir yemeği olduğu yazıyor. Kapari, kuru üzüm ve pesto ile servis edilen ahtapot. Kulağa farklı geliyor! Denemeliyiz. Gerçekten buraya gitmek istiyorum. Mükemmel görünüyor!"

"Bebeğim," dedi Mikhail.

"Arepası denen bir şeyin tadına bakmamız gerektiği yazıyor. Mısırdan yapılıyor ve içi sığır eti ve avokado ile dolduruluyor. Venezuela'nın ulusal yemeği gibi bir şey, bu yüzden denemeliyiz."

"Kroshka."

"Yelena'ya Carolina Herrera imzalı bir debriyaj alacağıma da söz verdim. Görünüşe göre Jacqueline Kennedy için tasarım yapan Venezuelalı ünlü bir tasarımcıymış."

"Yavrum," dedi Mikhail, elini farklı restoran tariflerini okuduğum seyahat kitabının üzerine koyarken.

Heyecanın da ötesindeydim. Bir ay boyunca yalvarıp yakardıktan, kavga ettikten ve surat astıktan sonra Mikhail sonunda kardeşlerim için *yapacağı iş gezisine* beni de götürmeyi kabul etmişti.

Son birkaç hafta inanılmaz geçmişti. Londra'dan döndüğümüzde Mikhail beni çatı katına geri götürdü ve orayı tamamen boş görmek beni şok etti. Tüm sıkıcı bej sahte dekor ve mobilyalar kaldırılmıştı. Sonra bana bölgedeki tüm garaj satışlarının bir çıktısını verdi.

O hafta sonu için. İkinci el mobilyalar, tanımadığımız insanların eski fotoğrafları ve ezik teneke kurabiye kutularıyla doldurduk. Harikaydı. Ayrıca bir yatak odasını ikimiz için bir atölyeye dönüştürdük. Ben Samara ve Yelena ile birlikte yeni dükkanımda sergilemeyi planladığım mücevherler üzerinde çalışırken, o da silahlarını temizleyip kişiselleştirmeye çalışırken her gün yan yana oturduk. Silahlar hakkındaki bilgimle onu şaşırtmaya devam ettim ve silahları kişiselleştirme konusunda yetenekli olduğum ortaya çıktı.

Venezuela'ya sabahın çok erken saatlerinde özel bir uçakla ulaşmıştık. Alacakaranlıkta şehre doğru yola çıkmadan önce bir yerleşim bölgesinde küçük bir siva evde saklandık. İkimiz de turist gibi rahat giyinmiştik.

"Turist *olmamız* gerektiğini biliyorsun," diye homurdandım.

Mikhail at kuyruğundan birini şakacı bir şekilde çekiştirirken, "Bu gerçekten turist olduğumuz anlamına gelmiyor," diye karşılık verdi.

"Hadi ama. Daha sonra yemek yiyemeyeceğimizi söyleyen bir şey yok!" Suratımı asarak cevap verdim.

Mikhail'in özellikle dudaklarımı büzdüğümde dudak büküşlerimden etkilendiğini hızla öğreniyordum. Kendimi hiçbir zaman gerçekten flört eden biri olarak görmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda berbat derecede beceriksizdim, ama nedense Mikhail'e doğal geliyordu. Ne zaman ağzıma baksa ya da onu bana şaplak atmaya kışkırtmak için kasıtlı olarak küstahça bir şey söylediğimde gözlerinin kararmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Benim için gerçekten yapan *kirli kızımı* nasıl homurdandığı hakkında bir şey vardı. Kıcımlı her aldığı beni horozu için yalvartmasını gerçekten çok sevdim. Mikhail'e boyun eğmenin aslında kendimi daha güvenli ve kendinden emin hissetmeme yol açacağını asla düşünmezdim, ama oldu. Bana kendimi güzel ve arzulu hissettirdi. Artık eski elektrikli süpürge tamirhanesindeki tozlu rafların arkasına saklanmak yoktu. Mikhail yanımdayken dünyayı deneyimlemek istiyordum. Sonunda kendime gelmişim.

Uçakta daha önce başlattığı rol yapma oyununu düşününce yanaklarım kızardı.

"Bana ne kadar kötü bir kız olduğunu söyle," dedi boynuma doğru, dişlerini boynumun hemen altındaki narin deride gezdirirken.

"BEN... BEN..."

Uzanarak, ben haykırana kadar sol meme ucumu çimdikledi. "Söyle bana."

"Ben kötü bir kızım," diye nefes aldım.

"Peki kötü kızımı cezalandırmak için sikimi nereye koyacağım?" "Oh Tanrım!"

"Söyle bana bebeğim. Bu kadar kötü bir kız olduğun için seni cezalandırmak için sikimi nereye koyacağım?" diye sordu kalçasının üst kısmını amıma sürerken.

Tereddüt ettim ve göğüs ucumu daha sert çimdikledi. Mutlu bir şekilde boyun eğmekten başka seçeneğim yoktu.

"Kıçıma! Onu kıçıma sokacaksın!"

"Bu doğru, bebek kız. Ve bu sefer yavaştan almayacağım. Belki de kocaman yumruğumu o küçücük göt deliğine sokmam gerekecek."

"Hayır! Lütfen, bu... Tanrım... bu çok acı verir."

"Evet, olurdu. Bu kesinlikle unutamayacağın bir ceza olurdu.

Değil mi bebeğim?"

"Evet," diye inledim.

Kulak mememi ısırıldı. "Bu yumrukla küçük büzülmüş deliğini açmaya zorlayayım mı?"

"Hayır!"

Kulak mememi daha sert ısırıldı. "Yanlış cevap. Tekrar dene." Küçük bir hıçkırıyla razı oldum. "Evet, ne istersen."

"Bundan sonra bunu unutma. Ne istersem yaparım. Bu küçük beden artık benim. Ne zaman istersem. Ve benim sözüm artık kanundur. Anladın mı?"

Sonra beni ruhumu ona verene kadar becerdi. Artık hayattan kaçmayacaktım. Şu andan itibaren tehlike ve macera istiyordum. *Kükre!*

Batan güneşe rağmen Bolivar Meydanı hâlâ sıcaktı. Catedral de Caracas'ın serinliğine doğru yol aldık. On altıncı yüzyıldan kalma Romanesk tarzda beyaz taştan bir katedraldi.

Dikkat çekmemek için yavaşça hareket ederek girişin sağındaki nefe doğru ilerledik. Gölgelelerin arasında, sadece basit bir topuzlu kilitte tutturulmuş ahşap bir kapı vardı.

"Bobby iğnesi?"

Kulağımın arkasındaki tokayı çektim. Kalın bir çilek sarısı bukle öne doğru düştü. Mikhaıl onu kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsedi. Burnumun ucuna hızlı bir öpücük kondurduktan sonra eğilerek temel kilidi hızla açtı.

Böylesine güzel bir kiliseye göre çan kulesine çıkan merdivenler çirkin ve endüstriyel görünümlüydü. Sahanlıkta, metal merdiven aniden

garip bir şekilde sona erdi ve yerini on altıncı yüzyıldan kalma gibi görünen bir dizi ahşap merdiven aldı. Mikhail daha dar olan basamağa dikkatlice bastı ve ağırlığını test etti.

"Sağlam görünüyor, ama önce ben gideceğim."

Birkaç merdiveni tırmandı ve kulenin tepesine çıkan zemin kapağını itmek için kollarını başının üzerine kaldırdı. Yukarı tırmandıktan sonra beni takip etmem için işaret etti. Dört tarafı açık olmasına rağmen hava bayat ve eskimiş gibiydi. Kapağı yerine yerleştiren Mikhail eğildi ve devasa dökme demir çanın geniş ağzına baktı. Yukarı uzandı ve koli bandıyla çana tutturulmuş bir paketi çıkarmadan önce yüksek bir yırtılma sesi duyuldu. Paketi tozlu ahşap zemine bıraktıktan sonra çizme bıçağını açtı ve bandın geri kalanını kesti. Battaniyeyi açtıktan sonra bir Barrett M82 ortaya çıktı. Orduda oldukça popüler olan iyi bir keskin nişancı tüfeğiydi.

"Yani bu adam silah sevkiyatlarımızı çalıp kendi halkına karşı kullanmak ve onları baskı altında tutup korkutmak için silah çalan kirli bir politikacı mı?"

"Evet," dedi Mikhail on mermilik çıkarılabilir şarjördeki .50 BMG merkez ateş fişeklerini kontrol ederken. "Bu yüzden bugün ölmesi gerekiyor."

Bolivar Meydanı'na baktım. Caracas'ın merkezinde geniş ve açık bir meydandı. Büyük siyasi mitingler için popülerdi. Meydanın diğer tarafında, iki büyük hoparlörün çevrelediği bir podyumun bulunduğu bir platform vardı. Sahneyi Venezüella bayrağının renkleri olan mavi, sarı ve kırmızı flamalarla süslemişlerdi. Büyük bir ekonomik sıkıntı yaşanmış ve bu da kaçınılmaz olarak büyük bir kargaşaya yol açmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra bir konuşma yapması planlanan adam tehlikeli derecede muhafazakâr ve Amerikan karşıtıydı. CIA onun ölmesini istiyordu, bu da aslında bunu gerçekleştirdikleri için kardeşlerime ve Mikhail'e bir iyilik borçlu olacakları anlamına geliyordu. Ailemin işleri hakkında sorular sormaya başladıktan sonra öğrendiğim en büyük sürprizlerden biri de bu oldu. Gregor ve Damien farklı hükümetlerin itibarsız baş belalarını ortadan kaldırmasına yardım etmeyi ne kadar sık kabul ediyorlardı. Elbette bir ücret karşılığında, kayıt dışı olarak.

Bu tür bir anlaşma aynı zamanda ürünlerinin satışına da yardımcı oluyordu. Görünüşe göre, sahip oldukları Barrett M82'lerin sevkiyatıyla ilgilenen birkaç müşterileri vardı.

yeni satın alındı. Venezuelalı bir politikacıyı öldüren silahın bu olduğunun bilinmesi, silahın değerini artıracak ve bir açık artırma savaşı başlatacaktı.

Buraya gelirken uçakta Mikhail'e "Parayı nasıl saklıyorlar?" diye sormuştum.

"Kongre söz konusu olduğunda, ben belirsiz teslimatlı ve belirsiz miktarlı bir sözleşme kapsamında, ordu botları için daha güçlü bir ayakkabı bağı tasarlayan bir alt yükleniciyim."

"Ciddi misin?"

Mikhail omuz silkti. "Bu tür sözleşmeler için yılda 130 milyar dolardan fazla para harcanıyor. Bunların yüzde yirmisinin siyasi suikastlar gibi gizli CIA operasyonlarına gittiğini söyleyebilirim."

Şimdi çan kulesine kapanmış, karanlığın çökmesini bekliyorduk. Meydan yavaş yavaş politikacının konuşmasını dinlemeye gelen insanlarla doluyordu. Bazıları pankart taşıyordu. Diğerleri gruplar halinde yürüyordu. Diğerleri ise kalabalığı merak eden turistler gibi görünüyordu.

Mikhail'e döndüm. "Hedef yaklaşırken zırhlı bir aracın içinden mi ateş ediyorsun?"

Mikhail başını salladı. "Hayır. Onu podyuma çıkarırken indireceğim. Tek bir temiz atış."

Başımı salladım. "Bir Lobaev SVL'nin daha iyi bir seçim olmayacağına emin misin? Çok daha isabetli bir uzun menzilli keskin nişancı tüfeği. Ona harika bir Nightforce 5.5 22X50 NXS teleskopik nişangah takabilirdik."

"Evet, ama o zaman Venezuela muhalefeti saldırının arkasında Rusların olduğunu düşünecek ve bu da bambaşka bir dizi sorunu başlatacaktır. ABD istemiyor, en azından şimdilik. Ve kardeşlerinizin satacak kasalar dolusu Barrett'ı var, Lobaev SVL'leri değil."

"Yine de Barrett, askeri teçhizat ve zırhlı araçlara ateş etmek için en iyisidir. 1200 metre ötede gözlerinin arasından vuramazsın!"

Mikhail ayağa kalktı ve beni belimden yakaladı. Elini başımın arkasına koyarak beni bir öpücük için kendine çekti. Her zamanki gibi kontrolü ele aldı, dilini benimkiyle oynamak için içeri soktu, başka bir tat için içeri girmeden önce alt dudağımı nazikçe ısırdı. İşini bitirdiğinde nefesim kesilmiş ve başım dönmüştü.

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirerek, "Benimle silahlar ve cephane hakkında konuşmana bayılıyorum. Çok seksi oluyor."

Cevap olarak kızardım. Son birkaç aydır bir çalışma alanını paylaşmak çok eğlenceliydi. Mikhail takı tasarımlarıma ilgi göstermişti ve hatta

bazı parçaların şekillendirilmesinde ve kaynak yapılmasında bana yardımcı oldu. Karşılığında, ailemin sattığı farklı silahlar hakkında daha fazla şey öğretiyordu.

Telefonum çaldığı sırada Mikhail silahı kurmaya geri döndü. Samara'nın düğününden bir fotoğrafı ekranda belirdi.

"Merhaba!"

"Hey Nadia, bölmüyorum, değil mi?" "Hayır, Mikhail şu anda tüfeği kuruyor."

"Güzel. Sadece galeri açılışı için zamanında döneceğinden emin olmak istedim."

"Tabii ki!"

Samara, yeni butiğimiz Runaway Gallery & Designs için ses getirmenin bir yolu olarak Georgetown'daki lüks bir galeride küçük bir sergi düzenliyordu. Yelena, onun moda tasarımlarını ve benim mücevherlerimi takarak sanat gösterisinde dolaşacak modeller tutmuştu. Çok eğlenceli olacaktı.

"Gregor berbat durumda. Benim için çok gergin. Olumsuz bir şey söyleyen her yayını satın almak ve sonra da kapatmakla tehdit ediyor. Bence çok sevimli. Damien tabii ki bu yüzden onunla alay etmekten vazgeçmiyor."

Mikhail bana hazır olduğuna dair işaret verdi.

"Gitmem gerekiyor."

"Ne kadar heyecan verici! İlk *iş seyahatin*. Mikhail'e selamımı söyle!" "Söylerim."

Paltomu yere serdim ve Mikhail'in yanına diz çöktüm. Dürbünden bakıyordu. Başını çevirmeden, "Kroshka, çantamdan hız ölçeri alıp bana çapraz rüzgâr vektörlerini bulabilir misin?" dedi.

Çantasından küçük el cihazını çıkardım ve açtım.

Yelpazeye benzeyen küçük kısmı havaya kaldırarak Mikhail'e değerleri okudum. "Teşekkürler, bebeğim."

Dürbünü ayarlarken ve diğer küçük ayarlamaları yaparken onu izledim. Sıradan bir atıcı için bu zor bir atış olurdu. Mikhail için değil. Onun en iyi olmasının bir nedeni de buydu.

Ama tek neden bu değildi.

"Evlen benimle," diye ağzımdan kaçırardım.

Mikhail tüfekten uzaklaştı ve bir süre bana baktı.

Boynumdan yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Yani... şey... eğer istersen... yani... ben...." Kekeledim, kendi kendime

düşüncesiz bir teklif. "Hazır olduğumda demiştin."

Tehlikeli yaşamak ve hayatı boynuzlarından yakalamak için çok fazla!

Yani, benimle evlenmek istediğini ve beni sevdiğini biliyordum ve ben de onu kesinlikle seviyordum.

Belki de fikrini değiştirmiştir?

Tanrım, ya fikrini değiştirdiyse? Hayatımdaki

en güzel şeyi mahvetmiş miydim?

Sevdiğim adamı üç yıl beklettikten sonra korkutup kaçırmış mıydım?

Aman Tanrım!

Mikhail eğlenen bir kıkırdamayla eğildi ve beni öptü. "Bu bir evet mi?" Çekinerek sordum.

"Hayır."

Ne?

Yüreğim ağzıma geldi.

Ağladığımı görmesini istemediğim için arkamı dönerken dudağımı ısırdım.

Hemen arkamdan güçlü bir çift kol omuzlarıma sarıldı. Mikhail kulağıma fısıldadı, "Çocuklar bana evlenme teklif ettiğini öğrenirlerse bunu yaşamama asla izin vermezler. Sadece sabırlı olman ve tekrar teklif etmemi beklemen gerekecek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yine mi?" "Yine mi?" dedim, geçen seferki evlenme teklifinin pek de evlenme teklifi gibi olmadığını söyleyerek ona takıldım.

Burnumu öptü. "Sırf bunun için seni biraz daha bekleteceğim."

Yanağımı onunkine değdirmek için başımı çevirdim. "Daha ne kadar sürecek?" "Eğer iyi bir kız olursan..." Durakladı ve bana göz kırptı.

devam etmesi için diken üstünde bekliyordum. "...daha sonra Le Guayaba Verde'de, bir tabak pulpo de Juan Griego ve biraz şampanya eşliğinde."

Heyecanla ellerimi çırpıttım.

"Ama önce bu adamı öldürmeliyiz, o yüzden değerleri iki kez kontrol et ve sonra işime dönmeme izin ver," dedi alaycı ve sert bir sesle.

Akşam yemeğine daha birkaç saat vardı ama o beklemeye değdi.

SON.

ABOUT ZOE BLAKE

USA TODAY Karanlık Romantizm Dalında En Çok Satan Yazar
Aşırı sahiplenici Milyarderler, Tabu sahneler ve Beklenmedik şaşırtmacalarla dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martini, seyahat ve kırmızı ruja harcıyor.
Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

Zoe'nin web sitesine buradan göz atın!

VIP İpucu: Web sitesinde listelenen birkaç bonus kitap var!

Zoe'nin Facebook Okuyucu Grubuna katılın.

İmzalı Ciltsiz Kitap Çekilişlerine, Yarışmalara ve Ön Okuyucu Kopyası fırsatlarına katılın!

Ücretsiz kara romantizm kitapları ve yayın güncellemeleri için haber bültenine katılın.

Kaydolduğunuzda Bonus Kitap kazanın!

MIKHAIL VE NADIA HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNMEK İSTER MİSİNİZ?

Mekanlar, modalar, ilham verici fotoğraflar ve silinmiş sahneler gibi *Kitap Arkası* ayrıntılarını görmek için [Zoe'nin Spoiler Odası](#)'ndaki diğer okuyuculara katılın.

ALSOBYZOEBLAKE

RUS MAFYASI SERİSİ

TATLI ZULÜM

Dimitri & Emma'nın hikayesi

Masum bir hataydı.

Yanlış kapıyı çaldı.

Benimkini.

Daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim.

Ama ben değilim.

Ben zalim bir piçim.

Onun erdemini acımasızca kendime mal ettim.

Bu yeterli olmalıydı.

Ama değildi.

Daha fazlasına

ihtiyacım vardı.

Canım çekti.

O benim takıntım oldu.

Onun tatlılığı ve saflığı karanlık ruhumla alay
ediyordu. Ona sahip olma ihtiyacı beni neredeyse
delirtiyordu.

Bir Rus silah tüccarının saf bir kütüphaneci öğrencinin peşine düşmeye hakkı yoktu.

O benim dünyama ait değildi.

Ona sadece acı getirirdim.

Ama artık çok geçti.

O benimdi ve onu tutuyordum.

[Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ okuyun! Tatlı Zulüm'ü buradan alın!](#)

SAVAŞÇI YEMİNİ

Gregor & Samara'nın hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, Birinci Kitap

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.

Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.

Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.
Bu yüzden kaçtı.
Gitmesine izin vermeliydim.
Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.
Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.
Ne yazık ki onun için umurumda değil.
Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.
Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.
Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.
Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.
Sonunda benim oldu... ve onu asla bırakmayacağım.

Savage Vow'u buradan alın!

ŞİDDET YEMİNİ

Yelena & Damien'in hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, İkinci Kitap

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.
Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürtecek.
Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.
Bu yüzden küçük fındırdek kaçtığında kızgınlığımı hayal edin.
Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.
Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.
Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.
Ama artık kovalamaca sona erdi.
Onu buldum.
Yakında benim olacak.
Ve onu tekmeleyerek ve çılgık atarak mihraba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu resmileştirmeyi planlıyorum.

Bu sefer... benden kaçış yok.

Vicious Oath'ı buradan alın!

İHANETE UĞRAYAN ONUR

Mikhail & Nadia'nın hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, Üçüncü Kitap

Masumiyeti onu öldürtecekti.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.
Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktır.

Bugün bitiyor.

Bana itaat etmedi ve kendini tehlikeye attı.

Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle savaşacağım.

Onur ve sadakatin canı cehenneme.

O artık benim.

Betrayed Honor'ı buradan alın!

KARANLIK SAPLANTI SERİSİ

Kindle Unlimited'ta Okumak Ücretsiz

WARD

Karanlık Saplantı, Birinci Kitap

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Milyarder bir Dük, Amerikalı fakir bir aktrisin ayaklarını yerden keserek onu
romantik, izole bir İngiliz malikânesine götürür.

Büyük bir aşk ilişkisi... Ama bu aşk değildi.

Bu bir saplantıydı.

Ben onun varlığından bile haberdar olmadan önce her şeyi en başından planlamıştı. O beni seçti.

Ben onun sadist oyununu oynamak zorunda kalan gönülsüz esiriyim.

Bedenimle olduğu kadar zihnimle de oynuyor.

Beni 1895 yılında olduğuma ve onun kurallarına ve disiplinine tabi, itaatkâr koğuşı olduğuma ikna
etmeye çalışıyor.

Nereye baksam Viktorya dönemini görüyorum.

Modern bir hayata dair anılarımın, cezalandırma yoluyla
zihnimden atılması gereken sanrılar olduğunu söylüyor.

Eğer teslim olmazsam, beni akıl hastanesine geri
gönderecek. Bunların doğru olmadığını biliyorum...

hiçbirinin... en azından ben öyle olmadığını düşünüyorum.

Gerçek ile bu kabus arasındaki çizgiler bulanıklaşmaya başlıyor.

Eğer şimdi kaçmazsam, sonsuza dek onun dünyasında kaybolacağım.

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Ward'ı buradan alın!

YALDIZLI KAFES

Karanlık Saplantı, İkinci Kitap

O kontrolcü, çıkarıcı, tehlikeli... ve ben ona aşığım.
Zengin ve güçlü Richard her istediğini elde etmeye alışkın... ve beni istiyor.
Bu bir romantizm değil. Karanlık ve çarpık bir saplantı.
Gittikçe artan ahlaksız eylemlerden oluşan bir oyun.
Ne zaman karşı koysam, beni aldatmacasının daha da derinlerine
çekiyor. Kurallarına en ufak bir itaatsizlik hızlı bir ceza getiriyor.
Bildiğim hayatım yok oldu. Artık her şeyi o kontrol ediyor.
Ağına yakalandım, mücadele ettikçe daha çok dolanıyorum.
Artık kendi zihnimi tanımıyorum.
Vücuduma sahip oluyor, acı veren dokunuşunu arzulamamı
sağlıyor. Ama en kötü aldatmaca? Beni kendisine aşık etti.
Eğer yakında kurtulmazsam, benim için kaçış olmayacak.

Gilded Cage'i buradan alın!

ZEHİRLİ

Karanlık Saplantı , Üçüncü Kitap

Her hikayede bir kahraman ve bir kötü adam vardır... Ben her ikisiyim.
Ruhu benimki gibi karanlık ve çarpık olana kadar onun güzel masumiyetini bozacağım.
Her okşayışım, her tabu dokunuşumla onu büyüleyip esir alacağım.
O benim ve kimse onu benden alamayacak.
Küçük kuşum ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, onu her zaman kovalayacak ve ait olduğu yere,
kollarıma geri getireceğim.
Bana her karşı geldiğinde, sonuçları daha ölümcül oluyor. İsteddiği
kahraman olmayabilirim ama ihtiyacı olan adamım.

Toxic'i buradan alın!

Zoe Blake'in Tüm Kitaplarının Listesi İçin Web Sitesini Ziyaret Edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

